

Ba Ba Lạnh Lùng

Contents

Ba Ba Lạnh Lùng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18	32
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22	39
23. Chương 23	40
24. Chương 24	42
25. Chương 25	44
26. Chương 26	45
27. Chương 27	47
28. Chương 28	49
29. Chương 29	53
30. Chương 30	55
31. Chương 31	57
32. Chương 32	59
33. Chương 33	61
34. Chương 34	63
35. Chương 35	64
36. Chương 36	66
37. Chương 37	68
38. Chương 38	70
39. Chương 39	71
40. Chương 40	73
41. Chương 41	76

42. Chương 42	78
43. Chương 43	80
44. Chương 44	81
45. Chương 45	82
46. Chương 46	84
47. Chương 46	87
48. Chương 47: Chương 46	89
49. Chương 47: Chương 46	92
50. Chương 47: Chương 46	94
51. Chương 48: Đoạn Kết	96

Ba Ba Lạnh Lùng

Giới thiệu

Sự ra đời của một đứa trẻ khi hai người tâm sự với nhau, nhìn thấy người đàn ông say rượu ở PUB g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-ba-lanh-lung>

1. Chương 1

Đêm khuya ngày hôm đó, cũng yên tĩnh như bao ngày thường, ngoại trừ con chó trong đội tuần tra thỉnh thoảng hướng ra phía ngoài sủa vài tiếng.

Một chiếc xe con màu trắng lặng lẽ, nhanh chóng dừng lại ở bên cạnh khu dân cư cao cấp. Chủ xe tắt đèn pha, sau khi tắt đèn cũng không có một hành động nào, sau đó suốt cả đêm, chiếc xe gần như cũng không có động tĩnh gì. Mãi đến khi nơi đường chân trời lộ ra tia nắng, những đám mây cũng bị những tia nắng đầu tiên nhuộm thành màu lam nhàn nhạt, một bóng người trên thân mặc một chiếc áo lông rất dày mới lặng lẽ xuống xe.

Nhìn bóng dáng đó cũng không khó đoán ra, chắc chắn đây là một cô gái còn trẻ, dáng nhỏ gầy, trong lòng đang ôm chặt một chiếc túi lớn đựng thứ gì đó. Cô liếc mắt kéo sụp chiếc mũ, giống như sợ bị người khác nhìn thấy bóng dáng của mình vậy.

Toe toe -

Âm thanh bèn nhọn của chiếc kèn đồng chọc thủng buổi sớm yên tĩnh. Cô gái hoảng hốt, một chiếc xe máy nông nghênh đi đưa báo sớm, còi xe inh ỏi vụt qua bên cạnh, ddienn.ddann.lle.qqy.dđonn bác già đưa báo cũng không liếc nhìn cô thêm một cái, nhét báo vào thùng thư báo rồi tiếp tục chạy.

Đã đến lúc! Phải làm ngay không chút do dự!

Dường như đã quyết tâm, cô gái cúi đầu, đi dọc theo bức tường bao đi nhanh thẳng đến cửa chính mới dừng lại.

Nơi cổng của mỗi khu nhà biệt thự cao cấp đều được trang bị một máy camera trên cột để theo dõi bốn phương tám hướng kể cả các góc chết. Cô gái cố gắng kéo chiếc mũ thấp hơn, diennndannleequyydonn từ đầu tới cuối đều cúi đầu cực thấp, lại còn đeo một chiếc kính màu cà phê gần như che kín nửa gương mặt.

Sau đó, cô nhẹ nhàng đem thứ vẫn ôm gắt gao ở trong ngực lúc trước đặt ở trên mặt đất, nhìn xa xa giống như là vài thứ chặn gối gì đó. Cô cúi đầu, tựa như lại do dự một lúc, đôi tay lại sờ sờ ở trên chân.

Đột nhiên, cô gái không biết như bị tiếng gì đó làm cho phát hoảng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn quanh, chú ý tới người đang ở trong nhà đi ra, cô hạ quyết tâm, đứng dậy rồi chạy rút lui. . .

“Tiên sinh! Tiên sinh. . .”

Vốn đang dự định tới mở cửa xe làm cho ấm, người lái xe đột nhiên khẩn trương thực mạng chạy vào, trên tay còn mang theo một khối to bằng vài bố.

“Chuyện gì vậy?” Đêm qua đã thức khuya, hôm nay trời mới sáng sớm lại đã phải đi họp, chủ nhân của khu nhà ở cấp cao, nhất thời đầu còn chưa xoay kịp, người lái xe không để ý đã lớn tiếng ồn ào.

“Ấy, ở cửa có, có. . .”

“Có cái gì?” Thấy bộ dáng chân tay luống cuống của người lái xe, anh lại trầm ổn khác thường, dường như cho dù ngoài cửa là một thi thể đang nằm hay là một vật nổ đều không dọa nổi anh.

“Ách, cái này. . .” Lái xe kéo một góc của cái bọc đang ôm trong lòng lên

“Đây là cái gì vậy? !”

Người đàn ông rống to - tiếp theo đó nhảy tới ba bước, cà phê trong ly cầm trên tay bắn tung tóe ra chiếc áo ngủ, chỉ còn lại một nửa ly. Đôi chân dài bị đóng đinh tại chỗ, không nhúc nhích giống như bức tượng thạch cao vậy.

“Còn có cái này nữa.” Bác lái xe rất thông cảm với với tiên sinh, rút từ trong ôm vài bố ra một lá thư.

“Trên... trên tờ giấy viết cái gì vậy?” Ngữ khí của người đàn ông đã run run.

“Kính chào Phó tiên sinh:

Có lẽ ngài cũng không nhớ rõ , nhưng quả thật đây là con của ngài, xin ngài hãy nhận lấy.

Tôi biết rằng, cho dù tôi có giải thích thế nào cũng đều dư thừa, nhưng hiện giờ quả thực tôi đang gặp khó khăn, không thuận tiện mang theo đứa nhỏ. Nó mới chỉ có hơn một tháng, phiền ngài giúp tôi chăm sóc nó một năm, sau một năm, tôi sẽ lại đến đón nó về nhà.

Xin cảm ơn!”

Chỉ là mấy câu ngắn ngủn, người đàn ông nhìn, đầu tiên là thở dốc vì kinh ngạc, tiếp theo toàn thân cứng ngắc, nhịp thở như dừng lại, xanh cả mặt. . .

“Nó là con trai của tôi sao?” Người đàn ông nhìn khối thịt nhỏ trong tay lái xe, lại dùng ngón tay chỉ bản thân.

Lái xe ôm đứa bé sơ sinh trọng lượng không đáng là bao, nhất nhất liền đối chiếu đứa trẻ từ ánh mắt, cái mũi, cái miệng đến khuôn mặt,. . .

“Đúng vậy!”

Người đàn ông luôn tự nhận mình là một người biết bình tĩnh tiết chế, cho dù thái sơn có sập trước mặt, mặt anh cũng không hề đổi sắc, nhưng hiện giờ, lông mày của anh không chỉ có vo thành một nắm, ngay cả ánh mắt cũng trợn thật lớn, toàn thân còn kinh hãi đến không sao nhúc nhích được. . .

Trên đời này làm sao có thể có loại phụ nữ này cơ chứ?

Cứ cho rằng đây là nơi ở của Mèo đi chăng nữa, đã đưa Mèo con đến cửa nhà anh lại còn nghĩ có thể dọn đường về nhà hay sao?

“Shit!” Người đàn ông không nhịn được chửi thề một tiếng.

Chuyện thứ nhất anh nên làm lúc này là cái gì?

Hoãn lại hội nghị? Xét nghiệm DNA? Hay là báo cảnh sát xử lý?

Anh đưa tay đón nhận cái khối thịt nho nhỏ kia, sao đứa trẻ lúc ở trong ngực của người lái xe vốn đang ngoan ngoãn là thế, vậy mà đột nhiên lại bắt đầu ngoác miệng, oa oa khóc lớn. Hai người luống cuống tay chân lật chuyển đứa nhỏ, lúc này mới phát hiện, từ dưới mông cục cứng bốc ra một mùi vị khó diễn tả bằng lời . . .

“Nó ị ra rồi !”

Xem ra, anh là một người cha đã được học bài học thứ nhất -

Đầu tiên chính là mang cục cứng đi thay tã dơ!

2. Chương 2

Đúng tám giờ sáng, Phó Thần Cương gọi điện thoại đến văn phòng - một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày có tới ba trăm ngày anh ở lại công ty tăng ca, còn lại sáu mươi lăm ngày khác thì có tới ba mươi ngày, anh bay tới bay lui đi công tác ở nước ngoài, để lại công việc của nhà mình cho phó tổng đảm nhiệm, tự nhiên hôm nay lại phá lệ xin nghỉ một ngày!

Con người ta cũng không thể nói là không có việc riêng, nhưng mà, thực sự việc này rất khác thường.

Hơn mười giờ, Thạch Dự Thạch nhẹ nhàng bước vào “Thiên Dự”, trên người anh mặc bộ đồ thoải mái, áo POLO và quần thể thao, trên đầu đội chiếc mũ lưỡi trai. Cho dù thế nào cũng thấy là không phù hợp với không khí khắt khe trong tòa nhà buôn bán thương mại này. Hơn nữa, lúc này trên vai anh lại còn đang đeo chiếc balô đựng gậy đánh gôn lại càng không ăn nhập với nơi này. Nhưng người dám ăn mặc cái kiểu này tại nơi đi làm, cũng chỉ có vị “Tổng giám đốc” vừa xuất hiện ở tầng 25 mà thôi. Thư ký cũng đã bày thế trận sẵn sàng đón quân địch, thông báo ngay phía sau lưng anh: “Lúc sáng sớm Phó tổng đã gọi điện báo, ngài ấy dặn lại hôm nay ngài sẽ tham dự hội nghị cùng với “Ưu Lãng” của Nhật Bản; còn vào lúc hai giờ chiều...”

“Cái gì?” Người đàn ông bị gọi là “Tổng giám đốc” dừng ngay bước chân đang như gió xuân lồng lộng kia lại, quay đầu, giữa cặp lông mày tuấn lãng nổi lên nét hồ nghi, tiếp theo đôi môi mỏng khẽ hú lên quái dị, “Vì sao lại là tôi? ”

“Ách, bởi vì phó tổng...”

Vị “Tổng giám đốc” đẹp trai vẫy vẫy tay, “Loại chuyện này bảo anh ta đi là được rồi!”

“Ách, nhưng mà phó tổng...”

“Đừng có nhưng mà, thư ký Vệ, cô thử phân tích đánh giá giúp tôi xem, cô cũng biết đấy, bình thường tôi vốn không quản công việc này, hiện giờ đột nhiên lại bắt tôi học làm cái chuyện này, vậy có được hay không... Việc này chẳng phải là muốn làm khó chết tôi hay sao?”

“Nhưng mà...”

“Hơn nữa! Dù sao tôi cũng không hiểu công việc này, cứ mời Tổng giám sát tham dự cũng như nhau mà?”

“Tổng giám sát đã tham dự rồi.”

“Chậc? Vậy sao còn bắt tôi phải ngã vào đấy?”

“Phó tổng đặc biệt dặn dò, bởi vì việc làm ăn buôn bán với người Nhật Bản đều phải có lãnh đạo cấp cao, vốn dĩ hiệp định này là do ngài ấy tham dự, nhưng hiện tại ngài ấy tạm thời có việc bận đột xuất nên không tới được. Vì vậy, dù thế nào ngài cũng phải tham dự không thể bỏ được.”

“Tôi. ”

“Vâng, ” Thư ký Vệ tiến lên phía trước nói nhỏ, “Chi tiết giao cho Tổng giám sát Trịnh là được, ngài là Tổng giám đốc chỉ cần chịu trách nhiệm bắt tay và chào hỏi là được.”

A... Hóa ra là chỉ có thể thôi hả!

Thạch Dự Thạc vỗ vỗ ngực, kiềm chế lại cảm xúc của mình một chút. “Nhưng mà như vậy thì tôi lại không thể đi đánh gôn với Landy được rồi!”

“Đúng vậy! Nhưng ngài lại có thể đi ăn tối cùng với tiểu thư Landy. Trên bàn của ngài đã có hai tấm phiếu đặt trước tại nhà hàng Pandora, phó tổng đã phải trăm phương nghìn kế để mang tới cho ngài đấy ạ.”

Vừa nghe thấy ba chữ “Pandora” kia, đôi mắt Thạch Dự Thạc chợt sáng lên. Đây là một nhà hàng cao cấp nhưng lại có một cách thức đặt chỗ trước cực kỳ khó khăn. “Không sợ bạn không đến, chỉ sợ bạn không vào được”, đây là câu châm ngôn được ghi trên tấm biển hiệu trước cửa nhà hàng của bọn họ. Sự thật cũng đã chứng minh, mọi người thật sự rất khó đặt chỗ trước.

Năm trước anh và bạn gái đã ăn ở đây một lần, sau đó lưu luyến mãi không thôi với cảnh sắc vườn hoa lẫn đồ ăn ngon, vốn còn muốn ôn lại chuyện cũ một lần, không ngờ, phục vụ lại nói, kế hoạch đặt bàn trước đã kín đến giữa năm sau rồi. Nói cách khác, muốn lại đến đây ăn chỉ có thể chờ đến hè sang năm mới được!

Vì chỗ ngồi ở “Pandora” này, muốn anh làm việc gì cũng được.

“Được rồi, Thần Cương vừa ở đây à? Anh ta có nói chạy đi đâu không?”

“Không rõ ạ, phó tổng xin nghỉ một ngày.”

Phó Thần Cương vừa xin phép nghỉ không tới công ty? Thạch Dự Thạc sờ sờ cằm về suy tư. Công ty muốn sụp đổ chẳng?

“Anh ta có nói là có chuyện gì hay không?”

“Là việc tư.”

Việc tư sao? Hắn thì có việc tư gì tốt đẹp cơ chứ? Nhà hắn chỉ có mỗi một ông nội Mỗ Mỗ đã bị hắn làm cho tức chết đến nỗi cơn điên, rồi sinh bệnh chết từ lâu rồi còn đâu? Hắn còn có việc tư gì chứ?

Đi vào văn phòng, anh gọi ngay điện thoại cho Phó Thần.

“Cậu làm sao vậy? Sao lại không tới công ty?”

“Đã nói là có việc tư rồi mà...” Xoa xoa cái mũi, Phó Thần Cương cũng không muốn nói chuyện nhiều trong điện thoại: “Không có gì đáng ngại đâu, ngày mai tớ sẽ đến công ty.”

“Vậy sao...” Nói thì đúng là như vậy rồi, nhưng người cao cao tại thượng như Phó Thần Cương mà xin phép nghỉ vì việc tư là thế nào đây nhỉ? Nghe giọng điệu của hắn mặc dù bình thản, nhưng chắc chắn là đã có chuyện lớn gì đó xảy ra rồi, tuyệt đối không giống như lời nói nhẹ nhàng băng quơ kia của hắn. “Tan tâm tớ sẽ đến tìm cậu! Muốn tớ mang đến cho cậu cái gì không?”

“Muốn...” Phó Thần Cương ở đầu kia điện thoại khẽ thở dài, “Giúp tớ tìm một bảo mẫu.”

Lời vừa mới dứt, đầu điện thoại đằng kia lập tức truyền đến một hồi tiếng khóc của trẻ con vang dội kinh người.

Một người bảo mẫu... Đủ không?

Đúng là bạn tốt từ nhiều năm cũng khác, khi Thạch Dự Thạc đến nhà Phó Thần Cương, không chỉ giúp anh tìm được một người bảo mẫu tạm thời, mà còn giúp anh mang đến một kết bìa.

“Cậu có cần chút đồ nhắm không?”

“Không cần...” Thân thể cường tráng của Phó Thần Cương ngồi tê liệt ở trong ghế sofa, khác hẳn với bộ dáng hăng hái thường ngày. Trên tay áo sơ mi trắng của anh có vết bẩn nhòe nhòe, gần cổ áo còn có một vệt ố của sữa chưa khô. Mới gần một ngày, một ngày mà thôi, anh đã bị tên nhóc thối

kia đánh bại rồi.“Bây giờ tớ vẫn còn mơ hồ nghĩ thấy mùi sữa mà nhóc con phun ra, không ăn nổi cái gì nữa.”

3. Chương 3

“Trời ạ, tớ chưa từng nhìn thấy cậu một mồi thế này bao giờ.” Thạch Dự Thạch liếc nhìn bảo mẫu đang ở dỗ đứa trẻ ở trong phòng bếp một cái, “Cho nên hôm nay cậu mới ở nhà độ sức với khối thịt nhỏ nhỏ này hả?”

Phó Thần Cương, chỉ hơi gật đầu, ngay cả nói thêm một từ cũng lười.

“Đó con của ai vậy?”

“Của tớ.”

Phốc – một ngụm bia không báo trước phun đến một góc bàn.

Phó Thần Cương không chút bất ngờ trước phản ứng của Thạch Dự Thạch, anh bình tĩnh mở một chai bia, ngửa đầu uống một ngụm.

“Cái gì, sinh khi nào vậy?”

“Hơn một tháng trước.”

“Hơn một tháng trước ?”

“Hôm nay mới nhật được.”

Nhật được? dĩ nhiên là lên lịch quý đôn Cũng không phải là động vật bị đi lạc mà có thể tùy tiện để nhật được.“Mẹ đứa trẻ là ai?”

“Không biết.”

Đây là phản ứng nên có của người bình thường sao? Phó Thần, kẻ có liên quan trong chuyện này cũng quá bình tĩnh nhỉ.“Sao cậu biết nhóc con là con của cậu chứ? Có phải là người ta đã lầm hay không, đã gửi sai nơi chẳng?”

Trầm ngâm một lát, ánh mắt vắng vẻ của anh trở nên âm u“Không sai đâu, nó là con tớ.”

“Cậu đã từng đi xét nghiệm DNA chưa?”

“Không cần xét nghiệm.”

“Không xét nghiệm sao cậu lại biết, có lẽ...”

“Đương nhiên là tớ biết.” Anh nhìn về phía phòng bếp, cuối cùng khối thịt nhỏ cũng đã nín khóc, bảo mẫu đang dỗ cho bé con uống sữa tươi.

Nghe chừng khối thịt nhỏ kia dường như đói bụng cả một ngày, bảo mẫu vừa cho ăn vừa cúi đầu dỗ dành bé con.

Cha con liền tâm?

“Được rồi! Cậu xác định thực sự là của cậu là được rồi” đương sự đã khẳng định như vậy, anh cũng chẳng nói thêm gì được nữa. “Nhưng cậu không thấy rằng tất cả chuyện này đều rất vô lý sao? Làm gì có người phụ nữ nào lại mang con của mình vứt cho người khác chăm sóc cơ chứ? Liệu có phải là... là Shena làm hay không?”

“Cho dù đúng như thế thì sao?”

“Ách?” Nhưng nếu không phải thì sao?

“Đã là con của tớ thì là của tớ, cho dù có âm mưu gì đi nữa cũng không thay đổi được sự thật này.”

Cũng đúng, nếu anh là Shena, trong tay đã nắm giữ Phó Thần Cương lại có con trai ruột, nhất định sẽ không tùy tiện mà giao con cho Phó Thần Cương, “ép Thiên Tử làm chư hầu”, đây mới là biện pháp tốt nhất.

Bà bảo mẫu Quách lúc này ôm bé sơ sinh khóc cả một ngày một đêm đã ngủ thiếp đi vào phòng khách, bé con vừa uống xong bình sữa thứ hai, có thể thấy được cu cậu thật sự đói chết, mà cũng mệt muốn chết đi rồi.

Phó Thần Cương vừa buông chai bia trong tay ra, đi đến bên cạnh bảo mẫu.

“Bà làm thế nào mà dỗ được đứa nhỏ vậy? Tôi nghe thấy tiếng khóc của nó cũng đã khàn rồi.” Bà Quách tuy biết người đàn ông trước mắt này có khí chất bất phàm, nhưng vì không biết dỗ trẻ con thế nào nên mới tìm đến bà, nhưng bà vẫn không nhịn được mà nói vài câu.

“...”

“Tôi dỗ đứa nhỏ uống sữa xong rồi. Khóc cả một ngày, đêm nay chắc chắn nó sẽ ngủ đến Chu công ôm đi cũng không muốn trả lại ngài đâu, ngài cũng hãy nghỉ ngơi cho tốt đi.” Bà Quách nhìn tình trạng thảm hại của người đàn ông liền thở dài, cũng không nhẫn tâm mà trách cứ anh nữa.

“Bà... Ngày mai có đến không?”

“Đương nhiên là không được rồi! Ban ngày tôi đã giúp người khác trông trẻ rồi, gần đây một đứa nhỏ lại vừa mới mọc răng, cả ngày khóc không ngừng, làm sao đến đây được?”

Phó Thần Cương trầm ngâm một chút. “Tôi sẽ trả gấp đôi giá tiền cho bà.”

Bà Quách xua xua tay. “Chàng trai à, có rất nhiều chuyện không thể dùng tiền để cân nhắc, cũng không thể dùng tiền để tính toán, đối với hai đứa trẻ này là trách nhiệm, không thể bởi vì ngài trả tiền lương tương đối cao mà bỏ bọn họ để chạy tới nhà ngài được. Việc này nếu truyền ra ngoài, tôi còn làm người được sao?”

Hai người đàn ông nhìn nhau một cái, bà Quách lại nói tiếp: “Hay là cậu mang đứa nhỏ tới nhà của tôi, tôi sẽ trông nom đứa nhỏ này cùng với hai tiểu quỷ kia luôn! Phí bảo mẫu sẽ tính rẻ đi một chút, đứa nhỏ có có bạn chơi cùng bên cạnh cũng sẽ phát triển được tốt hơn.”

Biện pháp này đúng là không có gì sơ suất. Thạch Dự Thạch gật gù gật đầu, cảm thấy lúc này không còn cách nào có thể tốt hơn nữa.

4. Chương 4

“Không, tôi muốn một bảo mẫu có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc cho nó kia.”

“Ày, tôi vẫn sẽ toàn tâm toàn ý để chăm sóc đứa nhỏ mà!”

“Ý tôi là, đảm nhiệm tất cả chức năng của một bảo mẫu.”

“Hả?”

“Sống ở bên cạnh, bao ăn bao ở, còn được trả thêm tiền trợ cấp, nhưng công việc duy nhất chính là phải chăm sóc đứa nhỏ thật tốt.”

Nghe qua, công việc này chẳng phải giống như là việc của bà chủ hay sao?

Làm nghề bảo mẫu đã mười mấy năm, bà Quách cũng đã sớm gặp được những điều kỳ lạ nhưng không thể trách, dạng gia đình nào bà cũng đã từng gặp, nhưng bà là người sẽ không vì chút ngon ngọt ấy mà động tâm.

Công việc bảo mẫu chuyên trách nhìn qua thì có vẻ đơn giản thoải mái, nhưng áp lực lại lớn kinh người, cho dù có dạy dỗ đứa nhỏ nghiêm ngặt đi chăng nữa, cũng không phải do mình sinh ra. Hơn nữa, sau khi đứa

nhỏ lớn lên sẽ có chính kiến của mình, khó mà dạy dỗ nghiêm khắc được, cũng không dễ dàng giống như thoát nhìn bên ngoài như vậy.

Nhưng một công việc như vậy lại rất thích hợp với những cô gái trẻ tuổi có chút mơ tưởng được bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng.

Bảo mẫu liếc mắt nhìn sang người đàn ông rồi thở dài, đối phương đã cố chấp như vậy, bây giờ bà có nói cái gì cũng không được nữa rồi. “Thôi được! Để tôi giới thiệu bạn của tôi cho ngài, để ngài dần dần quen biết với bà ấy cũng đã lâu rồi, so với tôi bà ấy còn nhiệt tình hơn. Gần đây đứa nhỏ mà bà ấy vẫn trông vừa mới được cho đến vườn trẻ, bà ấy rảnh rỗi đến mức sắp bị khủng, ngài thuê bà ấy là thích hợp nhất rồi.”

“Vậy thì phiền bà giúp cho nhé.”

Bảo mẫu định giao bé con trong tay cho Phó Thần Cương, theo bản năng anh vươn tay ra, liếc mắt nhìn khối thịt tròn tròn đang ngáy ồ ồ một cái sau đó liền thất thần tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Bà Quách đã hơn bốn mươi tuổi thấy anh không có định tiếp nhận, cũng nhìn thấy thần sắc kỳ quái của anh, cũng không nói thêm gì nữa, lại ôm đứa trẻ vào lòng một lần nữa. “Tôi hôm nay đứa nhỏ ngủ ở đâu?”

“Ở phòng của khách.”

Bảo mẫu nhăn mày lại, “Ngài đã mua giường trẻ con chưa?”

“Chưa mua.”

“Vậy thì hôm nay ngày hãy để cho nó được ngủ cùng với ngài trước đã. Nếu nửa đêm đứa bé tỉnh lại thì còn có người để chăm sóc cho nó.”

Phó Thần Cương thở dốc vì kinh ngạc, “Nửa đêm đứa bé sẽ tỉnh lại sao?”

“Đương nhiên... À, có thể sẽ là thường xuyên đấy...” Bảo mẫu nhìn thấy sắc mặt anh chợt biến đổi lớn, lại vội vàng an ủi, “Nhưng mà hôm nay thì chắc chắn là sẽ không đâu. Khóc cả một ngày, nó mệt muốn chết rồi, chỉ cần đừng để có âm thanh phát ra quá lớn đánh thức nó, nó sẽ không tỉnh lại đâu.”

Nhưng từ nay về sau thì sao? Vừa nghĩ đến đây, Phó Thần Cương không khỏi nổi cơn nhức đầu, chỉ hy vọng người bảo mẫu chuyên trách có thể đến sớm một chút, như vậy anh mới có thể khôi phục việc làm ăn và nghỉ ngơi như bình thường sớm một chút, mà đi làm cũng được an tâm.

Thừa dịp bảo mẫu ôm bé con vào căn phòng trống, Thạch Dự Thạc không kìm nổi liền hỏi anh “Sao cậu không nhờ Tâm Lôi giúp cho?”

Thay đổi xong bộ đồ mặc nhà sạch sẽ, Phó Thần Cương hừ lạnh một tiếng, “Cô ấy có khả năng này sao?”

Suy nghĩ một lúc, quả thực Thạch Dự Thạc cũng không sao tưởng tượng được bộ dáng Tướng Tâm Lôi vốn sống an nhàn sung sướng lại đi xi iả xi đãi cho khối thịt nhỏ nhỏ này, đáng điệu bé đứa nhỏ chẳng hề thích thú, so với Phó Thần Cương còn khó chịu hơn. “Vậy là đứa nhỏ này cũng không phải là của Tâm Lôi và cậu hả?”

“Có đứa nhỏ, cô ấy càng có thể quang minh chính đại bắt tớ phải cưới cô ấy vào cửa, sẽ không lén lút như vậy đâu.”

“Đúng thế, vậy thì... Tâm Lôi vẫn chưa biết sự tồn tại của nhóc con này phải không?”

“Ừ.”

Thạch Dự Thạc thở dốc ra vì kinh ngạc, tiếng nói phát ra nghe khàn khàn, “Tớ đoán chừng Tướng đại tiểu thư thể nào cũng nổi cơn thịnh nộ khá lớn đấy nhỉ?” Bên cạnh bạn trai tự nhiên mọc ra một đứa trẻ con, người phụ nữ bình thường cũng còn tức giận nữa là...

“Cô ấy phát cáu cái gì chứ? Đây là con của tớ, tớ cũng không nhờ cô ấy chăm sóc nó đến nửa lần.” Tương lai cũng sẽ như thế.

“Nói thì nói như vậy thôi, dù sao... cậu vẫn là bạn trai của cô ấy cơ mà?”

“Thế thì đã sao? Đây là con của tớ, phụ nữ muốn gả cho tớ, tốt nhất, trước tiên là phải hiểu được điều này.”

“Nhưng không phải mẹ đứa nhỏ mẹ đã nói một năm sau sẽ đón nó về mà ?”

Từ lỗ mũi thở phì ra một hơi, Phó Thần Cương liếc xéo mắt sang người bên cạnh một cái, ” Đây - là - con - của - tớ, tớ có nói là cô ta có thể mang đứa nhỏ đi không?”

Thạch Dự Thạc lắc đầu, chọc rỗng chọc hỏ, không hiểu vì sao cô gái kia lại không chịu đi hỏi thăm một chút, sao lại chọc vào Phó Thần Cương này... Ách, nói như vậy cũng không đúng, phải nói là, cô gái này sinh con với ai không sinh, lại đi sinh con với người đàn ông máu lạnh không có tình cảm, không biết nhỏ lệ này cơ chứ?

Xem ra, tương lai thế nào cũng sẽ xảy ra trận đánh ác liệt rồi.

5. Chương 5

Quán con Cò trong phòng chất, có ba Cò mẹ hẹn thời gian lên mạng để chia sẻ tâm sự.

“Em... lên rồi.” Cò nhỏ màu lam nói.

“Em cũng thế.” Cò lớn màu nâu cũng nói.

“Như vậy là được rồi, , chị em nhóm mình làm tốt lắm!” Vị thứ ba là Cò lớn màu đỏ.

Cò nhỏ màu lam nhìn Cò lớn màu đỏ đứng trên tấm ván bắt đầu cào rầm rầm trên mặt ván, nói cái gì mà phải thực hiện nam nữ bình đẳng, phụ nữ chịu trách nhiệm sinh con, đàn ông chịu trách nhiệm nuôi con... Kiểu nói này một chữ cô cũng không chấp nhận được, trong đầu cô vẫn hiện lên khuôn mặt cục cưng bày ra vẻ vừa vô tội vừa hồn nhiên.

Nước mắt như hạt đậu lớn từng giọt, từng giọt đang lăn xuống, cô biết nhất định bản thân sẽ hối hận, nhưng cô vẫn phải làm như vậy.

Bởi vì, đúng như lời nói của chị cả trong nhóm, lại còn có hai cò mẹ khác nữa cũng nói thế, n với tình hình của cô thì giao cục cưng cho cha nó chăm sóc thì sẽ tốt hơn.

“Em thấy có lẽ nên đón cục cưng trở về thì tốt hơn...”

“Làm sao phải đón nó trở về? Em điên rồi phải không?”

“Nhưng mà... em rất lo lắng !”

“Có cái gì mà phải rất lo lắng? So với ở bên em, bé con ở lại nhà người đàn ông kia sẽ tốt hơn nhiều.”

“Nhưng mà, ít nhất ở bên em, em còn biết hôm nay nó có ăn no không, có ngủ đủ không, có khỏe mạnh cường tráng không... Mang thai mười tháng mới sinh ra đứa nhỏ, đến hôm nay lại để rời khỏi mình, các chị ở vị trí của em mà xem, chẳng lẽ lại không đau lòng hay sao?”

Hình ảnh yên tĩnh một chút, ba phụ nữ, ba loại biểu tình, chung một loại suy nghĩ.

“Em đừng nghĩ nhiều nữa.” Ngày thường Cò lớn màu nâu vẫn được coi là trung tâm lên tiếng an ủi cô, “Không phải em nói sẽ cố gắng để dành tiền đó sao? Bây giờ hãy nhanh chóng bồi dưỡng thân thể cho tốt đã, rồi ra ngoài làm việc, chờ tình hình kinh tế tốt lên một chút là có thể nhận cục cưng trở về...”

Cái mũi hít hít, Cò nhỏ màu lam gật gật đầu, “Vâng...”

Cò lớn màu đỏ lúc này cũng không còn khí thế bức người, nhân cơ hội đổi sang đề tài khác, ”Ách, tuy chúng ta làm như vậy, nhưng mọi người có cảm thấy chúng mình làm như thế liệu có phải sẽ nhanh chóng bị bắt lại hay không

“Sẽ không đâu!”

“Sẽ không đâu!”

Cò nhỏ màu lam và Cò lớn màu nâu, hai người trăm miệng một cùng nói.

“Hả? Vì sao?” Cò lớn màu đỏ hỏi đầy nghi hoặc.

Cò nhỏ màu lam ấp úng nói: “Với anh ta mà nói, em hoàn toàn quá bé nhỏ, sự tồn tại là không đáng kể, làm sao anh ấy có thể nhớ em được?”

“Nói em ngốc nghếch, nhưng em đúng là ngốc thật đấy!” Cò lớn màu đỏ lại bắt đầu lải nhải, “Rõ ràng đây cũng chỉ là người yêu của mối tình đầu mà thôi, đâu phải cố chấp đến mức như vậy? Em nói thông cảm với người ta còn chưa tính, sao lại còn có thể đến mức sinh ra cho người ta đứa con nữa chứ?”

“Khi đó trong đầu em không biết bị nhét cái gì vào nữa...”

“Em thật sự đều không nhớ rõ cái gì hết à?”

“Vâng... Chỉ có một chút ấn tượng thôi...”

“Cái gì?”

“Nhìn anh ấy thật thương tâm, lại còn khóc nữa, cho nên em mới ôm chặt lấy anh ấy, nghĩ muốn cho anh ấy một chút an ủi, không ngờ... Không ngờ...”

Không ngờ rằng, chẳng những cho anh sự an ủi mà còn cho anh cả thân mình, đến mức sinh cả đứa nhỏ cho anh nữa.

“Cũng chỉ là một đêm phong lưu, sao em không bỏ đứa nhỏ đi?”

“Chị hỏi em ư?” Cò nhỏ màu lam cười khỏ, “Vậy các chị thì sao? Lúc đó chẳng phải mọi người đều nói giống nhau đó sao? Cho dù cha đứa bé là một người đàn ông xa lạ, nhưng đứa nhỏ là của mình! Bỏ đi không nỡ...”

“Em thật yếu đuối...” Không biết Cò lớn màu đỏ ở đó lại làm loạn điều gì, khó chịu nói, “Không nói nữa! Cất.”

“Em rất dịu dàng.” Cò lớn màu nâu không nhịn được lên tiếng: “Có thể được làm cục cưng của em, đứa nhỏ đó thật sự rất hạnh phúc.”

6. Chương 6

Thiên Dự Quang Điện, thành lập vào mùa Hạ năm năm trước là tiền thân của Thiên Dự, tức là Tường Đạt Quang Điện.

Tường Đạt Quang Điện ở Đài Loan đã có lịch sử hơn hai mươi năm, một thời đã từng vô cùng thành công, đáng tiếc là chỉ trong nháy mắt đã bị thất bại thảm hại, cuối cùng bị thu mua với giá rẻ. Do hợp nhất với Thiên Thụy nên đã trở thành một trong các công ty con ở dưới, trước mắt do Thạch Dự Thạc, con thứ ba của Thạch Thiên Thụy phụ trách.

Chỉ có điều, yêu cầu một người ngày thường đã quen chơi bởi lêu lổng như Thạch Dự Thạc, bắt đầu gánh vác một trọng trách lớn trong công ty, nếu như không gặp được vận tốt hơn, thật đúng là không có cách nào vượt qua được cửa ải khó này!

Thật may Thạch Dự Thạc lại có mệnh quý nhân phù trợ.

Phó Thần Cương, chính là quý nhân lớn nhất của anh, mà cũng là khắc tinh và ác mộng lớn nhất. Nhưng bởi vì có Phó Thần Cương, nên rốt cuộc anh tìm được khả năng nuôi sống công việc của mình, đó chính là : làm ông chủ.

Tất cả mọi người đều biết, thật ra thì Phó Thần Cương mới thật sự là người làm việc, anh chỉ là ông chủ trên danh nghĩa, chịu trách nhiệm vui chơi. Giao công ty cho Phó Thần Cương anh rất yên tâm, bởi vì khởi đầu việc kinh doanh bất động sản của Thiên Dự chính là do Phó Thần Cương chịu trách nhiệm gây dựng, còn anh chỉ chịu trách nhiệm bỏ tiền theo danh nghĩa mà thôi.

“Giám đốc Lưu hỏi tở, lúc nào lão cũng nhìn thấy tở đang đùa vui, vậy cậu đang làm gì?” Uống một hớp cà phê, Thạch Dự Thạc nhàn nhả nói: “Tở trả lời với lão, tở chịu trách nhiệm chơi, còn cậu chịu trách nhiệm kiếm tiền!”

Ánh mắt của Phó Thần Cương vẫn không rời khỏi màn hình, “Vậy cậu đừng quấy rầy tở kiếm tiền.”

Nhìn lại một chút, đây là khẩu khí nói chuyện của Phó tổng giám đốc đối với Tổng giám đốc sao?

“Vậy cậu có còn phiếu ở Pandora không?”

“Không có.”

“Gần đây Tâm Lôi có khỏe không?”

“Không có gì không tốt.”

“Cậu chắc chắn chứ?” Thạch Dự Thạc lại hỏi, bởi vì lúc này anh không tin Tưởng Tâm Lôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho bạn tốt.

Phó Thần Cương không nói gì, nhớ tới cuộc nói chuyện vài ngày trước giữa anh với Tưởng Tâm Lôi. . .

Khi bạn gái biết được bạn trai thân thiết của mình “không biết vì sao” lại thò ra một đứa con trai ruột, đương nhiên việc bùng phát cơn tức giận là một phản ứng bình thường. Chỉ có điều, Tưởng Tâm Lôi cũng thật cao tay, biết cách duy trì hình tượng của mình, tức giận thì cứ tức giận, chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu: “Anh muốn con hay là muốn em?” để cho mình Phó Thần Cương lựa chọn.

“Con là của anh, dĩ nhiên là anh muốn con.”

“Vậy còn em thì sao đây?”

“Huân Triết là con anh, em là em, nó cũng không thể đe dọa được vị trí của em.”

“Mẹ đẻ của đứa bé kia đâu? Anh và cô ta có quan hệ như thế nào? Rốt cuộc anh cũng không giải thích được vì sao lại lòi ra đứa bé kia phải không?”

“Anh không biết cô gái kia là ai, mà cũng không muốn biết.”

“Nói nghe thật hay nhỉ, nhất định cô gái kia và “chuyện ấy” có liên quan gì với nhau?” Biểu tình của Tưởng Tâm Lôi đã thay đổi, đôi mắt đẹp lạnh lùng đầy căm hận nhìn anh chằm chằm, bên trong lóe ra một tia khinh thường.

Phó Thần Cương không phải dạng người “hoa hoa công tử” (tính trăng hoa), nhưng là một người đàn ông bình thường, anh cũng có dục vọng. Vì vậy, anh sẽ hết sức để thỏa mãn cô, cũng là thỏa mãn mình, chỉ có điều sau khi xuống giường, hai người mặc dù là trai gái yêu đương, nhưng đối xử với nhau cũng vẫn “tương kính như tân” (tôn trọng nhau như khách).

Mà mấy tháng trước, vào ngày sinh nhật của cô, cô và bạn bè ăn mừng xong liền đi tới nhà anh. Dù sao ở trước mặt mọi người, hai người vẫn đang yêu đương ngọt ngào, sinh nhật cô đến nhà anh qua đêm cũng không là gì cả. Cái đáng trách chính là đang lúc kích tình vào độ cao trào thì Phó Thần Cương hướng vào phía mặt cô mà thở gấp và trêu đùa, nhưng lại mất hết nhiệt tình, giống như lúc này cảm xúc yêu đương đã mất đi một thứ gì đó, sau đó anh liền dời thân xuống giường.

Vốn cho rằng ngày đó là do anh quá mệt mỏi, không ngờ, sau đó hai người đã lại thử một lần, hai lần, ba lượt. . . Dần dần, sự trêu đùa và vuốt ve của anh đối với cô càng ngày càng thêm lạnh lùng, coi như thỉnh thoảng thích thú với nhau, nhưng không được bao lâu lửa nhiệt tình lại đã nhanh chóng bị dập tắt.

Nguyên do chính là sự ham muốn của đàn ông, hiện giờ anh lại càng ít quan tâm hơn với chuyện phòng the. Mà cô vốn lại không quá để tâm với chuyện này, chẳng qua là cảm thấy có chút tiếc nuối. Dù bình thường Phó Thần Cương lạnh lùng, nhưng bộ dáng trên giường của anh quả thực lại rất nhiệt tình và mãnh liệt, chỉ cần là phụ nữ, cũng sẽ mơ ước người đàn ông ở trước mặt mình có thể trở thành một chiến sĩ.

Cô không phải là rất yêu Phó Thần Cương, nhưng ở điểm này mà nói, bây giờ cô không thể rời bỏ anh, nhưng chỉ có điều anh không biết rằng, anh chỉ có cô, nhưng cô lại không chỉ như thế.

Ai bảo cô và anh trừ chuyện lên giường ra, thì thật sự cũng chẳng có gì đáng nói, hơn nữa, hiện giờ “tính thú” của anh lại bị khiếm khuyết. Qua chuyện này, quan hệ của hai người dường như đã rơi xuống tới điểm đông cứng.

“Cho dù là có quan hệ hay không, anh cũng không nhớ rõ.”

Sắc mặt Tưởng Tâm Lôi thật khó coi, nói: “Ngộ nhờ cô ta tính lấy lại đứa trẻ thì sao? Hoặc là, cô ta làm mặt dày muốn sống cùng với đứa trẻ, vậy thì anh tính sao?”

“Cô ta là cô ta, anh là anh, khi cô ta lựa chọn để con lại cho anh, thì từ giờ phút ấy, đứa trẻ đã không có bất cứ quan hệ gì với cô ta nữa rồi.”

Dù sao, cô vẫn rất yên ổn ngồi ở vị trí Phó phu nhân là được!?

“Em nói trước nhé, sau khi cưới em cũng sẽ không giúp anh trông nom đứa trẻ đâu.” Cô liếc nhìn vào chiếc giường trẻ con, bên trong có một bé con đang nằm. “Mình gây ra, mình tự chịu.”

“Em cũng không có khả năng phải chịu.”

Tưởng Tâm Lôi cắn răng, “Không phải tất cả phụ nữ đều thích trẻ con.”

“Anh biết, cho nên anh chưa từng nhờ em mà.”

7. Chương 7

Phó Thần Cương hồi tưởng lại, vẻ mặt không chút biến đổi. Bọn họ như kiểu chỉ là sống chung với nhau, hoàn toàn không có tình yêu. Nhưng vì Tưởng Tâm Lôi muốn duy trì chất lượng cuộc sống của mình, còn anh là vì muốn củng cố địa vị ở Thiên Dự, cho nên hai người bọn họ ở trước mặt mọi người vẫn giữ bộ dáng tình nghĩa sâu nặng.

Đối với con trai của Phó Thần Cương, Thạch Dự Thạc thật tò mò, đối với mẹ đẻ của đứa trẻ anh lại càng hiếu kỳ hơn, mức độ tò mò của anh thậm chí còn cao hơn so với Tưởng Tâm Lôi.

“Coi như với cương vị chúng ta đã là bạn bè nhiều năm, thành thật mà nói, cậu thật sự không biết người sinh ra Huân Triết là ai hả?” Tiếp tục ép hỏi.

“Không biết.”

“Đầu mối?”

“Không có.”

“Một chút ấn tượng cũng không có?”

Phó Thần Cương ngừng một chút, “Cũng không thể nói là không có, nhưng mà... Có thể có liên quan đến chuyện kia. . .”

Ngày trước, khi anh còn chưa bị mất đi sự hứng thú, anh cũng đã từng nghĩ đến chuyện đứa bé và mẹ đẻ của nó một lượt. Cho dù như vậy, anh cũng không thể nghĩ ra được cô gái nào có khả năng có thể thao túng, chơi đùa anh trong tay.

Anh là Phó Thần Cương, chưa từng có người nào có thể nắm giữ anh, cha anh đã không thể, con trai cũng không thể, phụ nữ lại càng không thể.

Hơn mười giờ tối, anh về đến nhà, mở cửa ra, bên trong căn nhà vốn chỉ có hơi thở đơn điệu của phái nam, giờ đây có thêm mùi thơm nhàn nhạt của sữa. Từ trong phòng trẻ con truyền tới tiếng của một phụ nữ, còn có tiếng chuông kêu leng keng vang dội.

Nghe tiếng cửa mở, âm thanh trong phòng của trẻ con ngừng lại một chút, bảo mẫu ôm đứa bé đi ra.

Anh cau mày, lúc này đã qua thời gian đi ngủ từ lâu: “Tại sao còn chưa ngủ?”

Bà bảo mẫu Lưu trừng mắt nhìn anh: “Cha vẫn còn chưa về nhà, làm sao đứa trẻ ngủ được?”

Tháo cà vạt ra, Phó Thần Cương âm thầm thở dài, nghĩ thầm ... lại nữa rồi!

“Tôi mời bà tới để chăm sóc cho con của tôi, công việc của bà chính là phải chăm sóc Huân Triết cho tốt, những chuyện khác bà không cần phải để ý đến.”

“Nói thì đúng là như thế.” Dù sao bà Lưu đã làm vợ rất nhiều năm, lại từng vất vả với một đồng quỹ sứ như vậy, bà hoàn toàn không hề bị hù dọa bởi sắc mặt của một ông lớn, “Tôi đã nghe qua về tình cảnh của đứa bé này. Nếu đã như vậy, ít nhiều ngài cũng nên quan tâm thằng bé một chút đi. Tôi tới nơi này đã gần một tháng, cũng chưa từng nhìn thấy ngài ôm nó.”

Bà Lưu đưa đứa trẻ tới trước mặt anh, Phó Thần Cương gác lại công việc sang một bên, sắc mặt tái xanh nhìn con trai của mình, nhưng không hề có ý định ôm lấy đứa nhỏ.

Phản ứng của anh cũng không ngoài ý nghĩ của bà. Bà thở dài, ôm đứa bé trở về ngực mình: Có lẽ ngài cảm thấy tôi nhiều chuyện, nhưng nếu như thật sự ngài muốn tốt cho đứa bé, không có cách nào tìm được mẹ cho nó, ít nhất thì ngài cũng nên yêu thương đứa bé nhiều hơn một chút! Dù sao ngài cũng là cha của đứa bé mà lại chưa từng ôm đứa con của mình, việc này ngài nói sao đây?”

“Tôi còn bận nhiều việc, ” anh giải thích, “Vừa rồi ở bữa tiệc tôi đã uống một chút rượu, không muốn để cho nó ngửi thấy mùi rượu ở trên người tôi.”

Lại thở dài, bà Lưu biết đây là anh viện cớ, nhưng nếu như đây là quyết định của ông chủ, bà có nói cái gì nữa cũng không ích gì.

“Tôi đã lớn tuổi, ” Bà vừa vỗ vỗ đứa trẻ ở trong ngực, vừa nói: “Thành thật mà nói, lúc này tôi không thiếu tiền, tôi trông nom đứa nhỏ duy nhất chỉ là bởi vì thích trẻ con, muốn nhìn thấy bộ dạng lớn lên đầy vui vẻ của bọn chúng. . . Nhưng bây giờ nhìn lại, dường như ngài không có cách nào cho đứa bé một hoàn cảnh như vậy.”

Mấy tuần lễ qua, rốt cục cũng đến lúc bà không thể chịu được, không kìm nổi lắm nhảm nhí lại hai ba lần, anh ta không thấy phiền, người khác thấy phiền!

“Đó là chuyện của tôi, bà hãy làm công việc của mình cho tốt, chăm sóc cho con trai của tôi cho thật tốt là được.” Điện thoại trong túi tây trang vang lên, anh liếc mắt nhìn, phát tay bảo bà rời đi trước.

Bà Lưu lắc đầu một cái ôm đứa bé rời đi, Phó Thần Cương lại trở lại thư phòng, tiếp tục công việc.

“... Giá khởi điểm cho một mét vuông là 8.500... nói cho hần biết không có thương lượng... Con trai hần là Đường chủ của bang Trúc Liên hả? Nói cho anh biết, đến Tổng Thống cũng vậy thôi!... Tôi mặc kệ, dù sao anh cũng phải để trống phần đất của hăng Miêu Lật cho tôi... toàn bộ dự toán của nhóm anh đã phê duyệt xong rồi... đưa ra bao nhiêu thì sẽ là bấy nhiêu... không thể để hần gọi giá cố định...”

Cúp điện thoại, anh mở màn hình Computer ra, xác nhận từng tiến độ hoàn thành của các cán bộ. Cho đến khi anh kiểm tra xong các bản thiết kế sản phẩm mới, đã gần hơn mười hai giờ đêm.

Phó Thần Cương tắm rửa sạch sẽ, hơn mười phút sau, anh vừa lau tóc vừa đi trở lại gian phòng của mình, nhìn chiếc giường lớn sẫm màu trống không một lúc lâu, anh xoay người đi tới phòng cách vách.

Lúc này trong phòng của cục cưng tràn đầy hương vị ngọt ngào của sữa. Căn phòng không được trang trí nhiều lắm, chỉ có mấy con búp bê bằng nhung vút chắt đồng trên mặt đất. Trên học tủ cạnh đó bày đầy tã

của trẻ con cùng với bình sữa, sữa bột. Bên cạnh chiếc giường trẻ con có một chuông báo. Nếu như Huân Triết khóc qua 20 phút trở lên, còi báo động trong phòng sẽ vang lên.

Mà lúc này khối thịt nhỏ đang nằm trên giường, bình yên nhắm mắt, phát ra tiếng hít thở đều đều.

Kéo cái ghế đặt ở bên cạnh, Phó Thần Cương ngồi ở bên cạnh con trai, ánh mắt chăm chú nhìn con.

Anh chưa từng nghĩ tới chuyện mình sẽ có con trai. Phải nói là, anh sống đến 35 tuổi, chưa từng nghĩ tới chuyện anh sẽ cùng với một người phụ nữ nào đó cho ra đời một sinh mạng nho nhỏ, đối với anh mà nói, sự xuất hiện Huân Triết không thể nghĩ ngờ, như gọi lên sự rung động.

Bà Lưu nói sai rồi, không phải là anh hoàn toàn chưa từng ôm con trai của mình. Ngày đầu tiên khi Huân Triết tới đây, anh đã từng ôm nó, khi hai người bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt, anh đã xác định chắc chắn Huân Triết là con anh.

Hai tròng mắt tròn xoe, cái trán rộng rãi đầy đặn, môi mỏng giống như anh... Chẳng lẽ đúng là phụ tử liên tâm* thật sao, tóm lại anh có thể khẳng định, đây là con anh.

(Dịch nghĩa: cha con liên tim – Ý nghĩa của câu thành ngữ này muốn nói lên sự giao cảm giữa cha và con để)

Thì ra cảm giác có con trai là như thế, đó là sự kéo dài cuộc sống của anh.

Một dòng ấm áp có thực đã chảy qua ngực anh, anh đưa ngón tay nhéo nhéo gương mặt bụ bẫm của con.

Bà Lưu từng nói anh ít khi bế Huân Triết, đây là sự thật, nhưng tối nào anh cũng đều đến với con trai của mình.

“Mẹ con không muốn con, nhưng ba muốn con.” Anh khom người in lại nụ hôn ở trên trán Huân Triết. Hơi thở của khối thịt nhỏ vẫn đều đặn, cu cậu vẫn ngủ say như cũ. “Chỉ cần con muốn, cả thế giới này ba cũng sẽ cho con. Sau này cũng sẽ không có bất kỳ người nào có thể làm cho con bị tổn thương nữa.”

8. Chương 8

Liên tiếp suốt mấy ngày, đại Phó tổng giám đốc ở nhà chính thức chịu trách nhiệm làm một bảo mẫu cao cấp. Thật may là được sự phù hộ của khoa học kỹ thuật, nên đại đa số các hội nghị có thể dùng thông tin để hoàn thành, các báo biểu, các đơn giá chờ phê duyệt lại càng có thể dùng E-mail để giải quyết. Trừ phi có một số tài liệu tờ trình thì thật sự không còn cách nào khác hơn là phải nhờ riêng Thạch Dự Thạc mang tới. Lúc ấy anh tạm thời bỏ qua các việc lật vật, chuyên tâm ngồi ở bàn làm việc ký tên đóng dấu.

“Cậu mau chóng trở lại đi thôi!” Hơn chín giờ mới tan ca, Thạch Dự Thạc ôm một đồng hồ bấm giây báo cáo chạy đến nhà anh cầu cứu.

“Nhỏ giọng một chút, tớ phải bỏ ra bao nhiêu công sức mới đỡ được nó không khóc nữa đấy.” Phó Thần Cương trừng mắt nhìn Thạch Dự Thạc.

Do lúc trước bị Trương Diệu Thanh ngược đãi, nên tình hình thích khóc của Huân Triết lại kéo dài hơn một chút, ngay cả nửa đêm lúc tỉnh lại cũng sẽ khóc. Anh luôn phải ở bên cạnh để vỗ về cho con trai, mãi gần đây, anh thật rất vất vả mới làm cho thằng bé khôi phục lại trạng thái bình thường. Nếu như Thạch Dự Thạc mà dám làm con trai anh khóc nữa, thì nhất định anh sẽ để cho Thạch Dự Thạc ôm Huân Triết oa oa khóc lớn, mặc kệ cho hai người tự sinh tự diệt.

Cục cựa lại đến mức này sao?

Thạch Dự Thạc vẫn chưa thể quen được với cảnh tượng trước mắt. Bình thường tính khí Phó Thần Cương cực kỳ xấu xa bại hoại, hung dữ đến mức không ai dám trêu chọc vào anh, lúc này lại tay chân trở nên rón rén, nói năng nhỏ nhẹ đỡ bảo bối ở trong ngực, bộ dạng quá mức dịu dàng này thực sự là. . . kỳ quái!

Quên đi ỉ ‘Chùng nào thì cậu đến công ty được?’

“Nhanh nhất phải ngày mai.”

“Thật sao?” Mắt Thạch Dự Thạch sáng lên.

“Ừ.”

“Này. . . vậy tiểu vương tử này thì sao đây?” Thạch Dự Thạch chỉ chỉ vào đứa nhỏ mà Phó Thần Cương đang cẩn thận ôm trong ngực, giống như đang ôm cái hòm đựng đồ châu báu gì đó.

“Có bảo mẫu rồi.”

” Có bảo mẫu rồi sao?” Thạch Dự Thạch sững sốt. “Sẽ không phải là người của công ty môi giới đưa đến chứ?”

“Lần này là do bà Lưu giới thiệu, ngày mai sẽ đến phỏng vấn.”

“Hả? Chắc lần này cũng sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Hi vọng là như thế!”

Tám giờ sáng, bà Lưu đưa một cô gái tuổi còn trẻ, ngồi xe ô tô ngược lên phía bắc, trên người đầy gió bụi và mệt mỏi đến nhà Phó Thần Cương.

Vừa mới mở cửa, anh đã nhìn thấy một cô gái còn rất trẻ đứng ở phía sau bà Lưu. Cô gái mặc chiếc quần jean đơn giản và chiếc áo pull POLO màu xanh da trời, trên vai đeo một chiếc ba lô, mái tóc dài thẳng, đen nhánh tùy tiện buộc lại thành chiếc đuôi ngựa buông ở phía sau. Nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh, cô vội vàng cúi đầu, căng thẳng nhìn đôi giày vải của mình.

Chẳng lẽ đây lại là người bảo mẫu? Sao lại là một người trẻ tuổi như vậy nhỉ? Liệu cô ấy có kinh nghiệm hay không? Sẽ không ôm mộng được làm Phụng Hoàng bay lên cảnh cao chứ? Bao điều nghi vấn liên tục nảy sinh ở trong đầu Phó Thần Cương.

“Ấy này! Đừng có nhìn người ta chằm chằm mãi thế, hãy vào nhà trước đã.” Bà Lưu vội vàng nói.

Vào đến phòng khách, cô gái bắt đầu hết nhìn đông lại nhìn tây, thậm chí suýt nữa thì quên cởi giày, may nhờ có bà Lưu kéo kéo, cô mới phục hồi lại tinh thần.

Thế này thì làm sao chăm sóc được trẻ con đây? Phó Thần Cương nghĩ thầm.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, nhấp một hộp trà nóng, bà Lưu bắt đầu giới thiệu hai bên với nhau, “Cô ấy là Hoa Hiên, Khang Hoa Hiên, chính là người bảo mẫu mà lần trước mà tôi đã từng đề cập với ngài đó. Lúc trước cô ấy đang làm giúp việc, từ nhỏ đã từng giúp mẹ trông trẻ, vì thế tuy còn trẻ như vậy, nhưng kinh nghiệm của cô ấy cũng không ít đâu. Cô ấy nói sau này cũng muốn làm bảo mẫu, nhưng các công ty môi giới sau khi xem lý lịch cũng không muốn thuê, người ta ngại cô ấy tuổi quá nhỏ. Nhưng tôi thấy cô ấy thật biết điều, lại rất có tâm, nên đã giới thiệu tới chỗ này.”

“Khang Hoa Hiên?”

“Vâng...” Cô gái rụt rè đáp lại.

“Cô có phải là . . .”

Cô gái đột nhiên ngẩng đầu lên, trợn to hai mắt mạnh mẽ khoát tay. “Không phải, không phải đâu!”

Bà Lưu sững sốt. Cô bé này đã xảy ra chuyện gì vậy? Người ta còn chưa hỏi hết câu hỏi cơ mà.

Phó Thần Cương cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn hỏi tiếp, “Tên mẹ cô có phải là Trang Vân Mỹ hay không? Ở trên cô còn có hai chị gái nữa đúng không, Khang Hoa Hiên?”

Khang Hoa Hiên thở dốc vì kinh ngạc, “Hả... sao, sao ngài lại biết?”

“Di Trang đã từng tới nhà của tôi làm bảo mẫu để chăm sóc em gái của tôi, có nhớ không?”

“A...” Khang Hoa Hiên cố nén bực bội, nhìn Phó Thần Cương, rồi lại thoáng nhìn về mặt đầy nghi vấn của bà Lưu, cuối cùng cô cũng lên tiếng, bả vai rũ xuống thẳng thẳng thừa nhận: “Đúng vậy, hình như đúng là như vậy. . .”

“Đúng là cô thật.”

“Vâng. . . Là tôi.”

“Thì ra là như vậy à? Như thế thì không còn gì tốt hơn rồi.” Bà Lưu thở phào nhẹ nhõm, “Ngài đã cũng biết Vân Mỹ, vậy ngài cũng đã biết bản lãnh cô ấy trông trẻ ra sao. Mặc dù Hoa Hiên còn trẻ, nhưng trẻ con đứa nào cũng rất thích cô ấy. Khi đó tôi liền nghĩ đến chuyện nếu để cho cô ấy trông nom bảo bảo thì rất tốt, thế nào, ngài có muốn nhìn thử một chút hay không?”

Phó Thần Cương chần chờ một chút. “Không cần.”

Lúc này đổi lại là bà Lưu ngây người, nhưng ngược lại, Khang Hoa Hiên dừng cảm ngắc đầu, đối mặt với anh: “Tại sao? Ngài cảm thấy tôi còn trẻ tuổi sẽ không có kinh nghiệm hay sao? Thật ra thì...”

“Bởi vì tôi không muốn dùng người có liên quan với những chuyện ngày trước ... Bảo mẫu cũng vậy.”

9. Chương 9

Hóa ra là như vậy. Khang Hoa Hiên thở phào nhẹ nhõm, ít nhất là lý do từ chối của anh và những người khác không giống nhau.

“Khi đó, tôi vẫn còn là một đứa trẻ.”

“Đối với tôi mà nói, cũng vậy thôi.”

“Vậy... tôi bảo đảm rằng, sẽ làm bộ như đây là lần đầu tiên tôi gặp anh, hoàn toàn là người xa lạ không hề quen biết.”

Phó Thần Cương nhìn chăm chú nhìn cô: “Tại sao cô lại muốn làm công việc này như vậy?” Cô nhiệt tình đến mức khiến người khác có chút không sao hiểu nổi, tựa như cho dù anh có đưa ra điều kiện khắc nghiệt đến đâu, cô cũng sẽ cố gắng làm cho bằng được vậy.

“Bởi vì tôi...” Khang Hoa Hiên vội vàng định nói gì đó, nhưng nhìn mặt anh lại đột nhiên không thốt ra miệng được một câu nào nữa.

“Cô vẫn còn trẻ tuổi như vậy, cũng có rất nhiều công việc khác thích hợp với cô hơn. Còn công việc bảo mẫu này cả ngày chỉ quanh quẩn ở trong nhà dường như không thích hợp với cô lắm đâu.”

“Ai da!” Bà Lưu vỗ vỗ vào tay Khang Hoa Hiên lên tiếng hòa giải hai người. “Phó tiên sinh, ngài chớ dọa người ta như thế, thành thật mà nói đi, Hoa Hiên là một đứa trẻ hiểu thuận. Gần đây Vân Mỹ đã phải làm phẫu thuật mấy lần, tiền đã thiếu lại càng thiếu. Cha của Hoa Hiên đã qua đời từ khi còn rất trẻ, chị lớn của Hoa Hiên cũng đã lập gia đình từ mấy năm trước, Cô ấy cũng khó có thể gửi tiền về nhà được, mà chị Hai lại vẫn còn đi học, cũng không thể làm cái gì ra tiền, cho nên cả nhà toàn dựa vào cô bé này thôi đây”

“Thiếu tiền sao?” Anh nhú mày.

Hai tay xoắn vào nhau, Khang Hoa Hiên lấy dũng khí nhìn thẳng vào mặt anh lần nữa: “Đúng vậy, tôi rất thiếu tiền.” Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến cô tới đây để xin làm việc.

Bình thường người thiếu tiền không ai dám thản nhiên thừa nhận mình thiếu tiền mà không hề để tâm nhảy mất như vậy. Anh đã từng gặp vô số người, với sự từng trải của mình, anh nhận thấy cô gái đang đứng trước mắt anh đây thật đơn thuần, anh không ngại cho cô một cơ hội.

Lúc này, trùng hợp từ phòng trẻ truyền đến tiếng khóc của trẻ con, bắt đầu nhỏ rồi lớn dần.

Khang Hoa Hiên hít sâu một hơi, hai mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa ở trước mặt.

“Huân Triết khóc đấy!” Bà Lưu heo bản năng định đứng dậy, nhưng Phó Thần Cương lại giơ tay ý muốn bảo bà ngồi trở lại vị trí.

“Khang tiểu thư, cô đã có thành ý như thế, vậy thì tôi cho cô một cơ hội. Thành thật mà nói, người chọn bảo mẫu thông thường không phải là tôi, mà là con trai tôi, nếu như cô có cách dỗ dành để nó im lặng trở lại, chịu uống sữa tươi, công việc này sẽ thuộc về cô.”

“Được.” Khang Hoa Hiên không thể chờ đợi nữa liền đứng lên, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia như cũ: “Về chuyện ấy, tôi có thể ... tôi có thể làm được...”

Phó Thần Cương vừa phát tay, cô lập tức giống như bay vọt tới cửa, chần chờ một chút, liền xoay tay nắm cửa, mở ra đi thẳng vào.

Gian phòng được dùng làm phòng trẻ được bố trí gọn gàng sạch sẽ, vách tường dán giấy, lấy màu lam nhạt làm chủ đạo, ngay chính giữa phòng là một chiếc giường trẻ con bằng gỗ mộc, trong giường đứa trẻ đang oa oa khóc lớn.

Cô cẩn thận nhẹ nhàng đến gần, tiếp đó ghé đầu vào phía trên chiếc giường, rốt cục đứa nhỏ nhìn thấy có người đến gần, giang hai cánh tay cố gắng quơ mứa.

“Chào cục cưng!” Khang Hoa Hiên đưa tay ra run rẩy ôm lấy đứa nhỏ, sau đó nhẹ nhàng để đầu của cục cưng khê tựa vào bả vai mình, hai cánh tay ôm đứa bé thật chặt vào trong ngực.

Nói cũng thật kỳ quái, vốn là đứa trẻ luôn khóc rống, vậy mà lúc này bất chợt đã yên lặng lại, cũng bình yên tựa vào trên vai cô.

Cô nhẹ nhàng dùng đầu cơ thể của mình, bằng cách đu đưa theo một quy tắc nhất định, cô vỗ về bé cưng trong ngực, vừa cúi đầu ghé vào tai bé thầm thì điều gì đó.

Mà lúc này cục cưng cũng đã đưa bàn tay nhỏ bé ra, tò mò sờ sờ lên mặt cô, sờ sờ nơi gò má, đôi môi, lông mày, lỗ tai. . .

Khang Hoa Hiên ôm bé cưng nhìn gương mặt có vẻ bình tĩnh, nhưng giữa hai lông mày lại có chút buồn bã khó nhận ra. Cô chăm chú nhìn bé cưng, thậm chí cặp mắt lóe lên ánh nhìn đầy nước mắt. . . Vì không muốn để người khác phát hiện, cô lặng lẽ dụi đôi mắt đầy những giọt lệ xúc động thấm ướt vạt áo của cục cưng.

Ở phía sau lưng cô, Phó Thần Cương bị bầu không khí yên lặng này làm cho kinh ngạc. Mặc dù không đến gần hai người bọn họ, nhưng có một cảm giác kỳ diệu tỏa lan ra bốn phía, có chút ảm áp, chỉ cần nhìn bọn họ, đương nhiên nhận ra đây chính là một bức tranh mẹ con hạnh phúc.

“Cô gái rất lợi hại đúng không?”

Bà Lưu hỏi một câu đã gọi suy nghĩ của anh trở lại.

Làm sao anh lại có thể nhìn người thiếu nữ kia thành mẹ của Huân Triết được nhỉ? Chẳng qua chỉ là một phụ nữ ôm con của anh mà thôi, sao anh lại nghĩ vẩn vơ thế chứ?

Nhất định là do ánh sáng! Đúng rồi, do ánh nắng chiếu vào trong phòng nên làm cho hình ảnh thoát nhìn đã thấy ảm áp kỳ lạ, nhất định là như vậy.

“Tôi đã nói rồi mà. Ở trong ngực cô ấy, dù đứa trẻ có nghịch ngợm như quỷ cũng sẽ dần trở thành một thiên sứ thôi.” Bà Lưu đến gần hai người bọn họ, lại trêu chọc bé con: “Có nhớ bà Lưu này hay không nhỉ? Hừm! Nhìn này tiểu quỷ này, cười toe toét ra rồi!”

“Nhất định là bé cưng còn nhớ rõ bà chứ.”

“Đúng vậy. Cục cưng mà dám không nhớ bà ấy hả, nhất định bà sẽ đánh cái mông nhỏ của con cho mà xem. . .”

Nhìn mấy người hòa thuận với nhau, xem ra dường như có lẽ anh đã tìm được bảo mẫu thích hợp nhất cho Huân Triết rồi. Phó Thần Cương ho nhẹ một tiếng, thu hút lại sự chú ý của hai người phụ nữ.

“Vậy Huân Triết sẽ giao cho cô, sữa bột ở ... ”

“Ngài nói tên gọi của bé cưng là gì?” Cắt ngang lời anh, Khang Hoa Hiên nhìn về phía anh hỏi lại

Khi nói mà bị người cắt ngang, theo lý thuyết Phó Thần Cương sẽ phải cực kỳ tức giận, nhưng chẳng biết tại sao, nhìn vào ánh mắt đang tràn đầy mong đợi của cô, vốn dĩ anh nên tức giận mới phải, toàn bộ thành bong bóng vỡ tung mất tiêu.

“Khụ... Phó Huân Triết, Huân trong huân chương, Triết trong triết học.”

“Huân Triết, Huân Triết. . .” Cô lẩm bẩm nhắc lại, vừa nắm tay bé cưng, vừa đùa với nó.

“Này! Huân Triết, chào bé cưng nhé! Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, dì là dì Khang nhé! Con nói thử xem nào, dì Khang ... ”

Phó Thần Cương bị tính trẻ con của cô làm cho bật cười: “Đứa nhỏ này tôi giao cho cô, còn chi tiết khác bà Lưu sẽ nói cho cô biết. Tối hôm nay tôi sẽ về sớm một chút, nếu như cô có vấn đề gì cần nói, chúng ta có thể thảo luận.” Anh giấu nụ cười, nghiêm nghị nói.

“A... vâng, được ạ!” Khang Hoa Hiên gật đầu một cái, cúi đầu tiếp tục đùa với bé cưng, cho đến khi nghe thấy tiếng cửa mở, cô đột nhiên giật mình nhớ đến một chuyện, ôm bé con chạy về phía anh vừa đi.

10. Chương 10

“Đợi đã, xin chờ một chút.”

“Sao vậy?”

“Tôi muốn nói. . . Cảm ơn.”

Phó Thần Cương sững sốt ngược lại, anh không ngờ cô vậy mà lại đột nhiên nói cảm ơn với anh. Anh trả cho cô tiền lương, còn cô làm công việc trông con thay anh, theo đúng như nhu cầu, thực ra cũng không cần thiết phải khách sáo như thế.

“Từ rất nhiều mặt mà nói. . .” Khang Hoa Hiên cắn cắn môi, nhìn bé cưng trong ngực mình, “Thật sự rất cảm ơn ngài.”

Phó Thần Cương biết sự dãi ngộ mình có thể nói là rất tốt. Nhưng nếu như bởi vì khoản tiền lương này có thể khiến cô giải quyết được khốn cảnh trước mắt, lời cảm ơn này, anh thật sự chấp nhận.

“Không cần khách khí.” Anh khôi phục lại giọng nói vốn nguội lạnh của mình. “Hãy làm cho tốt công việc của cô, chăm sóc thật tốt cho Huân Triết là được.”

Cả ngày Khang Hoa Hiên đều cười, cô vừa thỏa mãn lại vừa cảm động. Cả tâm tư lẫn thần sắc cũng khác ngày thường. Vừa rồi bà Lưu đã giới thiệu phòng bếp, phòng khách, phòng sinh hoạt hàng ngày, phòng... Nhưng năm câu cô chỉ nghe vào đôi câu, còn lại những thời gian khác, cô dành toàn bộ sự chú ý cho bé cưng trong ngực.

Bà Lưu thấy thế thở dài, quyết định để tự cô đi làm quen với biệt thự này, ngoại trừ dặn dò mấy chuyện quan trọng, những chuyện khác bà cũng không làm gì hơn được. Bà cũng dặn dò Khang Hoa Hiên nếu có chuyện gì xảy ra thì hãy liên lạc với bà, tiếp đó bà liền bắt xe xuôi về phía Nam.

Khang Hoa Hiên cho là mình đang nằm mộng.

Nhưng cực cưng thật sự đang ở trong vòng tay của cô đây rồi !

Sau một hồi lâu nén nhịn, cuối cùng nước mắt cô đã từng giọt từng giọt rơi xuống. Những giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống trên mặt bé cưng, cực cưng vừa uống sữa tươi, vừa mở to hai mắt, tò mò nhìn cô.

“Cực cưng, cực cưng của mẹ. . .”

Đúng vậy, Phó Huân Triết là đứa bé mà cô đã mang thai hơn chín tháng sinh ra, là cục cưng của cô, Khang Hoa Hiên này.

Trước khi cục cưng ra đời, ngoài ý muốn, mẹ cô được chẩn đoán bị u não, cần phẫu thuật cắt bỏ khẩn cấp. Khi đó, chị Cả cô vừa mới mua nhà, hàng tháng cũng phải cố hết sức mới trả được tiền vay, nói gì đến chuyện giúp một tay cho khoản tiền thuốc thang. Còn chị Hai nửa năm nữa thì tốt nghiệp đại học, vừa học vừa làm ở Sở nghiên cứu, mặc dù bình thường cũng có chút tiền gửi ngân hàng, nhưng chị lại dự định đi tu nghiệp ở Nhật Bản, nên khả năng giúp đỡ cũng không nhiều, vì thế... chỉ còn cô là người có thể chi tiền, cô đành tạm nghỉ học ra xã hội tìm việc

Thật ra thì tiền cô gửi ngân hàng chỉ có mười vạn đồng, vốn dự định sẽ dùng trong lúc cô ở cũ, không có nguồn thu nào thì có thể rút ra để chi dùng. Nhưng lúc ấy bệnh tình của mẹ hết sức khẩn cấp, cô hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ nữa, không thể làm gì khác hơn là ưu tiên cho bệnh tình của mẹ trước đã, còn thừa lại, sẽ chờ con ra đời sẽ tính tiếp.

Nhưng được việc này, thì lại không được việc khác.

Sau khi sinh cục cưng, tất cả tiền gửi ngân hàng của cô chỉ còn lại hai ngàn đồng, mà sau khi xuất viện, vốn dĩ vóc người của cô đã gầy gò, lại trong kỳ ở cũ, cô hoàn toàn không còn sức lực để ra ngoài tìm việc làm, không thể làm gì khác hơn là nằm ở căn phòng nhỏ lúc trước để nghỉ ngơi.

Liên tục cả tuần, cô chỉ ăn mì gói và bánh bao, nếu như chỉ có mình cô chịu khổ thì không sao, đáng thương nhất là cục cưng của cô... Bởi vì thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, nên ngay cả sữa cô cũng không có, đành mua sữa bột cho con uống, sau đó cô ôm con khóc cả đêm, bởi vì cũng không còn cách nào hơn nữa.

Cô biết, nếu như cô thật sự không nuôi nổi cục cưng, biện pháp tồi tệ nhất, chính là đành gửi cục cưng vào Cô Nhi Viện.

Sau đó trong một lần lên mạng, cô tình cờ phát hiện ra phòng chat Quán con Cò, số thành viên thêm cô nữa cũng không nhiều không ít ... chỉ có ba Cò mẹ ngậm Cò con. Khi cô nói đến chuyện mình dự định tạm thời gửi cục cưng ở cô nhi viện trước, thì hai Cò mẹ kia có ý kiến khác nhau.

Các cô nói, nếu thật không còn cách nào để nuôi con, thì có nên nghĩ cách tìm cha cho đứa nhỏ hay không? Sau đó một người khác lại có ý nghĩ kỳ lạ hơn, nói, dứt khoát tạm thời mang con đến cho cha nó chăm sóc, dù sao anh ta cũng phải có một nửa trách nhiệm và nghĩa vụ, cũng có quyền được biết sự tồn tại của đứa trẻ. . .

Khi đó, cả tâm hồn và thể xác cô đã quá mệt mỏi, trong lòng chỉ hy vọng có thể cho bé cưng được ăn no mặc ấm. Cô biết cha của bé cưng là ai, anh ta tuyệt đối có khả năng cho bé cưng một cuộc sống tốt hơn. Vì thế, cô mới đặt cục cưng ở cửa nhà Phó Thần Cương. . .

Vốn dĩ cô định trong một năm này sẽ bồi dưỡng cho thân thể mình khỏe lại, tích cóp đủ tiền để sống, sau đó đến đón cục cưng về. Nhưng chỉ mới hơn một tháng, cô thật sự không sao chịu đựng nổi được nữa.

Từ ngày xa cục cưng, gần như ngày ngày cô lấy lệ rửa mặt, chỉ cần nghĩ tới con không ở bên cạnh mình, không biết sẽ được nhận sự đối xử như thế nào, lòng cô đau như đao cắt.

Sau đó lại nghe mẹ nói, Phó Thần Cương nhờ người bạn của bà đang mở công ty môi giới nghề bảo mẫu, hi vọng tìm được một bảo mẫu chăm sóc đứa trẻ. Nghe được tin đó, ngay lập tức cô quyết định đến ứng tuyển nhận công việc này, đáng tiếc người ta thấy cô trẻ tuổi, không đủ sự từng trải, ngay vòng đầu tiên cô đã bị đánh rớt, càng không cần phải nói đến chuyện phỏng vấn.

Cô nhớ cục cưng đến mức gần như điên cuồng, vừa vặn đúng lúc gặp bà Lưu tới thăm mẹ, nói với bà chuyện của nhà họ Phó, vì vậy cô lập tức xung phong nhận việc, hi vọng nhờ mối quan hệ của bà Lưu, có thể gặp lại cục cưng một lần.

Mà lúc này, cuối cùng cô đã thành công. . .

11. Chương 11

Hơn chín giờ tối, Phó Thần Cương vừa bước vào cửa nhà đã thoáng sững sốt bởi mùi thơm của thức ăn xông vào mũi.

Anh đặt cặp tài liệu lên trên ghế sa lon, vừa nói lỏng cà vạt vừa đi về phía phòng bếp. Anh nhìn thấy trên bàn ăn bày hai ba cái đĩa được bao kín lại bằng lớp màng bọc thực phẩm, bát đĩa vẫn chưa có ai động đến.

Đèn trong phòng trẻ vẫn sáng, anh nhẹ nhàng gõ mấy cái vào cánh cửa phòng, đi vào.

“Suyt...!” Khang Hoa Hiên biết anh đã trở về, “Bé con đang ngủ đấy.”

Phó Thần Cương nhìn sang bọn họ, một bàn tay con trai anh vẫn đang nắm chặt lấy ngón tay của cô gái kia không buông... tình cảm của hai người hòa hợp nhanh như vậy sao? Anh không nhớ rõ con trai đã từng có trạng thái tốt như vậy bao giờ chưa?

Bởi vì lâu lắm rồi anh không đến công ty, tài liệu, báo cáo, tờ trình tồn đọng không ít. Anh biết, hôm nay người bảo mẫu mới lần đầu tiên tới làm việc, anh cần phải về nhà sớm một chút, do đó anh dốc hết sức lực đẩy nhanh tốc độ làm việc. Cả ngày trời, ngoại trừ ra ngoài đi toilet, gần như anh không rời khỏi phòng làm việc, bữa tối cũng chỉ ăn một phần Hamburg.

Suy nghĩ một chút, quả thật anh rất đói bụng.

Anh rời khỏi phòng trẻ, ngồi vào trước bàn ăn trong phòng bếp, xé bỏ lớp màng bao đĩa đồ ăn, tiếp đó cầm đĩa gấp một miếng trứng muối chiên với hạt tiêu lên thử, rồi tiếp tục ăn cả miếng lớn rất ngon miệng.

Có lẽ nói thì có vẻ hơi khoa trương, nhưng những món ăn mà cô làm, quả thực đã gợi lại hồi ức ngày trước của anh.

Trong ký ức của mình, anh nhớ chưa bao giờ cùng người nhà họ Phó ngồi ăn cơm cùng bàn. Khi còn bé, anh và Quân gia, bảo mẫu thường ăn cơm với nhau, lớn lên một chút, anh đành phải cho bữa tối vào một chiếc khay nhỏ mang lên tầng để ăn. Đang trong thời kỳ phát triển của tuổi thanh niên, một chút đồ ăn này, anh ăn hoàn toàn không thể đủ no. Vì vậy khi trời tối, anh lại đến phòng bếp tìm đồ ăn, khi đó dì Trang, người bảo mẫu chịu trách nhiệm chăm sóc em gái anh thường sẽ nấu chút gì đó cho anh ăn khuya.

Thời gian dì Trang ở nhà anh chỉ có hai năm ngắn ngủi, nhưng dì đã mang đến cho anh sự ấm áp hơn hẳn so với sự thờ ơ của bất kỳ ai trong nhà họ Phó, khiến anh không sao quên được.

Anh còn nhớ, đi theo gót dì Trang bao giờ cũng có một tiểu quỷ lúc nào cũng buồn ngủ. Cô bé mặc áo ngủ có hình phim hoạt họa, ngồi ở trên ghế mất to tròn mắt nhỏ với anh, sau đó cô bé quá yêu ngủ ấy liền nằm xoài ở trên bàn ăn ngủ thiếp đi.

Bây giờ thì tiểu quỷ kia đã trưởng thành, lại còn trở thành bảo mẫu cho con trai anh!

Hóa ra quả thực thời gian trôi rất nhanh, nhưng sao cuộc sống anh thật sự thời gian một ngày lại bằng cả một năm...

“Anh ăn có no không?” Khang Hoa Hiên vừa đi vào phòng bếp, phát hiện thức ăn trên bàn gần như đã bị quét sạch không còn một miếng nhỏ, thoáng sững sốt, vội vàng giúp anh dọn dẹp mặt bàn.

“Đây đều là cô làm sao?”

“Vâng.”

” Rất giống mùi vị của dì Trang làm.”

“Tôi là con gái của bà mà.” Khang Hoa Hiên cười thành tiếng.

Nhìn bóng lưng cô rửa chén, Phó Thần Cương hỏi: “Dì Trang hiện tại đã khá hơn chưa?”

“Mẹ tôi hồi phục khá tốt, hiện đang ở với chị Hai của tôi.” Vì thế cô mới có dũng khí ngược lên phía bắc tìm bé cưng.

“Vậy chị Cả của cô đâu?”

“Hai năm trước chị ấy đã lập gia đình.”

Phó Thần Cương quan sát cô, “Năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Khang Hoa Hiên hơi nghiêng đầu nhìn anh, rõ ràng là anh ta muốn hai người làm bộ như gặp nhau lần đầu tiên, không hề quen biết gì với nhau, sao bây giờ lại còn hỏi cô nhiều chuyện đã qua như vậy để làm gì?

Thấy cô không nói câu nào, Phó Thần Cương sững mặt lên. “Cô không phải vẫn còn ở tuổi vị thành niên chứ?”

Khang Hoa Hiên đỏ mặt, vội vàng phất tay một cái, “Tôi đã 23 tuổi rồi.”

Hai mươi ba tuổi? Cô đã 23 tuổi rồi sao? Gầy tong teo nhỏ tí, ngoại trừ khuôn mặt tròn còn thấy có chút thịt, lượng thịt trên cả người cô nếu cắt ra sợ rằng không được đầy một tô.

“Thoạt nhìn cô không giống như người đã 23 tuổi.”

“Hả. . . Có thể bởi vì tôi thường ăn có một bữa ăn, một bữa không ăn.”

“Tại sao?”

“Bởi vì công việc thôi! Làm việc ở nhà hàng chỉ có một bữa ăn sáng và một bữa ăn tối. Nếu gặp lúc quá bận rộn có khi còn không kịp ăn nữa, một ngày cũng chỉ ăn một bữa. Nhưng cũng bởi vì tôi thuộc người có dạ dày rất nhỏ! Thỉnh thoảng một bữa không ăn cũng không có cảm giác gì. . .”

“Vậy cô ăn bữa tối chưa?” Nếu như anh nhớ không lầm, bữa ăn tối còn nguyên vẹn mà anh động đũa lúc trước, nói cách khác. . . bữa ăn vừa rồi mà anh ăn liên tù tì mấy bát liền ấy, anh đã vô tình ăn hết bữa ăn tối của cô rồi chẳng?

“Tôi đã uống một chén yến mạch cùng đá bào rồi.” Đối với cô mà nói, như thế là đủ rồi.

Phó Thần Cương biết, rất nhiều cô gái vì muốn giữ vóc người mà cố giữ cho dạ dày mình nhỏ như dạ dày chim. Nhưng người cô đã quá gầy, đã đến mức gần như không đủ dinh dưỡng, cô lấy cớ gì mà không ăn bữa ăn tối?

Giúp cô tắt vòi nước, anh kéo tay cô, cứng rắn ép cô đến ngồi trước bàn ăn, sau đó anh xoay người mở tủ lạnh định tìm chút nguyên liệu nấu ăn.

“Cô chưa ăn tối, sao không nói với tôi?”

“Tôi không cần. . .”

“Cô muốn giảm cân đây là chuyện của cô, nhưng Phó Thần Cương tôi đây, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ để cho nhân viên của mình bị đói.”

Tủ lạnh có rất nhiều thứ gì đó, nhưng phần lớn đều không thuộc thứ mà anh có thể xử lý. Anh thở dài, chỉ tùy tiện lấy ra chút cơm chiên để lên bàn.

“Cô ăn đi.” Anh nói như ra lệnh.

“Nhưng mà tôi. . .” Cái khay cơm chiên này cũng thật quá lớn!

“Ăn no mới có đủ sức để trông con cho tôi chứ! Tôi đây không hề mong muốn khi cô đang bế con tôi lại đột nhiên té xỉu, lúc đó lại lấy cớ do không đầy đủ dinh dưỡng.”

Hình ảnh hiện lên trước mắt, chỉ nghĩ mà đã thấy sợ, cho dù nguyên nhân thế nào đi nữa cũng là điều cô không muốn. Khang Hoa Hiên đành ngoan ngoãn cầm thìa lên, chậm rãi xúc từng miếng cơm chiên lên đưa vào miệng.

” Hôm nay Huân Triết có khóc rống lên không?”

“Rất tốt.” Cô vội vàng nuốt vội miếng cơm, “Nhưng khi tôi thay tã cho nó thì phát hiện nơi bấp đùi và cánh tay đều có vết bầm là sao vậy?”

Vừa nhắc tới những vết thương này, sắc mặt Phó Thần Cương trầm xuống, vẻ mặt vốn nghiêm nghị của anh nhất thời tối sầm lại.

“Lúc trước nó bị một người bảo mẫu ngược đãi.”

Khang Hoa Hiền vừa nghe, chiếc thìa trong tay rớt xuống, cặp mắt tròn to, ánh mắt nhìn anh đầy phức tạp.

Làm sao lại như vậy? Làm sao có thể chứ? Bảo bảo đáng yêu như thế, tại sao lại để xảy ra chuyện này? Cô nhớ các vết thương trên người bé cưng có màu sắc đậm nhạt không đồng nhất, hơn nữa không chỉ có một nơi, chứng tỏ đã có một khoảng thời gian ...

12. Chương 12

“Hiện giờ người phụ nữ kia, bất kể có đi tới chỗ nào thì cũng sẽ không có bất cứ công ty dám nhận cô ta nữa. Cả đời cô ta cũng sẽ bị dán cái nhãn này cho đến khi cô ta chết.” Anh cúi người xuống, dùng giọng nói tràn đầy uy hiếp đe dọa cô: “Cô còn trẻ như vậy, nói năng lại thông minh, cũng đừng tự mang đến cho mình nỗi phiền toái.”

Nhìn cô bị dọa sợ đến hốc mắt phấp phồng, vẻ mặt như sắp khóc, Phó Thần Cương biết mình đã đạt được mục đích. Để cho cô biết tính tình của anh sớm một chút cũng tốt, đỡ để cô cũng giống như cô gái kia, ôm mộng làm Phượng Hoàng bay lên cảnh cao.

“Bé cưng. . . khi đó bé cưng không khóc sao?”

“Nó không dám khóc, bởi vì chỉ cần nó khóc, người phụ nữ kia lại sẽ ra tay tiếp.”

Nghe vậy, trái tim cô liền nhói lên đau đớn, những giọt nước mắt to như hạt đậu nhỏ xuống trong mâm, cô ngẩng mặt lên trừng mắt nhìn anh, “Lẽ ra anh nên phát hiện sớm một chút.”

“Chẳng phải là tôi đã đuổi cô ta ra ngoài rồi sao?”

“Phải sớm hơn một chút nữa!”

“Tôi còn làm cho cô ta cả đời này cũng sẽ không bao giờ tìm được việc làm nữa!”

Cô gái này, chẳng lẽ cô cho rằng anh không đau lòng sao? Những ngày qua, không biết đã có bao nhiêu lần anh tự trách mình, cho nên cả một tuần liền anh đã nghiêm chỉnh ở nhà chăm sóc con trai, để bù đắp lại khoảng thời gian trước anh đã cư xử lạnh nhạt với con.

Mà không ngờ người bảo mẫu mới này, tới đây làm không tới 24 giờ mà dám chỉ trích anh là người có lỗi sao? diễn-đàn-lê-quý-đôn Cô không muốn sống nữa có phải không?

“Cho dù không có cách nào để ngăn chặn loại chuyện này xảy ra, nếu như anh chịu khó quan tâm đến con nhiều hơn một chút, thì cục cưng cũng sẽ không bị tổn thương lâu như vậy. Còn anh, sau đó cũng sẽ không phải tự trách, hối tiếc không dứt... Bé cưng còn nhỏ, chúng ta chỉ có thể dùng sự yêu thương và kiên nhẫn với nó, có lẽ nó sẽ không nhớ chuyện này đâu, nhưng ngược lại cả đời anh sẽ còn nhớ mãi chuyện này đấy!”

Hả, bây giờ là thế nào đây nhỉ? Câu chuyện lại chuyển theo hướng anh biến thành đối tượng đồng tình với cô gái kia sao? Đáng chết, tự nhiên anh lại bị một cô bé con nhỏ tuổi hơn anh chính cho một trận thể nhỉ? Nhưng sao loại cảm giác này, chết tiệt, anh lại thấy rất ấm áp!

Tránh khỏi ánh mắt trong veo đầy cảm thông của cô, Phó Thần Cương lạnh giọng nói: “Cô cứ làm cho tốt việc của cô đi, không cần lo nhiều như vậy.”

Anh xoay người trở về phòng chuẩn bị đi tắm, nhưng trong đầu vẫn không ngừng hiện lên cặp mắt ướm lệ lúc trước của Khang Hoa Hiền.

Những cô gái khác cùng độ tuổi như cô rất ít người có sự hiểu đời và dịu dàng như cô, ngay cả Shena, em gái anh, tuy lớn hơn cô mấy tuổi, tính nết so với cô chỉ thấy kiên cường, phóng túng, ngay cả Tưởng Tâm Lôi, cũng không có sự quan tâm săn sóc tỉ mỉ như cô.

Anh luôn luôn không chấp nhận bất cứ sự thương cảm của kẻ nào, nhưng đối với cô. . . Mặc dù hôm nay là hai người lần đầu tiên gặp lại nhau sau nhiều năm, thế nhưng anh lại cảm thấy trên người cô có tỏa ra khí chất vô cùng kỳ lạ, vừa ảm áp vừa mềm mại, làm người ta vô cùng an tâm. . .

Trời! Anh đang suy nghĩ gì vậy? Đối phương của anh chỉ là một cô gái nhỏ kém anh rất nhiều tuổi, hơn nữa lại còn là bảo mẫu của con trai anh, anh đang suy nghĩ những gì vậy?

Tắm tấp xong xuôi, anh mặc áo ngủ, cầm chiếc khăn lông, vừa đi vừa lau mái tóc ướt. An dự định trước khi đến thư phòng làm việc sẽ ghé qua xem con trai một chút.

Vừa mới mở cửa phòng trẻ ra, anh đã phát hiện bên trong có người.

“Cô ở nơi này làm gì?” Anh mở to mắt, nhìn Khang Hoa Hiên đang nằm ở ghế sa lon hốt hoảng bò dậy.

“Tôi. . . Tôi chuẩn bị đi ngủ. . .”

“Phòng của cô ở bên cạnh cơ mà.”

“Tôi, tôi biết. . .”

Mặc dù chỉ mở ra một chiếc đèn đêm nhỏ, nhưng nhìn cô cúi đầu, bộ dáng lời nói không được mạch lạc, tám phần là cô đổ mắt.

“Vậy cô ở nơi này làm gì?”

“Bởi vì. . . Tôi là bảo mẫu cho bé cưng, cho nên. . .”

“Tôi cứ tưởng là bà Lưu đã nói với cô rồi, phòng của Huân Triết có còi báo động, cho nên đại khái là cô có thể nghỉ ngơi ở trong phòng của mình, không cần thiết phải đợi ở bên cạnh nó suốt đêm đâu.”

“Có, bà Lưu đã có nói qua, nhưng mà. . .” Cô nhìn về phía giường trẻ con, “Tôi chỉ muốn bên cạnh quan tâm bé con mà thôi.”

“Không cần làm đến mức đó đâu?”

“Xin anh...” Cô khề khàng thỉnh cầu, nhìn anh đầy mong đợi.

Lời thỉnh cầu của cô ngoài dự liệu của anh. Sao người bảo mẫu này lại đặc biệt thích đứa trẻ thế nhỉ? Có phải là cô có ý đồ gì không?

“Tôi ngủ ở bên cạnh nó, chỉ cần nó vừa khóc tôi sẽ tỉnh ngay, anh cũng không cần phải chạy tới nữa, ban đêm tôi cũng sẽ dỗ nó uống sữa tươi... Xin anh... hãy cho tôi ngủ ở bên cạnh bé đi!”

Nếu như anh còn không đồng ý nữa, anh tuyệt đối không hoài nghi cô gái nhỏ ở trước mắt anh đây, sẽ “bịch” một cái, quỳ rạp ngay lập tức xuống trước chân anh.

Phó Thần Cương thở dài, anh vẫn luôn luôn không mềm lòng dễ dàng như vậy, nhưng bây giờ lại không sao cưỡng lại trước nỗi cầu khẩn khổ sở của cô, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

“Cô chỉ có thể ở ngủ trên ghế sa lon đợi một buổi tối.”

Một buổi tối thôi sao? “Nhưng. . .”

Anh cắt ngang lời cô: “Ngày mai, tôi sẽ báo cho công ty dụng cụ gia đình mang một chiếc giường mới tới đây, cô có đặc biệt thích loại nệm giường nhãn hiệu nào không?”

Khang Hoa Hiên sững sốt, thì ra không phải là anh muốn đuổi cô đi?

Nhìn bộ dạng cô ngơ ngác, anh lại thở dài, “Tôi biết rồi, tôi sẽ chọn giúp cho cô.”

Nhìn anh chuẩn bị rời phòng, trước khi cửa đóng lại, đột nhiên cô nói với anh một câu: “Cảm ơn.”

Phó Thần Cương nhìn người bên trong phòng, mặc dù chỉ là một câu nói cảm ơn, nhưng lại làm cho trái tim anh ảm áp. Giọng nói mềm mại của cô tự nhiên khiến anh thoáng bị luống cuống, cứ như vậy trong nháy mắt, anh cảm thấy trái tim mình như sắp bị tan ra.

“Không cần nói cảm ơn.” Cứng rắn tìm lại giọng nói lạnh cứng của mình, anh nhìn cô nói: “Cô cứ làm tốt phần việc của cô là được.”

13. Chương 13

Không biết những chuyện trong nhà cô đã làm thế nào nhỉ? Phó Thần Cương phát hiện, cô đã làm thật sự rất tuyệt vời.

Ngày trước, cho dù là bà Lưu sắc thuốc bổ, hay là Trương Diệu Thanh cố ý nấu chút điểm tâm để định lấy lòng anh, anh hầu như không hề động đến. Lâu dần, bọn họ cũng sẽ không còn lấy mặt nóng mà áp vào cái mông lạnh của anh nữa.

Nhưng Khang Hoa Hiên lại giống như một cô bé con không hiểu biết, rõ ràng anh đã nói với cô không cần phải để bữa tối phần anh, nhưng mỗi lần khi anh về tới nhà, trên bàn luôn có ba món ăn và một bát canh, không hề thay đổi, mỗi người một phần, số lượng không nhiều không ít.

Cô nói, nếu như ngày nào đó anh bụng rỗng về nhà thì đã có sẵn bữa tối có thể ăn.

Chỉ trách cái lưỡi của anh không có tiền đồ. Kể từ khi anh ăn đồ ăn cô nấu ở nhà, sau đó có lẽ thật sự đã làm cho anh nhớ lại mùi vị đồ ăn ngày trước. Vì thế ngày trước ngoài bữa ăn sáng ra, anh hầu như không ăn cơm nhà, thì hiện giờ một tuần lại có một, hai ngày anh về nhà ăn bữa tối, sau đó số lần anh về nhà ăn lại càng ngày càng thường xuyên hơn...

Trừ lần đó ra, thỉnh thoảng khi anh phải thức đêm để giải quyết công việc, nửa đêm Khang Hoa Hiên cũng sẽ gõ cửa thư phòng của anh, giống như Trương Diệu Thanh ngày đó, chuẩn bị một chút trà nóng mang đến cho anh.

Lần đầu tiên, anh nghiêm mặt nhìn cô đi vào thư phòng, rón rén đặt cái ly ở trước bàn của anh, đang lúc anh định làm khó dễ thì cô dường như rất sợ làm quấy rầy đến anh, chỉ nhìn anh gật đầu một cái, nói chúc ngon miệng rồi rời đi luôn, khiến ngay cả câu “Không cần” anh cũng không kịp nói.

Nhìn ly trà thất diệp đậm nóng hôi hổi còn bốc khói kia, Phó Thần Cương cảm thấy anh không sao hiểu nổi cô gái nhỏ đó.

Nếu như cô cũng giống như Trương Diệu Thanh muốn ôm mộng đẹp, tất nhiên sẽ quấn thật chặt lấy anh, ... thậm chí tìm mọi cách để lấy lòng, nhưng mà cô lại không hề có.

Nếu không phải cô không có ý gì với anh thì việc cô mang trà lên cho anh được coi là gì?

Vì vậy, buổi sáng hôm sau anh đổ sạch toàn bộ ly trà thất diệp đậm còn nguyên ở ngay trước mặt cô.

Nhưng cô nhìn thấy chỉ nói: “Thật đáng tiếc!”

Phó Thần Cương nhíu mày, nhìn cô đang nhìn chăm chăm vào trong rãnh nước một lúc mới rời mắt đi.

“Những lá trà kia rất đắt đấy. . .”

Lông mày anh hơi nhíu lại, sao cô lại phải lo nghĩ đến chuyện lá trà rất đắt nhỉ? “Sau này cô không cần làm những chuyện như thế này nữa.”

“Vậy ngài sẽ tự mình pha nước uống sao?” Khang Hoa Hiên chớp chớp mắt nhìn anh.

“Không phải.”

“Vậy thì để tôi pha nước cho ngài, ngài muốn uống lúc nào thì uống.”

Hàng lông mày rậm của người đàn ông vặn xoắn lại: “Tôi không có thói quen đang làm việc lại còn uống gì đó.”

Yên lặng một lát, Khang Hoa Hiên cụp mắt xuống. Khi anh cho rằng rót cục cô đã buông tay thì cô lại lên tiếng: “Nhưng ngài thức đêm, uống một chút thứ gì đó thì sẽ bồi bổ thân thể được tốt hơn. Nói cái gì mà không có thói quen, trà để ở bên cạnh, uống cho thân thể của mình khỏe mạnh hơn, chẳng lẽ khi ngài uống nó mà còn phải nghĩ không có thói quen hay sao?”

Dám tranh luận với anh sao? Sắc mặt Phó Thần Cương trầm xuống, chẳng lẽ cô hoàn toàn không có nhận thấy rằng anh đã dùng ngữ điệu lạnh lùng để nói sao?

Anh quyết định sẽ không để ý tới cô nữa, nhưng anh không nghĩ tới, chỉ cần khi anh thức đêm làm việc, cô gái nhỏ kia trước khi ngủ vẫn sẽ pha một ly trà nóng hổi, lặng lẽ đưa đến trước bàn của anh, sau đó rón rén rời đi.

Bất kể hôm sau cho dù anh có tự cao tự đại đối với cô thế nào, đổ sạch tất cả những tâm huyết của cô ở ngay trước mặt cô thì cô vẫn cố gắng không ngừng. Anh thức đêm, cô pha trà.

Cuối cùng, anh chịu khuất phục.

Con người có tính không thể từ chối được sự ảm áp...

Lòng bàn tay ôm cái ly ảm áp, trong mũi cũng tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt của lá trà, trong vị ngọt lành có chút đắng đắng. Cô nói, người thức đêm thích hợp nhất là uống trà thất diệp đảm. Anh nghĩ cô rất có tài trong việc chăm sóc người khác.

Hồi đáp xong lá thư điện tử cuối cùng, Phó Thần Cương xoa xoa sống mũi, đóng máy vi tính, đi về phía phòng trẻ.

Trước khi đi ngủ, anh vẫn không thay đổi thói quen cũ phải nhìn con trai một cái. Chỉ có điều bây giờ nhất định anh phải cẩn thận hơn, bởi vì cô gái Khang Hoa Hiên kia mỗi buổi tối đều để con trai anh nằm ở bên cạnh, có lúc lại còn duỗi ngón tay út để cho Huân Triết nắm, hai người cùng mặt đối mặt ngủ một cách rất quen thuộc.

Anh cách cô hơn hai mươi tuổi, chẳng lẽ các cô gái ở cái tuổi này đều không hề đề phòng giống như cô thế này hay sao?

Cho dù anh có quân tử thế nào đi chăng nữa, đã sống dưới một mái nhà cùng với một người đàn ông thành thực, ngay cả một chút đề phòng cô cũng không có sao? Nửa đêm đi ngủ, đến cả cửa phòng cô cũng không khóa. . .

Cho dù như vậy, anh có thể ghé thăm Huân Triết cũng dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng. . . Có lúc nhìn chăm chăm vào gương mặt đơn thuần của cô lúc đang ngủ, cho dù anh có là chính nhân quân tử thế nào đi chăng nữa cũng sẽ nổi lên ý nghĩ kỳ quái chứ!

Cô không giống các cô gái thích mơ tưởng bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng. Anh nhận thấy cô thực sự không phải là loại người ấy, mà là một người có hiểu biết, biết quan tâm đến người khác, khiến người ta không kìm nổi sự xúc động. . .

Nhưng cũng có thể khi quá xúc động anh khó tránh khỏi sẽ quên lãng việc đề phòng cô... Liệu cô có phải là loại phụ nữ trăm phương ngàn kế lấy lui để tiến hay không?

Nguyên do cũng vì cô rất ít khi nói tới chuyện của mình, trước mặt anh cô luôn luôn cúi đầu, thỉnh thoảng cô đến thông báo chuyện của Huân Triết xong, sau đó liền quệt quệt tay chạy đi chỗ khác làm việc của mình.

Không phải anh cố ý nghĩ về cô như vậy, nhưng quả thật anh cảm thấy cái cô gái nhỏ làm bảo mẫu này không giống như những người khác, dường như cố ý tránh anh.

Cô sợ anh? Nhưng nếu như sợ anh thì tại sao muốn nhiều chuyện, giúp anh chuẩn bị pha trà khuya như vậy?

Có lẽ đây chỉ là chút tò mò mà cũng có thể là cô không chịu thua. Nên nhớ anh là người đã từng trải, hơn nữa anh là người có khả năng giao tiếp, bao nhiêu người muốn quan hệ với anh đều không thể vào nhà bằng cửa chính. Vậy mà cô gái ngây ngô này lại coi anh giống như rắn rết là sao?

Vốn dĩ tưởng rằng tính của cô là như thế, không thích những người ở bên cạnh mình, không nghĩ tới những người cùng trong nhà như tài xế, Quản gia, chỉ có mấy tiếng đồng hồ, thậm chí ngay cả hàng xóm cô cũng chung sống rất hòa hợp. Chỉ có đối với mỗi một mình anh, ngoại trừ những lời thăm hỏi hoặc cần thiết phải trả lời, cô đều nhanh chóng cách rất xa.

Kiểu dùng khoảng cách để ghênh đón này liệu có phải là một trong những mảnh khoe của cô không? Nếu quả thật như thế, thì thực sự, chuyện này đã làm cho người ta không kìm nổi mà quá...tức giận.

Nếu như anh có thể chỉ bằng mấy từ yêu thích mà quyết định việc cô đi hay ở, thì chuyện này quá dễ dàng. Nhưng hết lần này tới lần khác trừ anh ra, tất cả những ai biết Khang Hoa Hiên thì đều nhất trí trầm trồ khen ngợi cô. Ngay cả con trai anh cũng bị cô thu hút rồi, Khi mở mắt tỉnh giấc mà không thấy cô, không nghe thấy tiếng của cô, chắc chắn gào lên mà khóc thật to.

Có lẽ thế giới này chính là như vậy, giống như một con người, có người đối với cô thuận mắt vạn phần, nhưng cũng có người chính cô lại là vật cản rất khó nhìn đến chướng mắt.

14. Chương 14

Một hôm vào buổi sáng, Phó Thần Cương ở trong phòng trên lầu còn đang mặc áo, liền mơ hồ nghe thấy tiếng khóc cố nén. Anh nhận ra đây là tiếng của Hứa Hải Sinh, tài xế của anh, Hứa Hải Sinh thường có thói quen đến nhà anh trước nửa giờ để đón anh.

Thời gian còn sớm như thế, hiện tại trong phòng bếp cũng chỉ có Khang Hoa Hiên đang nấu chút cháo và chút đồ ăn, Hứa Hải Sinh ở phòng bếp với cô làm gì nhỉ?

Không muốn nghĩ nhiều nữa, anh cất bước đi vào phòng bếp, lại lập tức trợn to hai mắt đầy kinh ngạc với cảnh tượng trước mắt ...

Chỉ thấy hai người với bốn cánh tay quăn quít, nhìn giống như cặp tình nhân bị xa cách lâu lắm mới được gặp nhau, mà cũng giống như bạn bè thân thiết xa cách nhiều năm gặp lại, ôm thật chặt.

Bọn họ có thể quen biết như vậy sao? Sao anh lại không biết nhỉ?

“Có lúc chịu đựng quá lâu sẽ không tốt đối với thân thể mình đâu.” Một giọng nói êm ái mềm mại nói với người đàn ông trung niên như vậy.

Có chuyện gì đã xảy ra vậy? Phó Thần Cương ngạc nhiên.

Anh ho nhẹ mấy tiếng, cất ngang cái ôm của hai người, lúc này Hứa Hải Sinh mới bừng tỉnh, đột nhiên đẩy Khang Hoa Hiên ra, hốt hoảng nhìn về phía anh.

“Chào Phó tiên sinh.” Cúi đầu, Hứa Hải Sinh kéo kéo vạt áo, bước nhanh qua bên người Phó Thần Cương đi ra ngoài: “Tôi ra trước làm ấm xe, Phó tiên sinh chuẩn bị xong khi nào có thể thì báo cho tôi một tiếng.”

So sánh với sự hốt hoảng của anh ta, Khang Hoa Hiên bị đẩy ra chỉ có chút sững sờ, nhìn bóng lưng Hứa Hải Sinh rời đi khỏi phòng bếp. Cô khẽ thở dài một tiếng, sau đó gãi gãi đầu, xoay người mở lò vi sóng hâm nóng sữa tươi.

Sắc mặt Phó Thần Cương xanh mét, chăm chú quan sát cô gái nhỏ ở trước mắt. Lúc này mặt cô cũng không đỏ, nhịp thở không bị gấp gáp, thủ đoạn của cô thật cao minh, hay là da mặt cô quá dày vậy? Chuyện nam nữ anh vốn không nên nhúng tay quá sâu, nhưng cô gái nhỏ trước mắt dù sao cũng là bảo mẫu của con trai anh. Nếu như trước mặt anh mà cô giở trò lão luyện với đàn ông làm chuyện thất đức... thì cho dù con trai anh có quần cô bao nhiêu đi chăng nữa, anh cũng sẽ không thể ngồi nhìn.

“Cô... sao cô có thể ôm ấp với một người đàn ông lớn tuổi như vậy chứ?”

“Bởi vì ông ấy cần.”

Nghe giọng cô trả lời vừa bình tĩnh vừa mềm mại, giống như tuyết đối không vì chuyện ấy mà cảm thấy xấu hổ.

“Cô có biết ông ta đã hơn 45 tuổi rồi không?”

“Tôi biết.”

Khóe miệng Phó Thần Cương hơi lay động: “Vậy cô có biết ông ta đã kết hôn rồi không?”

Cô gật đầu một cái: “Có.”

“Vậy mà cô còn. . .”

“Bởi vì ông ta cần.”

Cần sao? Vì thế nên tài xế của anh và bảo mẫu đã chọn phòng bếp nhà anh làm địa điểm hẹn hò sao? Nhìn đôi tay trắng của cô vừa mới ôm lấy hai cánh tay hơi mập của Hứa Hải Sinh thật chặt, dường như muốn dùng toàn bộ sức lực của mình dính chặt lấy người đàn ông...

Là vì quá “cần” sao ?

A, anh bịt chặt hai mắt, loại trò chơi vụng trộm đầy kích thích này tốt nhất là đừng để cho anh bắt gặp ...

“Coi như do cô tuổi còn trẻ, lại vừa là bảo mẫu của Huân Triết tôi mới nói cho cô biết... Cô là một cô gái, cần phải biết tự trọng bản thân mình mới được.”

Đang lấy sữa tươi ra cho anh, Khang Hoa Hiên thoáng lạng người đi, lúc này mới ngẩng đầu lên, nói không cần suy nghĩ: “Phó tiên sinh, ngài đã hiểu lầm rồi.”

“Bất kể là có hiểu lầm hay không, tôi và vợ của Hứa tiên sinh là chỗ quen biết, sau này đừng để cho tôi nhìn thấy chuyện như vậy nữa.”

Đôi môi hồng phấn hé mở, Khang Hoa Hiên vốn định nói thêm câu gì nữa, nhưng dừng lại, nuốt câu nói trở về.

Chuyện như vậy, có nói với người ngoài cuộc cũng vô dụng.

Phó Thần Cương không sao hiểu nổi. Anh là người ít ham muốn lại rất thờ ơ với loại chuyện như thế này. Bình thường anh cũng chẳng để ở trong lòng, lại càng không đi sâu tìm tòi nghiên cứu, nhưng lần này không biết tại sao, có lẽ là vì hình ảnh kia quá chấn động, hoặc là hai người kia thuộc loại thái quá. . .

Thật bất ngờ! Chỉ nhìn độ tuổi, Hứa Hải Sinh cũng có thể làm cha của cô! Cho dù nói thế nào đi chăng nữa, anh cũng không thể nghĩ được và cũng rất khó chấp nhận việc giữa hai người có tình yêu nam nữ.

Vì vậy suốt cả buổi sáng, trong đầu anh luôn bị hình ảnh đầy chấn động trong phòng bếp kia ám ảnh.

Hứa Hải Sinh lớn lên bình thường, là người đang hoàng, cũng có chút không quả quyết, tình hình kinh tế vào bậc trung, hơn nữa còn là người đàn ông trung niên đến độ phát tướng ...

Nếu để ông ta và Khang Hoa Hiên đứng cạnh nhau, khiến người ta nhìn vào đều thấy như cha và con gái, mà không phải. . .

Có lẽ do Khang Hoa Hiên có chút lưu luyến tình cha con không chừng? Anh nhớ cha cô đã qua đời từ lâu, khi ông ấy còn sống, đứa con gái mà ông ấy yêu thương nhất chính là cô, lúc này gặp phải người như thế chắc chắn cô không tránh khỏi bị ảnh hưởng !

Hay cô thích người nhiều tuổi? Vậy thì anh đây? Mặc dù không nhiều tuổi như cha cô, nhưng tính số tuổi mà nói, thực sự anh cũng hơn cô cả chục tuổi, vì sao cô lại luôn tránh một mình anh như tránh lửa rắn rết vậy?

Khụ! Anh đang làm gì thế này? Chẳng phải là anh nên ghét cô mới đúng, vậy mà ngược lại, anh lại để ý tới cô gái nhỏ kia như thế chứ?

Không, nghiêm chỉnh mà nói, ban đầu anh có ấn tượng về cô rất tốt, đơn giản là ngày hôm đó bộ dáng cô ôm Huân Triết, cũng đủ để cho loại trừ ngay khuyết điểm cô còn quá trẻ chưa đủ kinh nghiệm.

Về sự dịu dàng thì cô rất dịu dàng; về sự quan tâm thì cô rất biết cách quan tâm chăm sóc, ngoài sự dịu dàng và quan tâm luôn lộ ra ngoài, cô còn ẩn giấu khí chất điềm tĩnh âm áp. Anh biết bây giờ là thời đại nào, những cô gái có tính cách giống như cô bây giờ đúng là không có nhiều, mà quả thật cũng chỉ có một cô gái được anh tán thưởng là thông minh mà thôi.

15. Chương 15

Ban đầu anh chọn Tưởng Tâm Lôi, không có gì hơn vì cô và anh giống nhau ở chỗ... đều có cách nhìn thông minh, có lẽ cũng giống anh tính nết có chút ích kỷ nữa, nhưng anh biết cô có cách suy nghĩ riêng của mình. Khi cần cô cũng sẽ phối hợp diễn xuất với anh, hai người hợp sức với nhau lừa gạt thì rất có lợi. Nếu tính trên góc độ lâu dài mà nói, bọn họ có thể ở chung một chỗ, sẽ có lợi đối với tất cả mọi người, anh cũng đã từng cho là sẽ chỉ có cô gái này là thu hút sự chú ý của anh. . .

Nếu quả thật như vậy, vậy những chú ý từng chút một của anh với Khang Hoa Hiền thì bởi lý do gì.

Không, anh không thêm để ý đến cô, chẳng qua do anh đã từng trải qua một kinh nghiệm đáng sợ, vì vậy anh có chút để ý đối với nhân phẩm của bảo mẫu cho con trai anh mà thôi.

Đúng là chỉ có như vậy thôi.

Huân Triết khóc.

Buổi tối chủ nhật, Phó Thần Cương rót một chén cà phê chuẩn bị lên lầu đọc sách. Khi qua phòng trẻ liền đặt ở cái giá cạnh đó, theo bản năng anh hướng cái nhìn vào chiếc giường trẻ con, trong đầu chợt nhớ tới chuyện đáng sợ mà bảo mẫu đã làm lúc trước. Anh vội vàng lật tung quần áo con trai, kiểm tra xem trên người cu cậu có vết thương nào không. Lúc này ngoài ý muốn, anh mới phát hiện ra, lúc này trên người con trai mặc quần áo mà anh nhìn thấy bao giờ. Cần thận ngẫm nghĩ, anh thấy hầu hết đồ mà Huân Triết mặc trên người đều là quần áo mới. Phó Thần Cương không hiểu gần đây con trai ăn cái gì mà lớn cực kỳ nhanh. Nếu không phải mỗi lúc trời tối anh vẫn nhớ cần phải qua thăm con một chút, chắc chắn sẽ bận đến mức quên cả thấy con trai mình lớn lên.

Anh nhớ tới mấy ngày trước lần đầu tiên Khang Hoa Hiền nhìn anh gơ tay đòi đưa tiền. Nguyên nhân như cô nói là vì quần áo của Huân Triết gần như sắp không mặc được nữa rồi, cô phải mua cho cu cậu quần áo mới.

Vốn đang chơi con búp bê bằng nhựa, Phó Huân Triết nhìn thấy ba ba mình, bốn mắt giao nhau liền giang hai cánh tay, lấy vẻ mặt cực kỳ vô tội và ngây thơ ngó nhìn anh, hy vọng anh sẽ bế cu cậu lên.

Một giây, hai giây, ba giây. . . Phó Thần Cương đứng ở bên cạnh giường trẻ con vẫn không chút phản ứng, tay Huân Triết khua khua một lúc đã mỏi, mà vẫn chưa thấy người trước mắt có bất kỳ hành động nào, mặt vừa nhăn lại, miệng đã ngoác ra...

Khóc.

Phó Thần Cương mím chặt môi, vẻ mặt biểu hiện cực kỳ phức tạp, dường như có chút đau lòng lại có chút do dự. Cuối cùng, anh kiên quyết cầm lấy cà phê trên tay, nhất định không chịu đưa tay ra ôm lấy con trai.

Bên trong chiếc giường nhỏ, Huân Triết càng khóc rống lên lớn hơn nữa.

“Bé con khóc đấy!” Phó Thần Cương cũng không chịu được nữa Huân Triết khóc đến khàn cả giọng, dường như nếu không ôm cu cậu sẽ tắt thở ngay, vì vậy anh nhìn vào bên trong đau đầu hét lên.

“Đấy đấy, đợi một chút...” Trong phòng truyền ra tiếng trả lời đầy hốt hoảng.

Anh quên mất, ở đây yên tĩnh là bởi vì cô gái nhỏ kia đang tắm, theo lý mà nói, anh cũng nên đưa tay ra giúp đỡ, ôm lấy đứa con trai mình đang hò hét gào khóc khản cổ kia, nhưng anh lại nhìn ly cà phê trong tay lần nữa, rồi lại di chuyển nhìn sang bên kia.

Cả người Phó Huân Triết giãy dụa giống như con sâu lông, cu cậu không ngừng giãy giụa muốn bò dậy, lật người một cái, gương mặt nhỏ nhỏ úp xuống, nằm sấp bụng, chỉ còn mỗi cái đầu tròn cổ gồng ngồng cao lên tiếp tục khóc lớn.

16. Chương 16

Phó Thần Cương cau mày, mới định giúp cu cậu lật người lại, thì nghe sau lưng truyền đến tiếng chân bước dồn dập ...

“Dì tới rồi đây. . .”

Một luồng hơi nước ướt nhẹ nhanh chóng lướt qua bên cạnh anh, chỉ thấy mái tóc ướt được Khang Hoa Hiền vắt trên vai, vội vàng đến bên giường trẻ con để bế Huân Triết còn đang ở bên trong. Cô vừa đáp lại vừa không quên vừa vuốt gọn gàng mái tóc dài ướt nước sang một bên, không để một giọt nước dính vào bé con.

Cuối cùng đã được người khác ôm lấy, Huân Triết dần dần nín khóc, chỉ còn nức nở lên vài tiếng, dựa vào trên vai Khang Hoa Hiền. Gương mặt buồn bã vốn đang nhìn chăm chăm vào Phó Thần Cương, nhưng sau khi được Khang Hoa Hiền dỗ dành vỗ về một lúc thì cục cựa liền quay đầu, vùi mặt thật sâu vào cổ của cô.

“Ngoan nhé, sao tự nhiên lại khóc thế này?” Khang Hoa Hiền không hiểu nguyên nhân, dỗ dành bé con một hồi, đang định đặt cục cựa xuống, không ngờ cô vừa định thả xuống, cu cậu lại bắt đầu khóc lớn, nên cô chỉ có thể tiếp tục ôm lấy bé con.

Anh nhìn cô chăm chăm. Bởi vì mái tóc ướt của cô nhỏ nước nên đã làm cho quần áo dính chặt vào người cô, để lộ ra đường cong. Phó Thần Cương khàn giọng nói : “Cô... Tóc còn chưa lau...”

Khang Hoa Hiền xoay người nhìn anh, trên mặt ngoài sự nghi ngờ, còn có một chút tức giận khó thấy: “Ngài không thể giúp tôi trông nó một chút được ư?”

Vừa ra khỏi phòng tắm, cô đã sững sờ, người đàn ông kia đứng ngăn ra ở bên cạnh giường trẻ, cũng không nhúc nhích, nhìn thấy Huân Triết khóc lớn bên trong lại chỉ biết gọi cô tới dỗ dành.

“Đây là công việc của cô mà.”

Đúng, đây là công việc của cô, nhưng con người ta luôn có khoảng thời gian bất tiện, vậy mà anh ngay cả một chút việc nhỏ cũng không muốn giúp là sao?

Đây cũng là con của anh kia mà!

“Chẳng lẽ anh lại không thể bế con trai của mình một chút được hay sao?” Cô đã sớm phát hiện ra rồi.

Từ sau khi cô vào làm ở trong nhà này, cô đã chú ý tới việc Phó Thần Cương hầu như chưa từng bế Huân Triết, có lúc anh dành thời gian để qua thăm Huân Triết một chút cũng đã là tốt lắm rồi. Lúc đầu cô còn cho rằng chẳng qua là anh đang bận rộn, làm việc cả ngày rất mệt mỏi, không ngờ ngay cả lúc này, anh cũng không đồng ý ôm lấy con trai của mình.

“Nó chỉ khóc thôi mà.”

“Nó khóc, là bởi vì muốn có người ôm nó...”

“Nếu như lần nào cũng chiều theo ý của nó, thì chẳng cần mấy năm đã bị nó bò lên trên đầu rồi, ” Anh lạnh lùng nói: “Phải cho nó biết, không phải là vừa khóc thì sẽ có người tới để cưng chiều, vỗ về nó, nếu tạo thành thói quen như thế thì sao? Xã hội này đâu có đơn giản như vậy.”

“Nó còn nhỏ, không nhìn thấy người sẽ không yên tâm, sẽ khóc vì thấy bất an. . .”

“Thói quen đó không tốt, mặc kệ nó, để cho nó khóc mấy lần đi, lâu dần, nó cũng sẽ hiểu có khóc cũng vô ích thôi.”

Khang Hoa Hiên nhất thời bị sự vô tình của anh làm cho sững sờ đến á khẩu không nói gì được nữa, cũng cảm thấy mũi mình cay cay vì thương đứa con trong ngực mình.

Tại sao anh lại có thể đối xử với Huân Triết như vậy? Anh muốn giáo dục con như vậy sao? Giữa lúc này, cô thấy thật hối hận khi mình tự nhiên lại giao con trai để cho anh chăm sóc. . .

Vốn cho rằng anh sẽ yêu thương, chăm sóc con. Cho dù tính tình anh có lạnh lùng một chút, nhưng anh là người cha, cũng sẽ có chung sự vui sướng lẫn kiêu ngạo mới phải chứ? Nói như vậy, anh tuyệt đối sẽ không quan tâm đến con trai của mình sao?

“Nó chỉ là một đứa trẻ.” Cô hi vọng anh có thể hiểu được điều này, sẽ không đối xử với Huân Triết như vậy nữa.

“Đối với nó cần nghiêm khắc một chút, Khang tiểu thư, cô đã quá cưng chiều nó rồi.”

Cô cưng chiều nó ư? Đó là con trai của cô mà! Đương nhiên là cô phải cưng chiều con rồi!

Khang Hoa Hiên cắn môi, cô âm thầm thề, chờ thời gian hợp lý, nhất định cô sẽ phải mang con trai cao bay xa chạy cách anh thật xa. “Anh không cưng chiều nó, dĩ nhiên là tôi phải cưng chiều rồi, nếu không cục cưng quá đáng thương.”

“Cô cưng chiều nó? Nói khó nghe một chút, cô có thể cưng chiều nó được bao lâu?”

Cô bật thốt lên, “Đương nhiên là cả đời.”

“Khang tiểu thư.” Phó Thần Cương tỉnh táo nhắc nhở: “Cô chỉ là bảo mẫu thôi đấy.”

Cô không phải là bảo mẫu, mà là mẹ của bé cưng, cô là mẹ của Huân Triết! Trong lòng Khang Hoa Hiên đang hò hét, nhưng một chữ cũng không thốt ra miệng.

Mím miệng lại, cô ôm chặt lấy cục cưng của mình, không sao chịu nổi xoay người đưa lưng về phía anh.

Cà phê đã nguội lạnh, hơi lạnh từ ly cà phê Mark truyền đến đầu ngón tay anh lạnh như băng. Phó Thần Cương không chút nghĩ ngợi đi vào phòng bếp, đổ hết ly cà phê vào rãnh nước, lúc này anh mới phát hiện, hai tay của mình không ngừng run rẩy.

Anh cũng biết mình làm như vậy không đúng lắm, anh thương Huân Triết, cũng muốn cưng chiều con thật nhiều, nhưng. . . Tiếng khóc của con luôn làm cho anh nhớ tới ngày xưa.

Anh cũng giống như con trai mình, năm ấy anh cũng là một đứa trẻ bị vứt bỏ, mới được hơn ba tháng thì đã bị nhét vào cửa nhà họ Phó.

Anh chỉ là con nuôi của nhà họ Phó, đối với đại nghiệp của nhà họ Phó mà nói, hoàn toàn không thể vì anh mà bị hụt đi một đôi đũa. Vậy mà, ba đứa trẻ của nhà họ Phó - hai trai một gái, ba anh chị em lại có thể vì một chuyện nhỏ mà trở mặt thành thù, ngược lại, trong chuyện này lại cùng nhau bắt nạt anh, cùng chung mối thù.

17. Chương 17

Anh trở thành nơi trút giận của tất cả mọi người, anh chị em bọn họ cũng bởi vì sự có mặt của anh mà khéo léo giữ được sự cân bằng tuyệt vời. Còn cha của anh - phải gọi là cha nuôi mới đúng, thì lại làm như không thấy tình huống này. Dù sao đối với anh mà nói, anh chỉ là con trai của người khác, khi con trai của mình bắt nạt con trai của người khác, thì lúc đó đương nhiên là sẽ làm bộ như không nhìn thấy rồi.

Cho nên Phó Thần Cương nhẫn nhịn!

Khi người nhà họ Phó cái gì cũng có, thì anh ngay cả một miếng cơm cũng đều do bảo mẫu len lén kín đáo đưa cho... Khoảng thời gian ấy, anh nhẫn nhịn! Khi ngay cả Phó Nhã Cương là người có thành tích học kém nhất cũng xin được vào học tại một trường đại học tư nhân lớn nhất nước Mỹ, thì anh đến cơ hội được học đại học ở ngay tại Đài Loan cũng không có, lúc ấy anh nhẫn! Khi ngăn kéo của anh bị lấn vào một chiếc quần lót nữ viên tơ, Phó Shena tức giận chỉ vào anh chất vấn, mắng anh biến thái, còn anh em của anh thì cầm gậy gộc đập anh một trận tàn nhẫn thì anh cũng nhẫn. . .

Anh biết, một ngày nào đó, anh sẽ không phải nhẫn nữa.

Bởi vì về sau do nhà họ Phó gia không có người nối nghiệp, cuối cùng cha nuôi anh đành phải phó thác cho tương lai ở trên người anh, do đó, quyền lợi chủ yếu đã được chuyển sang anh.

Năm ấy, khi anh 30 tuổi, anh đã mang Tường Đạt Quang Điện nổi tiếng của nhà họ Phó bán rẻ cho Thiên Thụy. Ngày ấy cha nuôi đã bị anh làm cho tức giận đến chảy máu não. Nhưng dù sao cũng đã từng một thời là cha con, vì báo đáp “công ơn nuôi dưỡng” của cha nuôi, anh đưa cha nuôi đến một trung tâm dưỡng lão ở Hokkaido Nhật Bản để nghỉ ngơi, có người trông chừng ông suốt 24 giờ.

Có người nói anh máu lạnh đến mức tuyệt tình, đó là bởi vì họ không biết anh đã trải qua những gì thì mới nói như vậy.

Cho nên, khi Huân Triết xuất hiện trong cuộc sống của mình thì anh vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi. Một mặt anh mong muốn có thể yêu thương con trai thật nhiều, mang đến cho con mình tình thương và sự quan tâm của người cha mà anh chưa bao giờ được hưởng. Mặt khác anh cũng muốn bù đắp cho con sự thiếu hụt tình thương của mẹ. Nhưng, anh lại không biết làm thế nào để biểu hiện tình yêu của mình với con.

Anh hi vọng Huân Triết có thể kiên cường giống như anh, sau này lớn lên có thể trở thành “rồng giữa con người”, xông xáo một trận trong sự nghiệp. Vì thế có lúc anh cảm thấy cần phải kìm nén tình cảm với con trai... Ngược lại với suy nghĩ trong lòng, anh lại không biết nên đối mặt thế nào với cục cưng nhỏ mềm yếu này. . .

Tiếng hắt hơi nho nhỏ vang lên trong phòng trẻ đã làm cho suy nghĩ của anh dời sang hướng khác. Cô gái nhỏ kỳ lạ kia tới đây đã hơn hai tháng, chưa bao giờ đề nghị với anh được nghỉ ngơi, ngay cả hai tháng qua cũng cũng không nghỉ một ngày. Hàng ngày cô chỉ lo chăm sóc cho Huân Triết, ngay cả ngủ cũng nằm ở bên cạnh cu cậu.

Có lúc anh muốn cho cô ngồi nghỉ để thở một chút, nhưng cô lại nói không cần, nói có thể ở bên cạnh Huân Triết giúp đỡ cho bé con, chính là cách cô được nghỉ ngơi tốt nhất... Nếu như bảo mẫu mà đã nói như vậy, nguyện ý bán mạng cho anh và con trai thì anh cũng sẽ không phản đối.

Chẳng qua là, vào lúc này tâm tình của anh không khỏi bị nhiễu loạn bởi sóng điện gì gì đó! Trên ngực anh giống như có một tảng đá nặng đè lên rất khó chịu. Trong đầu anh lại hiện lên cảnh lúc này cô gái nhỏ kia đầy tức giận xoay người đưa lưng về phía anh.

Anh đặt cái ly xuống xoay người đi trở về phòng trẻ, đi tới phía sau cô anh lại phát hiện cô vừa lấy giấy lau mặt, lỗ mũi hít hít mấy tiếng khóc sùi sùi làm cho huyết thái dương của anh thấy căng thẳng.

Lúc này anh đã nói cái gì không nên nói sao?

Thỉnh thoảng giữa tiếng khóc lóc lại có tiếng hắt hơi nho nhỏ cổ gấu. Lúc này Phó Thần Cương mới chú ý tới mái tóc của cô vẫn còn ướt, phía trên còn có một chút bột của dầu gội chưa được nước xả sạch sẽ. Anh nghĩ chắc vừa rồi nhất định là cô đã cực kỳ gấp gáp lao ra khỏi phòng tắm. . .

Giờ phút này, quần áo trên người cô đã nhanh chóng bị nước từ mái tóc nhỏ xuống làm cho ẩm ướt, chiếc áo màu trắng làm cho đường cong của vóc người cô như ẩn như hiện... Anh cũng không hề để ý rằng ngoài chiếc áo cô khoác trên người ra, bên trong cô không hề mặc thêm gì hết. . .

“Cô mau đi tắm đi.” Anh thở dài một tiếng nặng nề.

“Để tôi đỡ bé con ngủ lại đã...”

“Cô đi ngay bây giờ đi, tóc của cô vẫn còn ướt.”

Khang Hoa Hiên để lời nói của anh vào tai này lại chui ra khỏi tai khác: “Chờ bé con ngủ, tôi mới có thể an tâm đi tắm, ngài cũng không cần phải phí công tới chăm sóc bé con đâu.”

Thì ra là cô đang tức giận.

Trong lúc nhất thời, Phó Thần Cương cũng không nghĩ thêm được gì nữa, anh nhìn chăm chăm vào dáng người thanh mảnh và cặp chân thon dài trắng nõn kia, cảm thấy sự khó thở: “Nhanh đi tắm đi, nếu bị cảm cô sẽ lây bệnh sang cho con tôi thì không tốt.”

18. Chương 18

Nước mắt Khang Hoa Hiên lại rơi xuống: “Rốt cuộc ngài muốn tôi phải làm sao đây? Tôi không bế nó, nó sẽ khóc, mà bé con khóc ngài sẽ lại gọi tôi ra ngoài dỗ nó... Hiện giờ ngài lại muốn tôi bỏ nó xuống để đi tắm, ngài. . .”

“Xin lỗi,” Anh thừa nhận, lúc này là anh có nóng nảy, nhưng thật ra là anh... “Ngữ điệu của tôi chưa tốt, nhưng không phải là tôi cố ý đó.”

Khang Hoa Hiên sững sốt, chưa bao giờ cô nghĩ tới một Phó Thần Cương bình thường luôn tâm cao khí ngạo lại có thể sẽ cúi đầu nhìn cô nói xin lỗi?

Cô ngậm miệng lại chấm dứt sự kinh ngạc của mình. Cô biết giai đoạn trưởng thành của anh đã phải trải qua những chuyện khác hẳn với những người bình thường, do đó ít nhiều cô cũng có thể lý giải được tâm tính của anh.

Ban đầu, cô cho là Phó Thần Cương có thể dùng sự đồng cảm để đối xử tử tế với cục cưng, nên mới giao con cho anh, nhưng có lẽ là không phải là anh không yêu con, mà anh. . . không biết cách thể hiện sự yêu thương con thế nào. . .

“Ngài ôm nó đi?” Bất kể anh có muốn hay không, Khang Hoa Hiên cương quyết nhét Huân Triết vào trong lòng anh: “Ngài là ba của nó cơ mà!”

Trái tim không biết vì sao, giống như bị cái gì đó thoáng nhéo chặt lại, Phó Thần Cương bị động đưa tay đón lấy con trai.

Có lẽ trong lúc nhất thời cục cưng vẫn còn chưa quen, cứ quấy đạp ở trong anh, vẻ mặt anh liền biến sắc, toàn thân cứng đờ, vội vàng định nhét cục cưng trở về cho cô.

“Thằng bé sao lại nặng như vậy?”

“Bé con ấy à! Cả ngày trừ việc ăn ngủ ra, việc của nó chính là phải lớn lên thật nhanh!” Khang Hoa Hiên không đưa tay đón, ngược lại còn động viên anh ngồi xuống ghế sa lon.

“Ngài ngồi đi, hãy từ từ tìm ra tư thế ngồi thoải mái nhất, thì ngài mới ôm con được thoải mái, lúc đó cục cưng mới có thể thoải mái được.”

Mặt mũi Phó Thần Cương lúc đầu còn cứng ngắc, nhìn con trai đã nặng hơn đầy bờ ngõ. Lúc này anh rất sợ mình lỡ tay sẽ làm con bị ngã xuống đất, chỉ thấy Khang Hoa Hiên kéo nơi kia, giật nhẹ nơi này, từ từ để đầu bé con tựa vào khuỷu tay anh chắc chắn, lúc này nhóc con mới thôi ngo ngoạ.

“Để cho con trai nghe thấy tiếng tim của ngài đập đi, nó sẽ rất an tâm.”

Phó Thần Cương hết sức chăm chú nhìn con trai ở trên người mình. . . So với trong tưởng tượng của anh, lúc này Huân Triết nhất định đã nặng hơn, trong trí nhớ Huân Triết chỉ là một khối thịt non mềm, hiện giờ không ngờ lại rất có sức sống. Bé con nằm ở trong ngực anh nhích tới nhích lui, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng ô ô a a giống như đang nói chuyện.

“Ô ô ô ...A a...” Khang Hoa Hiên cũng thoải mái nói hưởng ứng với nhóc con: “Bộ dáng như vậy a a... bé cưng có cảm thấy rất thoải mái không nào? A a , được ba ba ôm dĩ nhiên thoải mái nhỉ, a ư ư!”

Phó Thần Cương thấy thế không hiểu ra làm sao, “Ô ô A a” là cái gì vậy? Đây là ngôn ngữ của trẻ con sao?

“Cô nghe hiểu được à?”

“Dĩ nhiên là hiểu chứ.” Khang Hoa Hiên cười cười rồi nói: “Ngài chỉ cần nói chuyện nhiều với nó, nhìn ánh mắt của nó, lâu dần, ngài cũng sẽ từ từ biết được con mình muốn nói cái gì.”

Phó Thần Cương đưa tay muốn vuốt vế gương mặt của con trai, giữa chừng Huân Triết lại đưa bàn tay nhỏ bé nắm lấy ngón trỏ của anh, thử nhét ngón tay của anh vào trong miệng. . . Cũng giống như lúc ngủ bé con nắm ngón tay của Khang Hoa Hiên vậy.

“Nó rất thích nắm ngón tay ngài.”

“Thật không?” Phó Thần Cương thở phào nhẹ nhõm, thì ra ý thích của bé con là như vậy. . .

Anh cầm bàn tay tay nhỏ bé của con trai, đặt lên miệng khê hôn một cái, cảm giác mềm mại của da thịt trẻ con cùng với mùi sữa tắm trên người Khang Hoa Hiên đang ở gần bên, khiến trong lòng anh chấn động.

Anh ngẩng đầu lần nữa nhìn ngũ quan xinh đẹp của cô, từ mái tóc ướt nước và từ người cô tỏa ra mùi thơm, làm anh thoáng thất thần, “Cô đi tắm đi, tôi trông nó được.”

“Vâng.” Quấn mái tóc lên nửa đầu, Khang Hoa Hiên vui vẻ đi vào phòng tắm.

Rốt cục anh đã nguyện ý bế Huân Triết, đây thật sự là một hiện tượng tốt, không phải sao?

19. Chương 19

Hai mươi phút sau, Khang Hoa Hiên bước ra khỏi phòng tắm vẻ mặt tinh thần đầy sáng khoái, tâm tình xem ra không tệ lắm, vừa khe khẽ hát, vừa dùng chiếc khăn tắm màu vàng nhạt lau khô mái tóc của mình.

Đi vào phòng khách lúc nhìn thấy Phó Thần Cương, cô chợt thu hồi nét mặt vui vẻ, nhưng vẫn giữ nụ cười trên khóe miệng.

Phó Thần Cương nhìn cô. Tính của cô hơi trẻ con, nhưng khi giờ tay nhắc chân lại toả ra vị ngọt thơm mê người của một cô gái trẻ. Anh rời sự chú ý của mình ra khỏi người cô, sống dưới cùng một mái nhà đã lâu như vậy, lúc này thật sự không có lý do gì mà đi mơ tưởng hảo huyền đối với cô.

“Nó ngủ rồi.” Anh nói.

“Thật vậy sao!” Khang Hoa Hiên ngó đầu nhìn qua. Cô nhận thấy cục cưng cuộn tròn ở trong lòng anh đang ngủ say. Cô định đưa tay đón thì anh lại nghiêng người tránh qua.

“Để tôi ôm nó đi ngủ. Tránh làm nó thức giấc .”

Khang Hoa Hiên tự động giúp anh mở cửa phòng trẻ, đi theo sau lưng anh nhìn anh dè dặt cẩn trọng nhẹ nhàng đặt Huân Triết ở trên giường, kéo chiếc chăn mỏng lên đắp kín, xác định chắc chắn xung quanh đủ độ ấm và thông thoáng, sau, đó anh mới rón rén bước ra khỏi căn phòng.

Sau khi ra khỏi phòng, Phó Thần Cương quay quay cánh tay, vừa rồi anh sợ làm cục cứng thức giấc, nên anh ôm con mà không dám nhúc nhích, thật vất vả mới đặt được bé con xuống. Lúc này anh mới nhận ra cánh tay mình vừa tê dại vừa mỏi nhừ.

“Sao vậy?” Cô nhìn thấy động tác của anh liền hỏi.

“Do ôm Huân Triết quá lâu.” Anh khẽ nhúm mày.

“À, ” Khang Hoa Hiên hiểu ra gật gật đầu, “Đây là do gần đây nhóc con càng ngày càng lớn, càng ngày càng nặng hơn, bé một lúc thôi là tay đã mỏi nhừ ra rồi... Ngồi lại đây, ngồi ở chỗ này ... ”

Cô đưa tay kéo anh đi về phía ghế sofa bảo anh ngồi xuống, lục lọi hòm thuốc ở phía dưới bàn, lấy ra một lọ thuốc trị đau nhức.

“Ngày trước khi mẹ tôi còn chăm sóc trẻ, cũng thường kêu mỏi tay, đó là bệnh nghề nghiệp, chúng tôi thường gọi là bệnh ”mỏi khuỷu tay“, vì vậy tôi thường hay giúp bà mát xa.” Cô nắm lấy cánh tay anh, cẩn thận xắn tay áo của anh lên: “Tôi không nói dối đâu, công phu mát xa của tôi cực kỳ giỏi đấy, đảm bảo chốc nữa anh sẽ không còn mỏi nữa đâu.”

Vốn dĩ Phó Thần Cương định rút tay lại, anh hoàn toàn không có thói quen gần gũi với người khác như vậy, đang định từ chối ý tốt của cô thì phía ngoài khuỷu tay truyền đến một hồi tê mỏi, đau đến mức anh kêu thành tiếng.

“Cô đang làm cái gì vậy?”

Khang Hoa Hiên thấy anh phản ứng kịch liệt, ngược lại, lại cười rộ lên vui sướng như khi thấy người gặp họa: “Ngài sử dụng máy tính cả một thời gian dài, làm cho cơ bắp bị căng cứng, tôi giúp ngài kéo giãn ra. . . nào, còn nơi bả vai nữa, để tôi giúp ngài ấn một cái, thật rất thoải mái phải không?”

Anh vốn đã muốn cự tuyệt ý tốt của cô, nhưng ở nơi cô vừa ấn xong trong nháy mắt đã làm anh đau đến mức cả người như nhũn ra, không còn chút sức lực nào nữa, cơ thể anh giống như đã bị cô nhanh chóng tháo rời ra vậy, đau đến mức không thốt nên lời. Mà cô gái kia dường như nhìn thấy anh càng kêu đau thì lại càng vui vẻ!

“Thoải được rồi!” Phó Thần Cương túm được lúc rảnh rỗi, vội vàng rút tay mình về: “Không cần đâu.”

Biểu tình của Khang Hoa Hiên có chút mất mát, nhưng rất nhanh cô đã lấy lại được tinh thần, “Thật thoải mái đúng không? Chờ một lúc nữa ngài sẽ cảm thấy tinh thần sảng khoái, vui vẻ hơn rất nhiều nha.”

Tinh thần sảng khoái ư? Vui vẻ ư? Hừ. . . Nhưng mà anh cử động cánh tay, so với lúc nãy dường như đã thoải mái hơn rất nhiều.

Đây là anh ảo giác, hay là cô thật sự có phép thuật vậy?

Chăm chú nhìn cô đang thoa thuốc mỡ trên cánh tay mình, lúc này anh chợt nghĩ đến, ngày hôm nay bắt quá anh cũng mới ôm đứa con trai mũm mĩm của mình mới có hai mươi mấy phút, còn cô, suốt cả ngày đều bế cậu nhóc kia, lại không hề kêu mệt một câu. . .

Cầm lấy lọ thuốc mỡ hình quả bầu trên tay cô, anh bắt chước y hệt cô kéo cánh tay cô lại, dùng sức hết xoa lại ấn vào nơi như lúc nãy cô đã làm cho anh: “Nơi này hả?”

“Ngài. . . ngài định mát xa giúp tôi?” Khang Hoa Hiên có chút kinh ngạc, bình thường anh đâu phải là người có lòng nhiệt tình như vậy?

“Cô cũng chẳng vừa mới giúp tôi đẩy thôi?”

“Nhưng mà. . .”

“Tôi không thích nợ tình cảm.” Anh là một mẫu mực của dạng người “có ơn tất trả, có thù tất báo”, trả sạch nợ nần thì sau này mới sẽ không tiếp tục vướng mắc dây dưa. “Nếu không, đời sau của tôi sẽ còn phải trả cô gấp bội.”

Khang Hoa Hiên sửng sốt, vẻ mặt nghiêm nghị, nói: “Tôi nợ ngài là do đời trước tôi làm không tốt, cho nên đời này mới đến trả nợ lại cho ngài, nếu như lúc này ngài lại giúp tôi, vậy thì việc này chẳng phải sẽ không sao dứt nổi nữa ư?”

Cô nghĩ rồi, nếu không phải cô thiếu nợ của anh thì làm sao có thể chỉ trong một buổi tối cô lại được nhận phần thưởng như thế này? Mang thai rồi, sau đó không phải là cô không nghĩ đến việc bỏ cục cứng. Nhưng lúc đi vào cửa khoa phụ sản, thấy một đám các bà bụng lớn phệ nệ đang ở chờ khám sức khỏe của thai phụ thì cô lại mềm lòng, cô vẫn là không đủ dũng khí để bỏ cục cứng đi.

Cho dù đó là đứa nhỏ của người đàn ông kia, thì cũng có một nửa là máu thịt của cô!

Sau khi mang thai cô lại không khỏe, người khác cùng đến khám thai kỳ nhìn cô với ánh mắt khác thường, cô nhận. Lúc khổ sở, cô chỉ cần cúi đầu nhìn cái bụng dần dần lộ ra. Cô biết tiếp sau đây cô lại càng có sứ mệnh càng quan trọng hơn, đó là phải làm một người mẹ tốt, cô lại càng không có thời gian để hối hận nữa.

Là cô thiếu nợ anh sao? Phó Thần Cương cúi đầu nhìn cô gái nhỏ bên cạnh. Cô còn trẻ tuổi như vậy, đã thiếu nợ anh cái gì? Nếu là thiếu nợ thì nhất định phải còn lời nói, mà lúc này vẫn chỉ là hi vọng sự đối xử tốt của anh mà thôi. . .

20. Chương 20

“Tôi không nhớ rõ chuyện đời trước, ” Anh không thích cách nói của cô, dường như anh muốn nỗ lực phân rõ giới tuyến với cô, vì vậy anh tình nguyện giải thích như vậy: “Vì thế, lúc này xem như là đời này tôi nợ cô.”

Trong lòng Khang Hoa Hiên chấn động, rõ ràng chỉ là hai bên giúp lẫn nhau mát xa mà thôi, có cần thiết phải thiếu qua thiếu lại như vậy không?

Đối với Phó Thần Cương chưa bao giờ cô từng dám có nhiều ảo tưởng. Dù sao hai người bọn họ cũng là người không cùng một thế giới. Tương lai khi cô đón Huân Triết trở về, cô và Phó Thần Cương sẽ trở thành hai đường thẳng song song, đường ai nấy đi. Cô sẽ không yêu cầu xa với một điều gì hết.

Cho nên, cô không cho rằng đó là sự đối xử đặc biệt dịu dàng với cô, cô không chịu được mà cũng không thể nhận nổi.

“Cảm ơn ngài.” Cô mượn cơ hội nói sang chuyện khác, “Kỳ thực điều mà tôi lo lắng nhất, chính là lúc tôi đang tắm, không có người trông Huân Triết.” Nhất là gần đây nhóc con đang tập lẫy, cô rất sợ con lật người một cái sẽ bị ngạt thở.

“Vậy trước đây thì cô làm thế nào?”

“Thì tôi đưa nó vào trong phòng tắm chứ biết làm sao! Tôi tắm xong sẽ tắm luôn cho nó. . .”

Hả. . . Thế này thì chẳng phải là đã bị xem sạch trơn rồi sao? Sắc mặt Phó Thần Cương thoáng nghiêm lại.

Dường như cô đã nhìn ra vẻ nghi hoặc của anh, Khang Hoa Hiên nói rất tự nhiên: “Có cái gì mà phải quan trọng? Nó còn nhỏ mà.”

Không. . . Dù nói thế nào cô vẫn một cô gái trẻ, con trai anh làm sao nhỏ mãi được, trưởng thành nó cũng sẽ là đàn ông chứ! Nghĩ đến chuyện thân thể của cô bị một người đàn ông khác nhìn thấy sạch bách. . . trong lòng đột nhiên Phó Thần Cương chợt dâng lên một trận không vui, lập tức nói: “Sau này nếu như cô không có cách nào khác thì hãy nói với tôi một tiếng. Nó là con tôi, tôi sẽ trông nó.”

“Có thể chứ?”

“Được, cô không cần khách khí.”

Thời gian nghỉ trưa, Phó Thần Cương vừa dùng cơm với khách xong, lên xe liền nhận được điện thoại của Thạch Dự Thạc gọi tới.

“Tất cả điều kiện đàm phán đều thỏa đáng, cậu sẽ không bị chặt ngón chân đâu.” Phó Thần Cương vừa nhận điện thoại đã nói luôn.

Trong chớp mắt Thạch Dự Thạc thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Đúng thôi! Tất cả lỗi đều do Phó Thần Cương, ai bảo Phó Thần Cương mãi bận chuyện con cái, giao lại mọi chuyện trong công ty cho anh, hại anh dưới tình thế cấp bách liền ký hiệp ước lung tung, trong vòng nửa năm phải tăng sản lượng lên bốn lần. Bản hiệp ước này chưa được đánh giá cẩn thận anh đã hạ bút ký luôn, khi bị cha phát hiện, cha anh đã tức giận đến nỗi nói luôn, sẽ phải chặt đứt đầu ngón chân của anh!

May mắn, sau khi Phó Thần Cương đi làm, đã nhanh chóng chân thành đề nghị với đối phương đàm phán lại một lần nữa, cũng chấp nhận bồi thường tổn thất cho đối phương, tuy khó tránh khỏi bị tổn thất, nhưng may mắn là đã cứu vớt được danh dự của công ty.

“Cảm ơn, tớ đã thiếu nợ cậu một lần.”

“Không, cậu nợ tớ nhiều lần.” Phó Thần Cương lạnh lùng nói.

“Đừng như vậy mà, bạn tốt cần gì phải so đo như vậy?” Ngày thường vẫn hay nói chuyện theo kiểu vô lại, Thạch Dự Thạc nói tiếp: “Nếu không, Chủ nhật này tớ giúp cậu trông trẻ vậy?”

“Không cần.”

“Đừng khách khí với tớ, tớ. . .”

“Tớ đã có bảo mẫu rồi.”

“Bảo mẫu sao?” Thạch Dự Thạc cười khẩy một tiếng, “Cậu tin tưởng ở cô ta sao?”

Phó Thần Cương thoáng trầm ngâm: “Tại sao không?”

“Hả, dù sao con trai của cậu cũng đã từng gặp phải loại chuyện này rồi, bảo mẫu lần này chỉ là một cô gái nhỏ, cậu... Chẳng lẽ không sợ chuyện xưa tái diễn sao?”

“Cô ấy không phải loại người như vậy, cô ấy...” Nghĩ tới Khang Hoa Hiên, chỉ ba chữ này đã khiến mi tâm của Phó Thần Cương đang nhú lại, trong nháy mắt đã giãn ra không ít.

Cô rất kỳ lạ, trên người cô luôn tỏa ra một khí chất gì đó, mặc dù không phải là một cô gái xinh đẹp lộ lầy, nhưng cô lại khiến người khác có cảm giác khá thoải mái chỉ bằng một nụ cười hay một câu nói. Chỉ cần nơi nào có cô, bất giác ánh mắt của anh sẽ di động dõi theo bóng dáng của cô. Cho dù vì công việc mà phải làm thêm giờ, những ngày gần đây anh cũng muốn làm thật nhanh cho xong, sau đó về nhà cùng con trai và. . . cô.

Ngày trước, mỗi đêm anh vào phòng con trai, chỉ chú ý đến vẻ mặt con trai khi ngủ, nhưng gần đây anh bắt đầu nhìn cả dung nhan lúc ngủ của cô. . .

“Cô ấy?” Cô ấy ... thế nào? Đầu điện thoại đằng kia Thạch Dự Thạc nhận ra ngữ điệu của bạn mình có gì đó không đúng lắm. Bình thường Phó Thần Cương không bao giờ nói chuyện với người khác mà dừng giữa chừng như vậy, vì thế anh không nhịn được liền hỏi lại: “Cậu. . . Không phải là cậu đã coi trọng cô bảo mẫu nhỏ nhà mình đấy chứ?”

“Cậu đang nói những lời ngu xuẩn gì vậy?” Phó Thần Cương trầm giọng quát mắng, nhưng anh lại không sao ngăn trở nổi sự bồn chồn đã bắt đầu lặng lẽ nổi lên trong lòng.

“Bạn bè với nhau đã lâu, đừng trách tớ không nhắc nhở cậu nhé! Cậu và Tường đại tiểu thư cho dù hai người có chơi đùa, nhưng cậu phải xác định cho rõ ai là người cần đối xử nghiêm túc, ai là người cần bỏ qua, cậu cũng đừng có tùy tiện đang tay phá hủy ở một cô gái nhỏ đấy nhé.”

“Nhàm chán.” Ôn ào một hồi, Phó Thần Cương cúp điện thoại.

Nghiêm túc mà nói, anh đối với cô chỉ là có chút tò mò để ý mà thôi, mặc dù không thể nói là có tình cảm gì, nhưng mà...

Tình cảm ư? Anh thì có tình cảm với cô đây?

Trong ngực không hiểu vì sao lại bốc lên một luồng khí nóng bỏng khiến anh không khỏi suy nghĩ. Giữa trưa tháng Bảy, đầu anh bị ánh nắng gay gắt rọi vào, chắc chắn là anh đã bị phơi nắng nên mới có chút không thoải mái rồi. Anh để điều hòa bên trong xe lạnh thêm chút nữa, nhưng cũng không vì vậy mà thấy tốt hơn chút nào. Chỉ cần nghĩ tới Khang Hoa Hiên, thì dòng cảm xúc khác thường này lại đột nhiên hiện lên

Nhất định là anh bị cảm nắng rồi. Đúng thế! Ngày hôm qua cô còn không ngừng nhắc nhở anh, gần đây trời nóng nực, dễ bị cảm nắng, nói anh nên chú ý nhiều hơn một chút. Thế này thì chắc chắn là anh đã bị cảm nắng rồi!

Vậy phải làm sao bây giờ? Hay là hôm nay về nhà sớm hơn một chút, nhờ cô đánh gió giúp cho nhỉ?

Ừ, nên làm như thế.

21. Chương 21

Đang lúc đợi đèn đỏ, trong lúc vô tình Phó Thần Cương để ý thấy có một bóng dáng quen thuộc đang dắt chiếc xe trẻ con, trên tay còn mang theo một cái túi lớn, đang chậm rãi đi qua đường.

Là cô đó ư? Anh thở dốc vì kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào bóng dáng kia một hồi rồi mới dám xác định. Bởi vì, tự nhiên cô lại cắt ngắn mái tóc dài của mình đi! Mái tóc ngắn rất thích hợp với cô, làm cho ngũ quan của cô thêm xinh xắn, nhưng lại làm cho cô lúc mới thoát nhìn thì có vẻ trẻ con hơn.

Cô mặc một chiếc áo đơn giản màu xám trắng, bên dưới mặc chiếc váy ngắn màu xanh da trời, để lộ ra một đoạn bắp chân mảnh khảnh trắng nõn.

Lúc này Phó Thần Cương mới giật nảy mình ... thật ra thì cô vẫn còn rất nhỏ. Hai mươi ba tuổi, đáng ra phải là độ tuổi không buồn không lo, là độ tuổi chỉ biết theo đuổi tương lai và tình yêu. Nhưng cô lại tự nguyện xách túi lớn túi nhỏ, hy sinh tất cả thời gian giải trí để đi làm bảo mẫu!

Nhìn cô thỉnh thoảng giúp Huân Triết ở trong xe lau đi một chút mồ hôi, gặp phải bậc cao ở ven đường cô còn cố dùng hết sức của mình nâng cả cái xe lên, cố gắng không để cho Huân Triết ở bên trong phải chịu bởi bất kỳ sự lắc lư nào làm cho khó chịu.

Tại sao cô lại phải đối xử với Huân Triết tốt như vậy? Rõ ràng cô chỉ là bảo mẫu, tại sao nhất cử nhất động đối với Huân Triết lúc này đều tỏ ra cực kỳ quan tâm, cực kỳ cẩn thận, cực kỳ chú ý?

Nếu như không phải anh biết quan hệ giữa cô và Huân Triết, thậm chí anh sẽ cho rằng cô là mẹ đẻ của Huân Triết.

Cô còn trẻ như vậy, giống như một bà mẹ nhỏ bé gầy gò lại định đẩy xe cho cục cưng bé nhỏ đi đâu vậy?

Phó Thần Cương không chút nghĩ ngợi liền lái xe theo sau. Nhìn thấy cô đi vào một quán cà phê cách đó không xa, anh liền rẽ vào, định tìm chỗ đậu xe, nhưng đợi đến khi anh dừng xe xong, cũng đã tốn không ít thời gian

Anh khiên tốn đi vào quán cà phê, ánh mắt nhanh chóng quét quanh một vòng, phát hiện cô đang ngồi ở góc, ôm con trai anh trong lòng, đang dỗ nó uống nước trái cây.

Đầu cô cúi thật thấp tựa như đang trốn tránh điều gì đó, còn ở trước mặt cô có một phụ nữ khác ngồi đang nói một thôi một hồi.

Anh chọn chỗ ngồi ngay bên cạnh, gần chỗ các cô, quay lưng về phía hai người, anh ngồi xuống nhưng lỗ tai lại dựng đứng thật cao.

“... Chị nghe Hoa Chân nói gần đây em thực sự cũng không đến nổi tệ lắm, mới nghĩ đến em để mượn ít tiền chi dùng. Em cũng biết anh rể em là người buôn bán làm ăn rất lớn, bình thường chút tiền nhỏ này anh chị cũng không để vào mắt đâu. Bây giờ vì tạm thời có việc cần dùng đến tiền nên chị mới nói với em, chắc em sẽ không từ chối chị chứ?”

“Vâng... Nhưng trong tay em thật sự không có nhiều tiền...” Khang Hoa Hiên nói lấp bắp: “Nếu là hai vạn đồng thì em còn có thể, không biết là có thể giúp được công việc của chị hay không...”

“Không phải chứ? Hai vạn đồng thôi ư?” Sắc mặt của Khang Hoa Thi có chút khó coi, lúc này ngay cả liếc mắt cô cũng không thèm liếc vào chiếc phong bì trên tay Khang Hoa Hiên.

Nheo mắt quan sát đứa trẻ trong ngực em gái, nhìn quần áo mới trên người bé con, lại còn nhãn hiệu đồ chơi trẻ con ở trên xe... Thông thường mà nói, phần lớn những thứ đồ mà trẻ con hay dùng thường sẽ không phải là đồ mới, trẻ con vốn mau lớn, quần áo giấy dép ngay lập tức sẽ không mặc được nữa, người bình thường cũng sẽ không mua mọi thứ đồ mới cho trẻ con.

Nhưng nhìn đứa trẻ kia, mặc dù nói là không mặc vàng mang bạc, nhưng còn nhỏ tuổi mà đã được ăn ngon mặc đẹp, xem ra lần này ông chủ của em gái cô là một ông chủ lớn rồi.

“Em nói em làm nhiều tháng cũng không hề nghỉ phép chẳng qua cũng chỉ vì để chăm sóc cho đứa trẻ này sao? Khổ cực như vậy chả lẽ ông chủ của em lại không tăng lương cho em à? Suốt mấy tháng qua em giữ tiết kiệm ít nhất thì cũng phải đến chừng mười vạn đồng ấy chứ? Lúc này chị có nói với em, bình thường cũng chẳng so đo chút tiền lẻ này, chẳng lẽ em còn sợ chị không trả cho em sao?”

“Chị Cả, không phải là em có ý đó. . .”

“Vậy thì còn có điều gì khác mà em còn do dự?”

“Nhưng đó là tiền em đã gửi ngân hàng. . . Khoản tiền kia, em đã dự định để chi dùng...” Cô đã gửi ngân hàng để lấy lãi, chính là vì đã quyết định bất kể thế nào cũng không được động đến một xu, bởi vì đó là khoản tiền để sau này cô phải chi dùng cho cục cưng!

“Không phải là chị không trả!” Khang Hoa Thi cũng không chịu được sự do dự của em gái nữa: “Nếu như em cần dùng tiền, cũng có thể xin với ông chủ của em trả trước một tháng tiền lương! Dù thế nào đi nữa ông ta tín nhiệm em như vậy, sẽ phải đồng ý chứ?”

“Chị Cả, thật sự em không có cách nào cả... Số tiền mà chị cần quá lớn, em sợ là em không giúp được chị. . .” Cô biết chồng của chị Cả thời gian trước cũng khá phong quang, một tháng ghi sổ mười mấy vạn đồng cũng không coi vào đâu, hiện tại cần dùng tiền gấp, nói vậy cũng không phải là số lượng nhỏ, cô cho rằng chừng mười vạn đồng sợ cũng không đủ để cho anh ta nhét kẻ rằng. Nếu vội vàng cũng không giúp được, cô cần gì phải mạo hiểm lấy ra toàn bộ tiền gửi ngân hàng dành cho bé cưng về sau này để cho chị cô mượn chứ?

“Cô phách lối cái gì vậy? Cô cho rằng cô rất giỏi sao? Hôm nay tôi tới vay tiền cô là đã để cô vào mắt rồi?” Không mượn được tiền Khang Hoa Thi lập tức trở mặt như lật sách.

“Chị Cả. . .”

“Hôm nay chị em chúng ta gặp nhau, ngay cả chút việc này mà cô cũng không muốn giúp, vậy sau này cô cũng đừng nữa nói chuyện với tôi nữa.”

“Chị, không phải là em không nguyện ý giúp, chẳng qua là khoản tiền kia em đã thề, em sẽ không động đến một xu.”

Khang Hoa Thi nghe vậy sắc mặt càng thay đổi: “Đừng cho là tôi không biết cô dùng những đồng tiền kia là để làm cái gì, còn không phải là muốn mang đi để bao nuôi đàn ông hay sao? Làm cái loại chuyện mất thể diện đó, mà còn khoác lác vô sỉ như vậy, đồ tiểu yêu nữ cô da mặt cũng thật là dày đấy nhỉ.”

Phó Thần Cương cả kinh, trong nháy mắt hai quả đấm nắm chặt, anh chưa từng nghĩ tới Khang Hoa Hiên có bạn bè khác phái thân mật hay không, bởi vì cô rất ít khi nói chuyện của mình, hơn nữa, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy có người bạn khác phái nào đến tìm đến cô... Cô còn ít tuổi như vậy mà đã biết làm loại chuyện như vậy sao? Nhưng trong đầu anh đột nhiên lại hiện lên hình ảnh cô và Hứa Hải Sinh ôm nhau ngày đó.

Cúi đầu, Khang Hoa Hiên phồng má nghiêng răng, không có bất kỳ ý kiến nào phản bác lại.

“Quên đi! Có cho mượn hay không, đây cũng không phải là không sống nổi!” Cầm chiếc túi lên, Khang Hoa Thi không nề tình cảm đứng phắt dậy bỏ đi.

Khang Hoa Hiên có chút mất mát, nhưng cô trêu chọc bảo bảo trong ngực, chẳng bao lâu lại khôi phục tinh thần.

Cô thu dọn đồ ở bên cạnh xong, cầm hóa đơn trên bàn, chuẩn bị ra quầy tính tiền.

22. Chương 22

Vừa để tờ hóa đơn xuống, cô liền phát hiện bên cạnh mình có thêm một người đã nhanh chóng lấy thẻ tín dụng đưa cho người phục vụ.

“Ồ, gặp nhau rồi.”

“Phó tiên sinh?” Khang Hoa Hiên có chút kinh ngạc, trong khoảnh khắc đó, đột nhiên cô không biết nên nói gì.

“Sao cô lại cắt tóc ngắn thế này?” Anh hỏi cô, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mái tóc của cô.

Khang Hoa Hiên không nghĩ tới anh lại dùng loại ánh mắt có chút tiếc nuối này để nhìn cô. Cô vuốt vuốt mái tóc ngắn vừa chạm vai của mình, nghĩ thầm không biết kiểu tóc này có thích hợp với mình hay không.

...

“À, gần đây do bé cưng thường hay túm tóc của tôi, vì thế tôi phải cắt tóc ngắn đi, sửa sang lại cho gọn gàng... nhìn thế này khó coi lắm sao?”

“Không đâu, chẳng qua là...” Anh ghen giọng, nhìn gương mặt thanh lệ của cô, nói thật ý nghĩ của mình: “Thoạt nhìn xem ra có vẻ trẻ hơn.”

“À...” Cô thở phào nhẹ nhõm, thì ra không phải là không đẹp mắt.

Phó Thần Cương khom người bế cục cưng vẫn đang ở trong ngực cô, nắm lấy bàn tay nhỏ bé vừa như dạy dỗ, vừa khẽ vỗ vỗ mấy cái.

“Tại sao con lại có thể quào loạn tóc của cô gái trẻ này thế?”

Giống như nhận ra được cha mình đang dạy dỗ, Huân Triết mở to hai mắt, có chút tủi thân ô ô nói mấy tiếng.

“Khóc cũng vô ích thôi, sau này không được như thế, biết không?” Mặc dù ngữ điệu nhỏ nhẹ nhưng vẫn tràn đầy sự đe dọa.

“Ngài chỉ giỏi hung ác.” Cảnh trước mắt này làm cho người ta có chút buồn cười, nhưng nhìn bộ dạng Phó Thần Cương nghiêm túc học cách nói của trẻ con, lại làm cho cô cảm động không sao cười nổi. “Nó còn nhỏ mà.”

“Cần phải nghiêm khắc với nó một chút, phải sớm dạy cho nó biết rằng có một số việc nó không được làm.”

Tay của cô đập lên cánh tay đang chọc chọc vào gương mặt của bé cưng, cười nói với Phó Thần Cương: “Nhẹ tay một chút.”

Chỉ là một động tác nhỏ với nụ cười mủm mỉm tươi như hoa của cô thôi, lập tức đã làm cho mỗi tắc lông của anh trở nên rối loạn.

Ánh mắt Phó Thần Cương tránh né nụ cười sáng lạn của cô, hỏi với vẻ không chút để ý: “Buổi trưa nắng lớn như vậy, cô chạy ra đây làm cái gì?”

“Tôi cùng chị gái tôi ra ngoài uống trà.”

“Chị cô muốn vay tiền cô à?” Anh không hề che giấu việc mình vừa nghe được chuyện gì.

Khang Hoa Hiên cười nhạt, “Mấy ngày gần đây chị ấy có nhiều chuyện phiền lòng, tính khí tương đối nóng nảy, qua một thời gian lại như không có chuyện gì ngay ấy mà.”

“Cô cần dùng tiền thì có thể nói với tôi, tôi sẽ cố gắng giúp cô.”

Khang Hoa Hiên sững sốt, cô không ngờ anh sẽ nói như vậy, “Cảm ơn ngài, Phó tiên sinh, nhưng ngài đã giúp tôi rất nhiều việc rồi.”

Phó Thần Cương nhún mày đẹp, anh không thích kiểu hờ hững của cô như vậy.

“Cô. . .” Nhìn chăm chăm vào gương mặt thanh tú trong sáng của cô, có lúc, anh thật sự không khỏi hoài nghi, trên đời lại có người độc ác muốn nổi giận với chủ nhân của gương mặt xinh xắn này sao? “Cô gọi Hứa Hải Sinh thế nào?”

“Hả?”

“Cô hay gọi ông ta như thế nào?”

Mặc dù có chút không hiểu, nhưng Khang Hoa Hiên vẫn ngoan ngoãn trả lời, “Bác Hải Sinh.”

“Ừ, vậy thì sau này cô cũng gọi tôi như vậy.”

“Gì cơ?” Cô ngẩn ngơ, thử thay đổi cách xưng hô mới: “Thần... anh cả Thần Cương ...?”

“Bỏ chữ cả kia đi.”

“Anh Thần Cương. . . ?” Chữ “anh” cô nói rất nhỏ.

“Bỏ luôn cả chữ anh đi.”

“Thần. . . Cương?” Tiếng cô nói so với tiếng mèo con kêu còn bé hơn.

Rốt cục lần này anh đã gạt đầu một cái, giúp cô bế Huân Triết, còn giúp cô xách cái túi nữa. Anh chia sẻ bớt gánh nặng cho cô, đi thẳng về phía trước. Khang Hoa Hiên chân ngắn, nhưng vẫn đẩy chiếc xe nôi cố gắng bước theo sau.

23. Chương 23

“Tại sao. . . Đột nhiên ngài lại muốn tôi gọi như vậy?”

Anh liếc xéo cô một cái, “Bởi vì tôi cảm thấy gọi Phó tiên sinh rất chói tai.”

“Chói tai ư?”

“Đúng vậy, rất chói tai.”

“Nhưng. Đây là cách gọi lễ phép. . .” Chẳng phải những ông chủ lớn, dường như đều thích người ta gọi mình với kiểu xưng hô như vậy hay sao.

“Không cần phải lễ phép, ” Anh nhấn mạnh một lần nữa, “Nghe rất chói tai.”

“ . . .” Được rồi, nếu như ông chủ đã kiên trì như vậy, cô cũng sẽ làm theo ý của anh là được chứ gì!

“Tiếp theo cô còn muốn đi đâu nữa không?” .Anh quay đầu hỏi cô.

“Không , tôi muốn đi thẳng về nhà.”

“Được, vậy tôi sẽ đưa cô về nhà trước.”

Cô ngẩn ngơ, bị tụt lại ở phía sau anh mấy bước, sau khi lấy lại tinh thần, lập tức đuổi theo, “Anh không cần phải đi làm sao?”

“Bây giờ đang là giờ nghỉ trưa.”

“À...” Cô nhìn vào đồng hồ đeo tay, kim ngắn đã chỉ đến số 2 rồi. Thời gian Phó tổng giám đốc nghỉ trưa so với người khác cũng quá lâu đấy nhỉ?

“Cô đã ăn cơm trưa chưa?” Anh lại hỏi.

“Vẫn chưa ăn.”

“Vậy để tôi dẫn cô đi ăn trưa trước, sau đó sẽ đưa cô về nhà.”

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Sao cô lại cảm thấy anh như đột nhiên thay đổi thành người khác vậy?

“Phó tiên sinh... À quên, tôi muốn nói là...Thần Cương... anh có nơi nào không thoải mái không?”

“Hình như vậy, dường như hơi bị cảm nắng.” Anh nhớ tới nguyên nhân lúc trước khiến anh muốn tan việc về nhà sớm hơn.

Bị cảm nắng ư? Cô có chút hoài nghi, Thoạt nhìn anh không giống như người bị cảm nắng!

Anh quay đầu nhìn cô.“Cho nên chút nữa về nhà, cô giúp tôi xoa bóp nhé.”

Bị cảm nắng... Xoa bóp có được không? Lần đầu tiên cô nghe nói như thế.

Nửa đêm, phòng tán gẫu trong quán con Cò. Ba con Cò mẹ lại tụ tập cùng một chỗ. . . Không, chỉ có hai con, còn một con nữa vẫn chưa bay vào.

Cò lớn màu đỏ hỏi: “Gần đây việc kiếm tiền ra sao rồi? Có được thuận lợi không?”

Cò nhỏ màu lam nói: “Vâng, cũng rất thuận lợi, mặc dù mới có nửa năm, nhưng em đã đạt được mục tiêu.”

Đối phương hơi dừng lại một chút, tựa hồ như đang tính toán giữa tiền lương, tiền gửi ngân hàng và mức độ có thể chi tiêu.

“Oa, em cũng thật giỏi đấy! Nửa năm đã gửi được gần hai mươi vạn, vậy em đã có thể nhận lại con trai mình sớm một chút rồi!”

“Vâng. . . Nhưng em nhìn thấy tình cảm của hai cha con cũng không tệ, nếu như bây giờ lập tức đến đón cục cưng đi, em nghĩ... chắc chắn anh ta sẽ rất tức giận.”

“Làm sao em biết được tình cảm của bọn họ không tồi?”

“À. . . Bởi vì lúc này em đang làm việc ở nhà của anh ta. . .”

“Hả?”

“Em làm bảo mẫu cho con em. . . ”

Lần đầu tiên trên màn hình vi tính chỉ thấy yên lặng trống trải, tiếp theo là tiếng chém phầm phập, rồi những dòng chữ viết bắt đầu xuất hiện, chính là một trận mắng đầy thương yêu: “Em đã làm cái gì vậy? Nếu như bị phát hiện thì biết làm sao bây giờ?”

“Nhưng mà em thật sự rất nhớ cục cưng... Không phải có câu nói ‘Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con’ đó sao? Em lại không được thông minh như các chị, làm sao có thể đón được cục cưng đây? Hơn nữa vừa nghĩ tới bé con rồi khỏi em, nếu như ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, hoặc là có người bắt nạt nó... em, em...”

“Làm sao có thể? Người đàn ông kia có tiền như vậy, làm sao lại để cho con trai của em đói bụng được?”

“Hai chuyện này khác nhau. . . Mặc dù anh ta có tiền, nhưng chắc chắn là không có thời gian để quan tâm đến cục cưng. . .”

“Vậy sao? Còn chuyện gì nữa! Chẳng phải hẳn ta bận rộn đó sao... Dù sao tiền của em cũng đã gom lại được khá khá rồi, vậy thì em hãy mau tìm một ngày mà ôm con trai của mình ra ngoài, đoạn tuyệt hẳn với người đàn ông kia, chạy đến chân trời góc biển nào đó để hẳn không tìm thấy được.”

“Không được đâu! Gần đây tình cảm của anh ta và bảo bảo mới tương đối khá hơn, có lúc anh ta đã có thể ôm cục cưng đi ngủ, lúc này làm sao em có thể bẻ con đi được đây?”

24. Chương 24

Đối phương dừng lại một chút, “... Tiểu thư à, rốt cuộc thì em đang suy nghĩ gì vậy?”

“Cái gì là cái gì?”

“Chị hỏi em, lúc đầu vì sao em lại ném con cho cha nó chăm sóc?”

“Bởi vì. . . em sợ cục cưng phải chịu đói.”

“Đúng vậy, khi đó em nói em không có tiền đúng không? Cho nên, em mới giao con cho cha nó chăm sóc. Em cũng đã đi làm bảo mẫu cho con mình để kiếm tiền, hiện tại em cũng đã tích lũy đủ tiền rồi, đây là lúc em nên đón con đi mới phải chứ?”

“Không được đâu! Rõ ràng em đã đề nghị với anh ta chăm sóc cục cưng một năm, hiện tại mới hơn bảy tháng, không có thể nói mà không giữ lời được.”

Cò lớn màu đỏ vẫn nhẫn nại hỏi tiếp:, “Được, vậy chị hỏi em, liệu một năm sau em có mang cục cưng ra đi thật không?”

“Dĩ nhiên rồi. . . em sẽ mang đi chứ. . .”

“Nếu đã như vậy, bây giờ việc gì em phải để cho con trai của em bồi dưỡng tình cảm với cha của nó?” Cò lớn màu đỏ tức giận đến mức kêu ầm lên quát quạc: “Em thực là ngốc nghếch mà! Nên để cho người đàn ông đối xử với đứa trẻ càng lạnh nhạt thì em lại càng có lợi chứ! Lỡ như tình cảm của hai cha con mà quá tốt, đến cuối cùng không dứt ra được thì lúc đó làm sao em mang con đi được đây?”

“Nhưng mà... Nếu vậy thì anh ấy quá đáng thương...” Đã để cho Phó Thần Cương biết mình có con trai, sau một khoảng thời gian chung sống lại tước đoạt, mang con trai của anh đi, thật sự cô không đành lòng nhẫn tâm như thế.

“Ai đáng thương vậy?” Cò lớn màu nâu đã bay vào hỏi.

“Cô lại đây!” Cò lớn màu đỏ kể lại câu chuyện vừa xảy ra lúc nãy cho Cò lớn màu nâu nghe.“Cô nói xem, như vậy có phải là quá ngu ngốc hay không?”

“Đúng là lòng dạ đàn bà.” Cò lớn màu nâu bình luận ngắn.

“Đúng đúng đúng !” Cò lớn màu đỏ vẫn còn thở phì phò.

“Còn cô.” Cò lớn màu nâu lại chuyển mũi nhọn về phía Cò lớn màu đỏ “Lại sống quá lý trí theo kiểu máu lạnh.”

“Tôi ư? Đâu có? Tôi đây là chỉ suy nghĩ cho em nó mà không được hay sao”

“Được, vậy tôi hỏi cô, bây giờ cô đang ở đâu?”

“Ồ. . . trong nhà . . .” Cò lớn màu đỏ trở nên ấp úng.

“Nhà ai?”

“Thì là ở nhà cha của đứa nhỏ ấy...” Tỏ ý không muốn tiếp chiêu.

“Ồ trong nhà anh ta làm cái gì?”

“Giúp một tay chăm sóc cục cưng. . .” Bắt đầu câu. . .

Kết quả, cả ba cô gái đều có khí thế kinh người, đều làm mẹ khi chưa lập gia đình. Rõ ràng đều nói muốn mang con đến đặt ở cửa nhà của người đàn ông, để cho con mình “tự sinh tự diệt”, cuối cùng thì thế nào? Chẳng phải lại không đành lòng thấy các ông bố kia lâm vào tình huống bí hiểm, vì vậy đành đến để hỗ trợ đó sao.

Trong số này, lại chỉ có Khang Hoa Hiên lớn mật nhất, trực tiếp đến thẳng nhà người đàn ông đó làm bảo mẫu 24 giờ, dĩ nhiên là vừa được ở bên cạnh chăm con lại vừa kiếm được tiền nữa chứ!

Lâm Tĩnh - Cò lớn màu đỏ vẫn cho là trong ba người các cô, Khang Hoa Hiên là người mềm yếu nhất, không có chủ kiến, nhưng không ngờ rằng, ẩn dưới gương mặt ôn hòa kia lại là trái tim kiên định như thế.

“Nhưng mà, chị cũng cảm thấy Lâm Tĩnh nói rất đúng. Hoa Hiên, em cũng không nên lún sâu vào đó quá.” Cò lớn màu nâu nói với Cò nhỏ màu lam, “Nếu không, rốt cuộc người chịu tổn thương chắc chắn sẽ là em đấy.”

“ . . .”

“Em suy nghĩ một chút đi, nếu như cuối cùng, cha của đứa nhỏ không muốn trả con lại cho em thì làm sao đây? Em chấp nhận sẽ ra đi một mình hay sao?”

“Nhưng mà. . . Em lại không muốn anh ấy bị tổn thương. . .”

“Cho nên bây giờ em cũng mới chỉ là ở giai đoạn đầu thôi, cũng không nên ở giữa mà lôi kéo tình cảm cha con của bọn họ, cứ tiếp tục để cho tình cảm giữa hai cha con họ lạnh nhạt, có như vậy đến ngày chia tay, bọn họ mới không quá khổ sở.”

Trên màn hình dòng chữ yên lặng vẫn lặng im đứng đó hồi lâu, cuối cùng Cò nhỏ màu lam hỏi: “Vậy còn chị? Chị sẽ làm thế nào? Nhìn thấy cha để và con gái của chị tình nghĩa sâu đậm như thế, đến lúc đó chị có cách để mang con đi được không?”

Cò nhỏ màu đỏ cũng ngập ngừng một chút mới trả lời, “Ừm, chị cũng nhìn thấy biểu hiện của anh ta cũng không đến nỗi nào, cho nên, trước tiên để con gái ở bên cạnh anh ta một chút, đến lúc đó rồi sẽ bạn bạc lại sau.”

“Vậy còn chị?” Cò nhỏ màu lam lại hỏi Cò lớn màu nâu.

“Chị ư? Chị vốn chỉ định bỏ con trai lại cho anh ta trông nom! Nhưng nhìn anh ta càng ngày càng có bộ dạng làm cha, sau này chắc chị cũng không cần phải lo lắng gì.”

“Cho nên, một năm sau, chị cũng sẽ tuyệt vọng mà rời đi sao?”

Lời này vừa nói ra, ba cô gái đều yên lặng không nói gì nữa.

“Bất kể thế nào, nhất định em cũng sẽ rời đi.” Cò nhỏ màu lam nói: “Bởi vì, anh ta đã từng nói là có bạn gái sắp kết hôn rồi.”

25. Chương 25

Chủ nhật, Khang Hoa Hiên nói muốn đưa Huân Triết đi chơi ở công viên, Phó Thần Cương suy nghĩ một chút, quyết định đi cùng bọn họ.

Buổi chiều sau khi về nhà, đột nhiên anh lại “dâng trào nhiệt huyết” muốn dỗ con trai ngủ, vì vậy anh phải chơi đùa với Huân Triết một lúc lâu cu cậu mới chịu ngủ.

Khi anh xuống lầu, phát hiện quả thật trong phòng khách đã có thêm người khác ở đó. Thảo nào lúc này anh mơ hồ nghe thấy tiếng chuông cửa, chắc là có khách. Nhưng tại sao Khang Hoa Hiên không đến báo cho anh biết nhỉ?

Vẫn còn cảm thấy kỳ quái, định đi tới phòng khách để xem thế nào, nhưng lại nhận ra giọng nói kia không phải của ai khác mà chính là giọng nói quen thuộc của Từ Hải Sinh và Khang Hoa Hiên.

Lần thứ hai, không ngờ lại bị anh bắt gặp?

Phó Thần Cương tự nhủ là mình phải hết sức giữ bình tĩnh, nhưng ngay cả anh cũng không ngờ, khi anh định thần lại phát hiện mình lại một lần nữa chứng kiến cảnh tay của Khang Hoa Hiên đang cùng tay của Từ Hải Sinh đưa đẩy ở bên cạnh.

“Phó tiên sinh?” Hứa Hải Sinh bị anh làm cho sợ hết hồn.

Trước hết Phó Thần Cương nhìn chăm chăm vào Hứa Hải Sinh một chút, đến xác định rằng anh đã dọa cho làm cho ông ta sợ đến mức không dám thở mạnh một tiếng, mới quay đầu nhìn về phía cô gái nhỏ ở bên cạnh.

Dường như cô không thích thú lắm với sự tham gia của anh, không nói câu nào, chỉ định rút bàn tay của mình ra nhưng nét mặt vẫn không hề thay đổi

Thật khiến người ta muốn nổi giận! Anh nghiêng đầu ghé mắt, lườm về phía Hứa Hải Sinh, “Hôm nay là Chủ nhật, ông đến đây làm gì?”

“Tôi, tôi...” Hứa Hải Sinh căng thẳng nhìn về phía Khang Hoa Hiên, “Tôi tới tìm Khang tiểu thư...”

“Tìm cô ấy làm cái gì?”

Khang Hoa Hiên mở miệng, “Chúng tôi pha ly trà, tâm sự một chút, không thể được sao?”

Không thể! Phó Thần Cương muốn hét to.

Cô nhóc này, anh đã từng khuyên cô không chỉ một lần vậy mà cô vẫn không thay đổi sao? “Nói chuyện phiếm hàn huyên tới mức cùng nhau ôm ấp thì không thể.”

Hứa Hải Sinh nghe vậy, gương mặt già đỏ lên, cúi đầu, nói lại câu cũ: “Tôi... tôi đi trước.”

Đợi đến khi ông ta rời đi, Phó Thần Cương mới dùng giọng điệu khá nặng nề, cứng rắn hỏi Khang Hoa Hiên, “Rốt cuộc cô đang làm gì vậy?”

Cô thở dài, về mặt nhìn anh đầy trách cứ: “Tại sao lần nào anh cũng đến quấy rầy tôi vậy?”

Anh quấy rầy cô? Cô lại còn nói anh quấy rầy cô sao?

“Bất kể là ai, cô cũng có thể cho đối phương gục sát đầu vào trong ngực của mình như thế hay sao!” Trong giọng nói khó nén nổi sự ghen tuông, bất kể là con trai của anh, hay là Hứa Hải Sinh, cô cũng đều có thể ôm vào trong ngực... Ghê tởm! Đáng chết, anh thật tức chết!

“... Về đại thể thì đúng như vậy.” Cô trả lời không nhanh không chậm.

Anh thật muốn bóp chết cô gái nhỏ này ngay lập tức. Tại sao đến tận lúc này trên gương mặt của cô vẫn không hề có bất cứ chút biểu hiện mập mờ nào nhỉ?

Tiếp đó câu nói của cô lại càng làm cho anh suýt nữa học máu...

“Anh có muốn thử một chút không?”

Rốt cuộc vì sao anh lại có ấn tượng tốt với cô được nhỉ? Lẽ nào sự thanh thuần lúc trước đều là sự giả vờ của cô?

Về mặt đây nghiêm khắc, anh nghiêm nghị nói: “So với suy nghĩ của tôi cô còn dễ dãi hơn rất nhiều.”

Đối với vẻ mặt nghiêm nghị chỉ trích của anh, Khang Hoa Hiên khẽ cau mày, nhưng giọng nói êm ái vẫn không thay đổi, “Chỉ là một cái ôm mà thôi, có phải anh đã suy nghĩ quá nhiều hay không?”

“Cô luôn tùy tiện ôm người khác như vậy hay sao?”

“Cho người khác một cái ôm thật lòng, sao lại gọi là tùy tiện?” Thấy anh không nói gì, cô nói tiếp: “Khi có người nào đó cần sự ấm áp, cần được ôm thì nên cho người ta một cái ôm, giúp cho họ cảm nhận được sự quan tâm lo lắng, mặc dù thực chất cũng không giúp được bao nhiêu, nhưng ít ra có thể cho đối phương có dũng khí đứng lên.”

Cô có thể hiểu được sự không vui của Phó Thần Cương. Những người khác khi mới bắt đầu quen biết với cô cũng thế này, cho đến khi bọn họ không còn chút đề phòng nào với cô nữa, họ sẽ từ từ bộc bạch bằng hết mọi nỗi khổ tâm của mình với cô, họ gần như coi cô là bác sĩ tâm lý, kể với cô rất nhiều chuyện.

Nói ví dụ: Thú cưng đã làm bạn nhiều năm bị chết, thi cuối năm bị trượt, hôn nhân bị rơi vào tình thế nguy hiểm, thậm chí ngay cả những bệnh khó nói của mình...

Sau đó, họ ôm cô khóc rống lên một hồi...

Sau này cô mới từ từ phát hiện ra, có lẽ là do dung mạo của cô làm cho người ta cảm thấy dễ gần gũi thân thiết, vì vậy trong lúc vô tình, đầu óc họ đã không chịu nổi nữa nên đã nói với cô tất cả mọi chuyện mà họ đã chôn sâu ở trong lòng.

Lại có người nói, cái ôm của cô với những người khác nhau cũng rất khác nhau. Còn cái ôm lại giống như của chị hoặc em gái, có khi lại giống như cái ôm thăm thiết giữa những người bạn thân thiết với nhau. Mặc dù họ cũng từng có những cái ôm ấm áp với nhau, nhưng không ai có được cái ôm như của cô. Từ cái ôm quý giá ấy, có một nguồn năng lượng cuộn cuộn truyền vào trong cơ thể không dứt, làm cho người ta trở nên phấn chấn, khôi phục lại sự tự tin.

Thoạt đầu, cô cũng không để ý, nhưng càng ngày càng có nhiều người nói như vậy, khiến cô không thể không nhìn lại vấn đề này một cách nghiêm chỉnh.

Cái này được gọi là công năng đặc biệt gì đó sao? Cô lại không cho cái ôm này có gì đặc biệt, chỉ là một sự ấm áp mà tất cả mọi người đều có thể làm được, không có gì đáng gọi là công năng đặc biệt hết.

26. Chương 26

“Thực sự chỉ ôm một cái như thế thôi?” Anh bắt đầu có chút bán tín bán nghi.

Khang Hoa Hiên gật đầu một cái.

Anh không nói, đứng nguyên tại chỗ cũng không hề nhúc nhích nhìn thẳng vào cô.

Từ trong ánh mắt ấy của anh, cô đã hiểu được điều gì đó. Vì vậy cô tiến lên vài bước, đưa ra hai cánh tay thử vây quanh anh. “Anh có thể ngồi xuống được không? Anh quá cao lớn.”

Vốn dĩ Phó Thần Cương rất ghét có người dựa vào anh gần như vậy, nhưng trong lúc này, khi thân thể ấm áp ngát thơm của Khang Hoa Hiên ghé vào gần trước ngực anh, trong nháy mắt đã làm cho thân thể anh như cứng lại, ngoan ngoãn ngồi vào trong ghế sa lon.

Khang Hoa Hiên thấy anh mặc dù toàn thân cứng ngắc, vẻ mặt không cam tâm tình nguyện lắm, nhưng vẫn thuận theo, ngoan ngoãn ngồi vào trong ghế sa lon như cô đề nghị, vẻ mặt lại giống như con gấu khiến cô không nhịn được khẽ bật cười.

“Cười cái gì?” Anh lờ mờ nàng.

“Không có gì.” Cô buồn cười, vòng tay quanh thân hình cao lớn tới phía sau lưng anh, hai bàn tay khoác lên hai đầu vai của anh, dùng một lực thích hợp ôm lấy anh.

Anh vốn đang muốn hỏi cô vì sao đột nhiên thay đổi ý định xoa bóp giúp anh, nhưng lúc này mỗi một cái vuốt ve rất đúng lúc của cô trong lúc nhất thời đã làm anh quên sạch những lời định nói kia.

“Anh đừng quá căng thẳng.” Cô vỗ nhẹ lên đầu vai anh, nàng không khỏi thở dài.

“... Đây cũng là một trong kỹ năng cần thiết của bảo mẫu sao?” Lúc này anh rất nghi ngờ cô đã học ở kỹ năng tuyệt vời này ở đâu đó.

“Có lẽ vậy. Bé cưng cũng rất thích được như vậy, lần nào cũng thế, phải vỗ vỗ một lúc nó mới chịu ngủ.”

“Còn nhỏ như thế mà đã biết hưởng thụ như vậy rồi sao? Cô quá cưng chiều nó rồi đấy.”

“Có sao đâu. Nó là...” Vốn cô định nói Huân Triết là cục cưng của cô, cô không cưng chiều nó còn muốn cưng chiều ai nữa đây? Nhưng cô khẽ cắn môi kịp thời dừng lại, “Nó dễ thương như vậy, cho dù là ai cũng muốn cưng chiều nó.”

Giọng Phó Thần Cương lạnh lẽo, “Ít nhất có mẹ đẻ của nó không như vậy.”

Khang Hoa Hiên muốn thử độ cứng rắn của anh đến đâu, liền dò hỏi: “Anh đã biết mẹ bảo mẫu là ai chưa?”

“Cái này không quan trọng.”

“Ặc...” Đúng không vậy? Cô không quan trọng...

“Cho dù cô ta là ai, tôi cũng sẽ không giao Huân Triết lại cho cô ta.”

“Nhưng không phải trong thư đã viết, một năm sau, cô ấy sẽ đến đón cục cưng đi sao?” Giọng nói của cô không khỏi nóng nảy.

“Loại phụ nữ sinh con ra sau đó liền bỏ mặc, suốt thời gian qua hoàn toàn không hề có tin tức gì hết. Tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô ta đón Huân Triết trở về đâu. Cô ta muốn nhận con về sao? Đừng có hòng mơ tưởng.” Anh tức giận quá mức nên hoàn toàn không nhận ra cô đã mắc lỗi khi nói “trong thư”, bởi vì, lẽ ra cô không thể biết có sự tồn tại của lá thư này.

“Nhưng...”

“Nếu như cô ta muốn đòi cái quyền giám hộ với đứa nhỏ, tôi sẽ cùng với cô ta lên tòa. Người phụ nữ kia, chắc không được ba mẹ nuôi dạy, hiện giờ nếu còn to gan lớn mật không hiểu biết gì lại còn xuất hiện, nghĩ muốn ôm đứa trẻ đi, tôi sẽ khiến cho cô ta biết thế giới này không phải đơn giản như ý nghĩ của cô ta đâu.”

“Có lẽ là cô ấy thật sự có khó khăn thì sao, trong lúc nhất thời không còn cách nào để nuôi dưỡng cục cưng... Có lẽ, cô ấy cũng thật sự rất yêu bé cưng, so với bất cứ ai khác cũng yêu...”

“Nếu như người phụ nữ kia thật yêu thương nó, cũng sẽ không thể làm ra chuyện như vậy.”

“Chẳng phải anh cũng giống như vậy đó sao? Ban đầu ngay cả ôm nó anh cũng không muốn ôm mà... Lẽ nào anh cũng không yêu bé cưng sao...”

Phó Thần Cương cắt ngang câu nói của cô, cứ thế nói: “Cũng như cô đã thấy đấy, trước khi cô đến, tôi cũng không hề ôm ấp Huân Triết. Có lẽ cô sẽ cảm thấy tôi là người máu lạnh, thậm chí không yêu thương nó. Nhưng nếu như tôi thật sự không thương nó, tôi cũng sẽ không nuôi nó, thậm chí ngay cả nhìn một cái thôi, tôi cũng sẽ không nhìn nó.

Tôi biết như vậy là rất mâu thuẫn, từ ngày tôi nhặt được nó, thậm chí cũng không cần đi giám định DNA, tôi cũng biết nó là con của tôi, tôi thật rất yêu thương nó. Có lẽ là tôi cần bổ sung thêm tính nết này... Tôi muốn cho nó trôi qua vui vẻ tuổi thơ mà tôi chưa từng có. Tôi hi vọng nó có thể lớn lên trong sự vui vẻ,

nhưng, lúc này tôi mới đột nhiên nhận ra, chưa từng có ai dạy tôi biết yêu thương, cho nên tôi không biết cần yêu thương người khác như thế nào...”

Có lẽ là do lực ôm của tay cô vừa phải, hoặc là giọng của cô quá êm dịu, nên Phó Thần Cương phục hồi lại tinh thần. Anh chợt nhận ra mình vậy mà lại giống như đồ ngọc, đi nói với cô một đồng những chuyện không đâu. Trong lúc bất chợt, anh lúng túng cứng đờ người ra, sắc mặt thoáng đỏ hồng, ho khan mấy tiếng rất thiếu tự nhiên.

“Đừng động đây.”

Ngồi ở bên cạnh anh, Khang Hoa Hiên đột nhiên ôm lấy cổ anh. Giọng cô vốn đang mềm dịu, lúc này trong chớp nhoáng càng làm cho người ta không thể kháng cự thêm. Tiếp đó, một dòng ấm áp khó diễn tả nổi từ trên người cô liên tục không ngừng truyền tới trước ngực anh...

“Khang...” Không ngờ cô lại đột nhiên ôm mình, Phó Thần Cương giật mình, vốn định đẩy cô ra, không nghĩ tới hai cánh tay của cô càng thít chặt lại, ôm anh thật chặt vào trong ngực.

Rõ ràng thân thể của cô nhỏ gầy như vậy, rõ ràng chiếc eo mảnh khảnh của cô trước sau không đủ một vòng tay, rõ ràng... Rõ ràng cô chỉ là một cô gái nhỏ chưa phát triển hết... Tại sao chỉ trong nháy mắt anh lại cảm nhận được một dòng ấm áp mãnh liệt, từ ngực lan tới khắp cơ thể như vậy. Chút ấm áp này, thậm chí không ngờ làm cho anh đến độ thiếu chút nữa thì rơi lệ...

Anh nghĩ tới...

Những ngày trước kia từ hồi lâu lắm rồi, anh cũng đã từng hi vọng có người nào đó có thể ôm anh như vậy, vỗ về anh dịu dàng như vậy, nói cho anh biết không cần nóng vội, họ sẽ bảo vệ anh; bất kể cho dù người khác có coi thường anh thế nào, giấu cợt anh ra sao, họ cũng sẽ bảo vệ anh...

Khi còn bé, khi ngủ anh luôn khóc. Không có cha mẹ ở bên cạnh, từ khi anh có trí nhớ tới nay, tất cả mọi người trong khu nhà đó không ai thích loại tạp chủng như anh (tạp chủng: chỉ những người không rõ nguồn gốc). Anh chỉ có thể trước khi ngủ, tưởng tượng sẽ có một đôi tay ấm áp đến vỗ về an ủi giấc ngủ cho anh, cũng cam kết một ngày nào đó sẽ đến nhận anh, mang anh rời xa khỏi chỗ này.

Anh đã chờ, chờ mãi, nhưng sau này, khi anh đã dần dần hiểu chuyện, mới hiểu ra đây là một chuyện vĩnh viễn không bao giờ xảy ra. Cho nên, trong chớp mắt khi đã trưởng thành, anh không hề mong và hi vọng được ấm áp nữa.

Muốn không còn phải chịu bị người khác giẫm ở dưới bàn chân nữa, anh chỉ có thể nhẫn chịu, nhẫn nại, nhẫn nại hơn nữa. Người nhà họ Phó đối xử với anh chỉ có một chút xúu bố thí, anh cũng không hề khách khí tiếp nhận hết, sau đó chờ đợi đến một ngày nào đó, khi thời cơ chín muồi, anh sẽ đánh bại mọi người.

Năm ấy, anh mới chín tuổi.

27. Chương 27

Cha nuôi thương yêu con của mình cách xa quá mức đối với anh. Đó là chuyện đương nhiên, nhưng ba đứa con nhà họ Phó, lại không có một người nào, không một ai có thể tranh luận được với anh.

Phó Nhã Cương vốn là người chỉ ham mê nữ sắc, diễn-đàn-lê- quý-đôn cho nên sẽ không có ai nghi ngờ cái buổi tối hôm đó, anh đã kín đáo mang đến cho hắn một cô gái đã mắc AIDS; Phó Chính Cương tư chất bình thường, nhưng lại cho rằng mình mới là người xuất sắc nhất, chuyên giao du với đám bạn du thủ du thực, cho nên cũng sẽ không có ai nghi ngờ chuyện hắn bị dính nghiện ma túy lại có liên quan đến anh; mà Phó Shena – cô con gái út khi anh bắt đầu thanh toán món nợ cũ ngày trước, diễn đàn lê quý đôn thời gian trước đã kết hôn, đã di dân sang Canada cùng với chồng gia đình nhà chồng rồi.

Khi đó anh vừa mới tiếp quản công ty, nên đã không tìm được cơ hội chinh cô, nên cô ta đã tránh được một kiếp nạn...

Rõ ràng anh đã tự nói với mình không nên hèn yếu nữa, tại sao lúc này lại nghĩ tới đây? dĩ nhiên anh quên đi đã bao lâu rồi anh không muốn gọi lại những chuyện này rồi nhỉ? Bất quá cũng chỉ là chuyện của hơn năm năm về trước mà thôi, sao lại giống như đã trôi qua mười mấy năm vậy...

Sau khi lấy lại tinh thần, Phó Thần Cương nhận ra mình đang ở trong ngực cô gái nhỏ. Dường như cô đã dốc hết sức lực để ôm anh vào trong ngực, thậm chí ngay cả khi thân thể của mình hoàn toàn áp sát vào trước ngực cô, anh cũng hồn nhiên không hề hay biết... dĩ nhiên anh quên đi Đúng vậy, anh nhớ lại động tác này cũng giống như động tác mà cô và Hứa Hải Sinh đã ôm nhau mà anh đã nhìn thấy ngày đó.

Cô thể anh nằm trong lồng ngực căng đầy tuổi trẻ kia, vậy mà anh lại không hề có chút tà niệm nào, hoàn toàn chỉ là một cái ôm không chút lưu luyến.

Từ cổ họng anh thoát ra một tiếng thở dài sau một hồi đè nén rất lâu, trong nháy mắt có một dòng gì đó ở trong cơ thể anh không kiềm chế nổi sự xao động đã trào lên, vừa mạnh mẽ vừa nhanh chóng lan ra tới từng tế bào khắp toàn thân, phảng phất như đã nhớ lại một ham muốn gì đó, mà đại não anh đang điên cuồng cổ vũ.

Phó Thần Cương thở dốc vì kinh ngạc, nhanh chóng đẩy cô ra. Anh chăm chú quan sát cô gái đang mặt đỏ ửng trước mắt mình. Lúc này bộ dáng yếu ớt kia của cô, trong mắt anh lại là một loại trạng thái mệt mỏi đầy ma mị...

Sao anh lại có ý nghĩ kỳ quái tà ma với cô như vậy nhỉ? Có phải là tất cả đàn ông cũng đều có thể như vậy chăng?

“Ngài đã khá hơn chút nào chưa?” Giọng của cô có chút khàn khàn.

“Cô...” Anh cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, hơi cong người xuống, phần bên dưới của anh đã “biến hóa”, anh cũng không muốn để cô phát hiện ra. Anh cau chặt mi tâm lại, nhưng chợt nhận ra mình trên mặt mình đang ửng đỏ ...

Đáng chết! Anh đã khóc lúc nào vậy?

Khang Hoa Hiền hình như đã quen với cảnh này rồi, cô cũng không quan sát anh nữa. Thừa dịp anh đang xóa đi vẻ bối rối trên mặt cô liền đứng dậy tới trước bàn rót một cốc nước để ở trước mặt anh.

“Ngài uống nước đi, sẽ khá hơn đấy.” Cô vỗ nhẹ vào vai anh, “Có lúc sự nhẫn nại quá lâu sẽ không tốt cho thân thể lắm.”

Nhìn vẻ mặt cô không hề có kiêu làm ra vẻ, anh biết cô đang thật quan tâm đến anh, nhưng... Tại sao cô lại làm như vậy chứ?

“Cô...” Trong lúc nhất thời anh không biết phải hỏi từ đâu, liền cầm cốc nước trên bàn lên uống một hơi cạn sạch, giống như đang giện lã vậy.

“Rất lạ kỳ phải không? Từ nhỏ tôi đã như vậy. Tôi nghĩ, đây có lẽ là một loại siêu năng lượng gì đó, chỉ cần tôi ôm đối phương là có thể truyền năng lượng trên người cho họ. Bất kể là người có bao nhiêu thất vọng, hay người bao nhiêu thương tâm, chỉ cần cho bọn họ một chút xú khích lệ, rất nhanh bọn họ đã có thể đứng dậy.”

“Khi cô ôm... Tôi muốn nói, khi cô ôm đối phương thì trong lòng nghĩ cái gì?”

“Tôi chỉ nghĩ hi vọng người đó có thể vui vẻ thêm một chút. Cho nên, tôi mới tưởng tượng trên người mình có một dòng năng lượng. Tôi lại lấy nguồn năng lượng đó truyền cho họ, sau khi đối phương cảm nhận được năng lượng thì dĩ nhiên sẽ vui vẻ thôi”

Phó Thần Cương tròn mắt, “Nhưng... Cô và đối phương ôm nhau sát như vậy, nếu như cùng giới thì không sao, nhưng nếu đối phương là khác giới thì, cô...” Nhớ lại lúc này thân thể của bọn họ gần như dán chặt thành một khối, không hề có khoảng cách... Dưới tình huống này, người đàn ông còn có thể gắng giữ được tỉnh táo, chẳng lẽ chỉ có anh sao?

Chẳng phải anh đã sớm mất đi “tính thú vị” rồi sao?

Khang Hoa Hiên hơi nghiêng đầu, tựa như có chút kinh ngạc, “Ngài là người thứ nhất nói như vậy đấy! Mọi người khác cũng như bác Hải Sinh chưa từng hỏi tôi như vậy đâu. Tôi nghĩ, có lẽ là bởi vì những chuyện phiền não của mọi người nhiều không kể xiết, sao còn chú ý tới những chuyện nhỏ nhặt khác nữa đây?”

Anh cũng có phản ứng sinh lý rồi... Vậy chuyện này có coi như chuyện nhỏ không?

“... Lần sau không được ôm đàn ông gần như vậy.” Anh dặn dò.

“Như vậy làm sao có thể khích lệ được cho đối phương, để cho bọn họ đứng lên sớm một chút, thoát ra khỏi sự u ám đây?”

“Cô không nên giữ suy nghĩ ‘khích lệ’ đối phương lúc trước!” Đối với sự vô tâm của cô, Phó Thần Cương không tránh khỏi tức giận, âm lượng cũng lớn hơn.

“Để cho bọn họ đứng lên thì có ích lợi gì với cô? Không có bất kỳ điểm tốt nào cả, chỉ biết là sẽ tăng thêm sự nguy hiểm cho cô mà thôi, cô...”

Khang Hoa Hiên ngây ngẩn cả người, “Ngài đang nói gì vậy?” Nguy hiểm gì cơ?

Lúc này Phó Thần Cương mới nhanh ra, anh đã mất không chế đến mức ở đây mà nói gà vịt với cô. Vốn dĩ anh định đứng dậy rồi đi, nhưng tình trạng hiện giờ của anh... lại không có cách nào đứng dậy được.

28. Chương 28

Nhìn anh chôn mặt vào trong lòng bàn tay, bộ mặt đầy áo nã, Khang Hoa Hiên cho là anh vẫn chưa được thoải mái, liền rót chén nước nữa đưa cho anh.

Phó Thần Cương không từ chối, thuận tay cầm lấy uống mấy hơi liền rồi đặt xuống

“Đã khá hơn chút nào chưa?” Cô đưa tay xoa nhẹ nơi đầu vai của anh, vừa xoa vừa bóp nhẹ cho anh sớm khôi phục lại tinh thần một chút.

Anh lặng lẽ kéo tay cô xuống, nhưng lại không cho cô rút tay ra. Anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô ôm trọn trong bàn tay mình.

Ngay cả lòng bàn tay cô cũng rất ấm áp.

“Không cần đâu, ” lúc này, đổi lại, anh cũng không bắt chước động tác của cô nữa, “Tay của cô hơi yếu.”

Bàn tay thô ráp của Phó Thần Cương lật ngược lòng bàn tay trắng nõn của cô lên xoa nhẹ nhẹ. Điều này làm cho Khang Hoa Hiên đột nhiên cảm thấy toàn thân tê dại, mềm yếu bất lực. Lòng bàn tay của cô trước nay không phải là lạnh, nhưng lòng bàn tay của anh, nhiệt độ cao hơn như muốn nướng chín người khác.

Bỗng dưng cô nhớ lại lý luận thiếu nợ của anh

“Lần này, coi như đời trước ngài đã thiếu nợ tôi, hiện tại ờn muốn nợ tiếp nữa sao?”

“Không, đây món nợ mà tôi đã nợ cô ở đời này.”

Khang Hoa Hiên sửng sốt, sau khi đoán trước đoán sau, có chút không hiểu liền hỏi “Như vậy nếu cứ nợ qua nợ lại mãi thế này, thì không bao giờ chúng ta dứt được nợ!”

Cho dù là anh có thiếu, cô cũng thờ ơ, mà có không dứt thì cô cũng thờ ơ. Mà anh lại muốn đời này tiếp tục đồng dài với cô nữa kia.

“Vậy thì cứ tiếp tục cho thiếu tiếp đi.” Anh nói.

Hơn sáu giờ tối, Khang Hoa Hiên đang chuẩn bị bữa ăn tối, bởi vì mới vừa rồi Phó Thần Cương gọi điện thoại về, nói tối nay anh không có xã giao, sẽ về nhà sớm một chút để ăn cơm.

Thật là kỳ quái, so sánh với tình trạng trước đây, anh chưa bao giờ về nhà trước mười giờ, hiện tại ngược lại, gần như hàng ngày đều về nhà để ăn bữa tối.

Mà buổi tối sau khi ăn cơm no, anh sẽ thường chủ động đưa Huân Triết ra ngoài đi tản bộ.

Có một lần, anh hỏi cô có muốn đi chung hay không, bọn họ một nam một nữ lại thêm đứa nhỏ, bất kể là người đi đường hay ông chủ các nhà hàng, đều đương nhiên đối xử với bọn họ như là một cặp vợ chồng vậy. Lúc đó nhất thời cô không biết nên giải thích thế nào, nhưng Phó Thần Cương ngược lại chỉ mỉm cười chống đỡ, cũng không hề có dáng vẻ muốn giải thích...

Hiện giờ, anh còn giúp cô tắm cho cục cưng, pha sữa tươi, thay tã... Có lúc, thậm chí cô cảm thấy cô làm công việc bảo mẫu có chút thiếu trách nhiệm. Nhưng anh luôn nói, cô đã chăm sóc cục cưng cả ngày rồi, buổi tối cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe, sau đó, anh còn mát xa cánh tay giúp cô. Vì thế, thỉnh thoảng cô cũng sẽ giúp anh xoa bóp bắp vai, để anh ngủ được...

Giữa hai người bọn họ, liệu có phải đã hình thành chuyện gì hay không?

Leng keng! Leng keng!

Tiếng chuông cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Khang Hoa Hiên. Cô tháo chiếc tạp dề xuống, vội vàng chạy ra mở cửa. Cửa vừa mới mở cô đã sợ hết hồn.

“Chị? Sao các chị lại tới đây vậy?”

“Wow!” Khang Hoa Chân lập tức đẩy cửa bước vào nhà, vẫn không quên quan sát cách trang hoàng bên trong nhà. “Không ngờ chỗ làm việc của em cũng thật không tồi nhỉ! Quang cảnh nơi cửa chính cũng lớn đấy chứ hả?”

“Đúng vậy, chị nói cho em biết, ông chủ lần này rất có tiền đấy.” Khang Hoa Thi tự nhiên cũng không khách khí đi vào nhà.

Khang Hoa Hiên đi theo phía sau hai chị, giúp treo áo khoác, xách túi, cuối cùng mời hai chị đến ngồi ở phòng khách, còn cô vào bếp bưng nước trái cây ra ngoài.

“Sao các chị lại đột nhiên tới Đài Bắc thế?”

“Đương nhiên do đã lâu không gặp em, tới thăm em một chút thôi mà.”

Nói thì nói như thế, nhưng chẳng qua, thực ra là bởi vì lần trước Khang Hoa Thi tìm em gái út hỏi vay tiền không được, trở về miền nam một chuyến, đi tìm em kế mình hỏi ra mới biết, hóa ra là ông chủ của Khang Hoa Hiên lần này, lại chính là ông chủ cũ mà các cô đã biết: Phó Thần Cương.

Hơn nữa, nghe từ miệng bà Lưu nói, Phó Thần Cương không biết đánh ở đâu mà ôm về một đứa trẻ. Sự tò mò cộng thêm sự khinh thường, đương nhiên nghĩ đến việc sẽ tìm tòi đến cùng.

Vốn dĩ Khang Hoa Chân đối với chuyện này rất hứng thú, nhưng vừa nghe chị Cả miêu tả, Phó Thần Cương đó là người âm dương quái khí mà lại quả thật cũng không đến nỗi nào, lại còn rất yêu thương đứa trẻ đó, mà Khang Hoa Hiên lại làm việc ở nơi đó... Vì vậy, cô liền giả vờ mượn cớ thăm em út, muốn tìm tòi đến cùng sự thực, nên mới cùng chị Cả ngược lên miền bắc.

“À, mẹ hiện giờ có được khỏe hay không?”

Khang Hoa Chân nói: “Hiện giờ buổi sáng mẹ cũng đi ra công viên đi bộ để vận động, nên cũng khỏe hơn nhiều.”

“Vậy thì tốt rồi.” Khang Hoa Hiên yên tâm gật đầu.

Bên trong giường trẻ con, Phó Huân Triết đã thức giấc, nghe thấy tiếng người, liền ưỡn quơ tay múa chân, mở to mắt nhìn chung quanh nhìn nhìn một chút, còn thỉnh thoảng dùng ngôn ngữ của trẻ con ô ô y y nói ra những lời mà chỉ có chính cậu mới hiểu.

“Bé cưng đói bụng rồi.” Khang Hoa Hiên ôm Huân Triết, vỗ vỗ vào bụng của nhóc. “Chờ một chút nữa ba ba trở lại, sẽ cho bé uống sữa nhé ư...ư...ơ...ơ”

Nhìn bộ dạng của Khang Hoa Hiên, Khang Hoa Chân không nhịn được hỏi: “Hoa Hiên, sao em đối xử với đứa trẻ, con nhà người ta tốt như vậy hả? Thực sự em sẽ không coi con của người ta thành con trai của em chứ?”

Khang Hoa Hiên cứng lại, “Sống chung với đứa bé một thời gian, lâu dần tự nhiên sẽ thấy gần gũi với nó thôi...”

“Vậy thì tốt, nếu không, chị còn tưởng rằng bởi vì em quá nhớ con trai mình, mới sinh ra tình cảm đấy!”

Khang Hoa Hiên cúi đầu, không có nói nữa.

Ban đầu khi cô mang thai, chị Cả, chị Hai cô cũng biết, nhưng hai chị cô cũng không hỏi qua. Cô cũng biết sau lưng mình hai chị nói về cô như thế nào, hơn nữa, về sau mẹ cô lại cần một khoản tiền lớn để làm phẫu thuật. Cô cũng biết các chị tuyệt đối không mong muốn đứa nhỏ kia ra đời. Vì thế, hai chị cô mới thuận lý thành chương, sử dụng khoản tiền tiết kiệm kia của cô để trả tiền thuốc thang cho mẹ, trong khi đó bản thân mình một sợi lông của đồng xu cũng không phải bỏ ra.

Sau đó, mặc dù cô kiên trì sinh con ra, nhưng lại không có tiền nuôi nó, nên đã vứt con vào Cô Nhi Viện... Bởi vì cũng không nghe thấy hai chị nhắc đến đứa trẻ kia nữa, nên cô biết hai chị cũng muốn như vậy.

“Nhưng mà này, nói thật đi.” Khang Hoa Thi tò mò hỏi: “Căn nhà này lớn như thế, bình thường không phải là chỉ có em và cục cưng kia ở thôi chứ?”

“Có lúc lúc Quần gia cũng tới, nhưng, buổi tối Thần Cương sẽ trở lại.”

“Em dám gọi thẳng tên của hần ra như thế à?” Hai chị gái cô liếc mắt nhìn nhau. Khang Hoa Thi nói: “Xem ra tình cảm của em và Phó Thần Cương cũng không đến nỗi tệ lắm.”

“Thật hay giả vậy? Trước kia chị cũng không dám nói chuyện với hần đâu!” Về mặt Khang Hoa Chân rất kinh ngạc.

“Đúng vậy, chị cũng thế.” Khang Hoa Thi phụ họa theo.

Khang Hoa Hiên nghe các chị mình người tung người hứng, vội vã thanh minh cho Phó Thần Cương, “Anh ta đối với người khác cũng không tệ mà!”

“Có thật không?” Khang Hoa Chân lại không cho là như vậy, “Chị còn nhớ khi hần còn bé chẳng phải là toàn núp ở một góc, người gầy gò tong teo nhỏ tí. Tất cả mọi người đều bắt nạt hần, nói hần là Tiểu Tạp Chủng đấy!”

“Đúng vậy, chị cũng nhớ.” Khang Hoa Thi nói tiếp: “Mặc dù so với chị, hần có lớn hơn vài tuổi, nhưng khi đứng lên, so với chị lại thấp hơn, một bộ quần áo mặc đến mấy ngày. Khắp người toàn xông ra mùi rất kỳ dị, lại còn luôn cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì nữa.. Hơn nữa, có một lần, còn nghe nói hần lấy trộm đồ lót của em gái hần, bị phát hiện nên bị anh hần đánh cho một trận rất tàn nhẫn.”

“Ừ, thật là biến thái!” Khang Hoa Chân không bỏ lỡ.

“Sao bây giờ em lại làm bảo mẫu cho loại người như vậy hả?” Khang Hoa Thi lại bỏ một kiếm.

Bây giờ Khang Hoa Hiên mới biết, hai người chị của cô, tuyệt đối không phải đến thăm cô.

Những chuyện mà các chị cô kể, thành thật mà nói cô không hề nhớ gì hết. Có lẽ khi đó do cô tuổi còn nhỏ, trừ nhớ nhà họ Phó gia có một người con trai như vậy, thì ngoài ra cô không còn có những ấn tượng nào khác. Nhưng bây giờ đi qua lời kể từ trong miệng của chị gái mình, nghe hần khi còn bé chuyện, tại sao trong ngực của cô lại thấy mơ hồ co rút đau đớn?

“Đấy cũng là chuyện trước kia rồi, bất kể lúc trước anh ấy như thế nào, hiện tại anh ấy cũng không phải loại người như vậy.”

“Em chưa từng nghe qua câu nói “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” hay sao?” Khang Hoa Chân liếc bé con một cái, “Đứa bé này cũng không biết là hần đã sinh với ai, không biết là hần đã ra tay với cô gái đáng thương xuất nào nữa, không cần thận để mang thai mới sinh ra cái loại này.”

“Kết quả cũng lại là một Tiểu Tạp Chủng khác thôi.” Khang Hoa Thi che miệng bật cười.

“Không phải vậy!” Khang Hoa Hiên không khỏi nổi cơn tức giận. Cô ôm lấy bé cưng, không tìm được tức giận, thở phì phò, đứng lên nhìn các chị hét lên: “Rốt cuộc hai người tới đây để làm cái gì hả? Nếu như là tới để cười nhạo anh ấy và bé cưng, vậy thì mời hai người đi ra ngoài!”

Đối mặt với cô em út bình thường tính khí rất hiền lành, rất ít tức giận, hôm nay lại đột nhiên nổi cáu vì Phó Thần Cương, hai chị gái cô nhìn nhau một cái, bật cười.

“Ái chà, không phải là em đã thích người ta rồi chứ?”

“Thật sự em không nhớ sao? Trước kia hẳn thật sự rất kỳ quái đấy...”

Khang Hoa Hiên không phải là ngu ngốc, đương nhiên cô nhận ra trong giọng nói của các chị gái mình có ý khinh thường. Nhưng cô cũng không thể địch nổi khi đối phương là chị Cả và chị Hai cùng hợp sức với nhau.

Từ khi cô bắt đầu phát hiện ra cái ôm mình có thể khích lệ được người khác, cô đã thoải mái cho người khác những cái ôm. Đối tượng bao gồm cả cha mẹ, các bác thầy, những người cùng trang lứa... Bất kể là người cùng phái hay khác phái, cô đều vô cùng phóng khoáng. Dần dần khi cô lớn lên thì sự thành đạt không chỉ có một mình chị Hai lợi hại, xinh đẹp cũng không chỉ có một mình chị Cả nữa. Trong ba chị em, cô trở thành người có nhân duyên tốt nhất, dĩ nhiên cô trở thành cái gai trong mắt hai người chị gái.

Cô không chỉ một lần muốn cho các chị mượn cái ôm, để cho các chị hiểu được, cô không giống như các chị, miệng nói rất khoa trương, điệu bộ, hoặc cố ý dùng sự tiếp xúc của tứ chi để làm cho người ta bỏ xuống sự đề phòng... Nhưng thật kỳ quái, ở trên người hai chị, sự ấm áp của cô lại không tạo được bất cứ tác dụng gì.

Có lẽ, trên thế giới này không có người nào giống như cô.

Nếu như hôm nay các chị gái tới đây chẳng qua chỉ muốn cười nhạo cô vậy thì cô cũng có thể chịu đựng. Nhưng không ngờ các chị gái chẳng những nói cục cựa của cô là Tiểu Tạp Chủng, lại còn thi nhau kể lại những chuyện ngày xưa của Phó Thần Cương, đến lúc này thì cô không chịu nổi nữa...

“Chị biết rồi! Nhất định là em gái lại dùng chiêu kia thôi, ôm một cái thật thân thiết, làm cho người nhà phục sát đất.”

“Nhưng này, có phải là trước kia em gái cũng cái ôm để hạ Phó Thần Cương không nhỉ?”

“Người ta có tiền thì...”

Đanh ôm Huân Triết, nước mắt của Khang Hoa Hiên gần như đã trào ra. Hiện giờ, đây lần đầu tiên cô ước mong sao hai chị gái có thể biến đi ngay lập tức khỏi ánh mắt của mình.

Các chị xúc phạm cô thì không sao, nhưng không thể xúc phạm đến cục cựa của cô, không thể xúc phạm đến anh được...

“Mời các người rời khỏi đây, tôi không muốn nghe các người nói những chuyện quá khứ ở đây.”

“Cái gì vậy? Trở mặt hả?” Khang Hoa Thi hừ lạnh một tiếng, “Khi đó mày còn bé không biết gì, hôm nay chúng tao tới là muốn cho mày biết hẳn là hạng người gì.”

“Đúng vậy, mày và hẳn kém nhau nhiều tuổi như vậy, cho dù hẳn đối xử với mày có tốt đi chăng nữa, cũng chỉ là vì thấy mày trẻ tuổi dễ bắt nạt thôi. Chẳng phải đàn ông đều thích chơi đùa với các cô gái còn nhỏ tuổi đó sao!”

Có lẽ là do cảm nhận được không khí giương cung bạt kiếm ở xung quanh mình, Huân Triết vốn đang bình tĩnh ở trong ngực Khang Hoa Hiên nhìn ngó, nghe thấy tiếng tim đập đầy kích động, run rẩy đến bất an, đã cũng bắt đầu rối loạn, oa lên một tiếng rồi òa lên khóc.

“Các người nói đủ chưa?”

Từ ngoài cửa vọng tới một giọng nói âm u đầy phẫn nộ, ba người cũng thở dốc vì kinh ngạc, nhận ra Phó Thần Cương đã đứng ở ngoài cửa không biết từ bao giờ..

29. Chương 29

“Thần Cương...” Khang Hoa Hiên cắn môi nhìn về anh, cố gắng không để cho mình bật khóc lên.

Anh chính là Phó Thần Cương sao? Không phải chứ?

Hai chị em xoay người lại đầy kinh ngạc, thấy một người đàn ông to con đang đứng ở trước mặt, ước chừng phải cao hơn các cô hai cái đầu, ngũ quan lập thể rõ ràng, toàn thân tỏa ra khí chất mạnh mẽ, làm cho các cô không thể nào tưởng tượng nổi anh chính là cậu thiếu niên gầy gò bé nhỏ năm xưa trong trí nhớ của các cô.

Người ở trước mắt, nhìn từ bất kể góc độ nào, đều là một người đàn ông xuất sắc! Anh ta thật sự là Phó Thần Cương sao?

Ánh mắt vốn nghiêm khắc của Phó Thần Cương dịu đi một chút nhìn người ở phía sau hai cô mắt đang bị màn sương bao phủ. Anh đi về phía Khang Hoa Hiên, đón lấy con trai mình ở trong ngực cô vẫn đang khóc loạn không ngừng, sau đó ôm lấy cô vẫn còn đang run rẩy. “Các người có chuyện gì không?” Anh hỏi rất lạnh nhạt, ngập tràn xa cách.

“Ách, chúng tôi là chị gái của Hoa Hiên, hôm nay... tới thăm em mình thôi...”

“Bây giờ thăm xong rồi thì các người đã có thể đi được rồi đấy.”

“Nhưng mà...”

Khang Hoa Chân còn định nói thêm điều gì đó, nhưng bị chị gái lôi kéo ống tay áo, hai người cầm túi và áo khoác của mình lên vội vã cáo từ.

Khang Hoa Hiên vốn định đuổi theo, không ngờ lại bị Phó Thần Cương kéo lại, ánh mắt của anh vừa nhìn vào con trai đang bế trên tay mình, vừa dỗ bé con, tay kia lại nắm chặt lấy cô không buông.

Cô nhìn chăm chăm vào tay anh, được một lúc cuối cùng, đột nhiên nước mắt cứ từng giọt rơi vào trên cánh tay anh.

Anh thoáng sững sờ, chợt siết chặt tay cô hơn.

Cô để mặc cho anh lôi kéo mình, cho đến khi Huân Triết đã thôi khóc anh đặt con trai vào chiếc giường trẻ, hỏi cô: “Cô khóc cái gì?”

Cô không lên tiếng, chỉ lẳng lặng tựa vào trước ngực anh, đưa tay vây quanh anh. Cô muốn cho anh một cái ôm nữa, muốn dùng toàn bộ năng lượng của mình cho anh sự ấm áp. Nhưng không biết tại sao, nước mắt của cô lại không sao dừng được, hơn nữa càng rơi nhiều hơn.

“Tôi... Tôi không biết rằng trước kia anh đã từng phải chịu những chuyện như vậy...”

Hóa ra là bởi vì chuyện này. Anh thở dài, nhất định là hai chị gái của cô đã nói những chuyện gì đó không nên nói.

“Tôi không thêm để ý, thật đấy.” Anh thử nhẹ nhàng kéo người cô ra một chút, mỗi lần cô tới gần sát anh, cho anh một sự “khích lệ”, một bộ phận sẽ... Cho nên, anh phải tận lực khắc chế giữ một khoảng cách với thân thể của cô.

“Nhưng mà... Tôi lại thấy rất khó chịu...”

Phó Thần Cương nhìn gương mặt đầy nước mắt của cô, đưa tay gạt nước mắt đi. Lúc này anh mới nhận ra, cô rơi nước mắt vì anh. “Cô thật ngốc.”

Anh ôm cô vào trong ngực, vòng tay vây quanh người cô. Nhưng thấy cô vẫn không ngừng rơi nước mắt, anh dùng sức ôm cô chặt hơn, học theo cách của cô, cũng tưởng tượng anh có một nguồn năng lượng cuộn cuộn không dứt có thể truyền tới trên người cô.

Lúc đầu Khang Hoa Hiên có cảm giác ngực như bị thứ gì đó đè ép, nhưng dần dần, cảm giác này không còn rõ ràng nữa, ngược lại cô cảm thấy có dòng nước ấm từ lồng ngực của anh chậm rãi chảy vào trong cơ thể mình, nhẹ nhàng xoa dịu sự đau đớn trong ngực của cô. Cô hít hít cái mũi, tò mò hỏi anh, “Anh đang làm gì vậy?”

“Học theo cô thôi?”

“Học tôi ư?”

“Chẳng phải cô đã nói, cho người khác một cái ôm là có thể truyền năng lượng cho người đó, làm cho họ tỉnh táo lại lần nữa đó sao? Hiện tại tôi muốn cô không khóc nữa, cho nên, tôi cũng cho cô một cái ôm, đừng khóc nữa.”

Khang Hoa Hiên ngẩn ngơ, qua nhiều năm như vậy, từ trước đến nay chỉ có cô cho người khác cái ôm, làm cho người ta ấm áp, đây là lần đầu tiên, có người dùng phương thức của cô, thử cho cô sự ấm áp...

Thì ra được ôm lại thư thái như vậy...

Cô không chút kiêng kỵ lại tiến lên áp chặt vào anh... Còn Phó Thần Cương nơi đó bị thân thể mềm mại của cô áp chặt vào nên cổ họng anh cảm thấy khô rát.

Anh nhẹ nhàng kéo thân thể của cô ra, chống lại cặp mắt mờ mịt của cô, không thể làm gì khác hơn đành nói sang chuyện khác, “Vừa rồi tay cô bị đau hả?” Vẫn có thể nhận ra được mùi thuốc bắc ở trên tay cô.

“Vâng.”

Anh cầm lấy tay của cô, theo cách cô đã dạy trước đây, nhẹ nhàng bóp bóp cánh tay của cô, “Thoải mái không?”

Chỉ thấy cô thoải mái nheo mắt lại, nằm dựa vào trên ghế sa lon, dường như vô cùng hưởng thụ lực xoa bóp của ngón tay anh.

Mơ hồ lầu bầu đôi câu gì đó, cô lười biếng nhìn lại anh, nở nụ cười tươi tỉnh tràn đầy cảm kích, cũng nhìn thấy trong mắt Phó Thần Cương một nụ cười với lúm đồng tiền vô cùng quyến rũ.

“Sau này cô có kế hoạch gì chưa?” Đè nén lại ý nghĩ rung động muốn hôn cô, anh thuận miệng hỏi.

“Nghĩa là gì?”

“Nếu như có ngày, cô không cần chăm sóc Huân Triết nữa, cô dự định làm cái gì?”

“Tôi...” Trừ việc chăm sóc cục cưng ra, nhất định cô sẽ tiếp tục làm việc để kiếm tiền, ba tháng sau, cô sẽ đón cục cưng đi rồi xa anh...

Nghĩ tới đây, trái tim của Khang Hoa Hiên không khỏi đau xót. “Làm việc thôi! Bất kể tới đâu, cũng phải tiếp tục làm việc.”

“Trình độ học vấn của cô cũng không cao, không nghĩ muốn tiếp tục học nữa hay sao?” Anh nhớ cô đã từng nói cô học trường dạy nghề nhưng chưa tốt nghiệp, học đến năm thứ ba đành nghỉ học, dường chuyện này có liên quan đến mẹ của cô. Khi đó thân thể dì Trang bắt đầu không tốt, khi phát hiện mẹ bị bệnh nặng, nhất định cô đã tạm nghỉ học đi ra ngoài làm việc.

“Muốn chứ, đừng nhìn tôi như thế, thành tích học tập của tôi cũng không tệ lắm đâu. Nhưng mà...” Cô mím môi, nhìn về phía cục cưng đang ngủ thở phì phò ở bên trong giường trẻ con. “Đọc sách cần phải có tiền, nhưng nếu đọc sách, sẽ không có thời gian để kiếm tiền.”

“Nếu cô đã nói như vậy thì cô đọc sách cũng không cần lo lắng đến chuyện tiền đâu, cô có thể vừa chăm sóc Huân Triết, vừa đi học. Trong căn phòng ở góc lầu hai kia có một cái bàn, sửa sang lại một chút là có thể dùng được.”

Vì vậy, hôm sau anh bảo quản gia giúp một tay sửa sang lại thư phòng ở lầu hai. Tiếp đến hôm sau nữa, bộ giáo trình học hàm thụ đã được anh đặt mua cũng lần lượt được gửi về nhà.

“Tôi... Tôi không biết nên nói gì?” Nhìn anh chuẩn bị thư phòng và giáo trình cho mình, cô cảm động không nói được nên lời.

“Lúc này, chỉ cần nói lời cảm ơn là được rồi.”

“Cảm ơn anh.” Cô cầm bàn tay anh, nhẹ nhàng in lên đó một nụ hôn.

30. Chương 30

Đã mười phút đồng hồ.

Thạch Dự Thạc ngẩng đầu trộm nhìn Phó Thần Cương đang ở trước bàn máy vi tính, tay phải của anh giống như được gắn với đồ trên châu bảo thạch gì đó. Mười phút trôi qua, cũng sắp đến mười một phút rồi, vẫn thấy Phó Thần Cương coi như không có ai ở bên cạnh, diennannleequyydonn cứ nhìn mình chăm chăm vào tay của mình.

Trên đó có bản đồ chôn giấu thứ gì đó chăng?

Thạch Dự Thạc tò mò ghé đầu vào nhìn - chẳng có cái gì hết, tay của cậu ta vẫn chính là tay của cậu ta, một bàn tay vẫn đủ cả năm ngón, không thiếu ngón nào, cũng không bị sắp xếp sai vị trí.

Rõ ràng là chẳng có cái gì cả, nhưng sao cậu ta lại phải nhìn lâu như vậy... Cậu ta vẫn chỉ nhìn con chuột trong tay thôi sao?

Lật lòng bàn tay của bạn tốt lên, diễn_đàn_lê_Quý_đôn Thạch Dự Thạc nhận thấy phần móm phía trên con chuột trong tay Phó Thần Cương và phần lưng con chuột cũng trơn bóng như nhau, không có chút khác biệt nào hết.

“Cậu đang làm gì vậy?” Phó Thần Cương phục hồi lại tinh thần về chỉ trích.

“Những lời này phải là tố hỏi cậu mới đúng chứ?”

“Tớ làm sao?”

“Vừa mới rồi vì sao mà cậu thất thần vậy?” Thạch Dự Thạc nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay: “Lại còn suốt mười phút đồng hồ liền. dienn d an l«e qu»y d«on Rốt cuộc cậu đang suy nghĩ gì vậy?”

“Chỉ là tớ đang nghĩ... con tớ.” và cả bảo mẫu của con trai nữa chứ.

“Có nghĩ ra được cái gì hay ho không ?”

“Không biết... sau này khi lớn lên nó sẽ thành hạng người gì?”

Thạch Dự Thạc cau mày nhìn bạn tốt. Từ bao giờ Phó Thần Cương có cái kiểu như bà già thế này nhỉ... Ặc, còn cả cái vẻ mặt đa sầu đa cảm kia nữa chứ? Cậu ta phát rồ rồi hay sao vậy?

“Thằng bé hiện giờ cũng gian nan giống như cậu, diễn-đàn-lê-quý-đôn sau này lớn lên chắc cũng không kém bao nhiêu đâu.”

“Nó sẽ giống tớ sao?” Sắc mặt lạnh đi, Phó Thần Cương đột nhiên có chút mất hứng. “Tớ không muốn nó giống như tớ.”

Sống trong một hoàn cảnh bất bình đẳng, lại lớn lên trong sự thiếu hụt của tình yêu thương đã nuôi dưỡng anh thành một người có cá tính không được như bình thường. Đương nhiên anh không hi vọng con trai của mình cũng phải chịu đựng cũng như trải qua cuộc sống thực lạnh lẽo đầy vật lộn, cuối cùng lại giống như anh.

“Cậu là cha của nó, nó không giống cậu thì muốn giống ai?”

Giống ai? Bỗng dưng, Phó Thần Cương nhớ đến Khang Hoa Hiên.

Anh thích cô, thích cảm giác cô làm cho người khác được ấm áp, cũng như luôn mang đến sự ấm áp. Anh nghĩ, nếu như lúc đầu anh cũng từng được nhận sự ấm áp này, có phải cuộc đời của anh sẽ có sự đổi khác rất lớn hay không?

Nếu như có thể, anh hi vọng Khang Hoa Hiên vẫn có thể luôn ở bên cạnh con trai anh... Thậm chí là ở bên cạnh anh! Anh hi vọng con trai mình sẽ giống như cô, tương lai trở thành một người thiện lương, biết quan tâm chăm sóc người khác. Anh hi vọng, Huân Triết có thể giống như cô.

“Tớ hi vọng, nó có thể giống như Hoa Hiên.”

“Hoa Hiên?” Thạch Dự Thạc sững sờ, người kia là ai vậy? “Khang Hoa Hiên? Cậu muốn nói là cô bảo mẫu đó sao?”

Thấy Phó Thần Cương không đáp lại, Thạch Dự Thạc với tư cách là một người bạn đã đưa ra một câu khuyến nghị: “Người anh em, đừng có nói với tớ, cậu đã thích cái cô bảo mẫu nhỏ kia rồi đấy nhé!”

Có lẽ Thạch Dự Thạc không có ác ý, nhưng Phó Thần Cương vừa nghe thấy cụm từ “bảo mẫu nhỏ” kia từ miệng bạn mình để chỉ Khang Hoa Hiên, trong lòng đột nhiên thấy có cảm giác không vui.

“Người ta có tên tuổi hắc hoi, đừng gọi cô ấy là “bảo mẫu nhỏ.”

Thực ghê tởm! Quả nhiên anh đã đoán trúng. “Cô ta đã dùng phương pháp gì để mê hoặc khiến cậu phải xoay quanh cô ta vậy? Bình thường cậu đâu phải là người dễ dàng bị lừa gạt như vậy?”

“Cô ấy không mê hoặc khiến tớ phải xoay quanh, tớ cũng không hề bị cô ấy lừa.”

“Còn nói không có!” Thạch Dự Thạc bắt đầu khấn trương. Hóa ra suốt mấy ngày nay, Phó Thần Cương khác thường cũng chính là do cô gái nhỏ kia sao?

Không giống như anh, Phó Thần Cương không phải là một người dễ dàng tin nhiệm một ai đó. Nhưng chỉ cần đột phá được trái tim phòng ngự của cậu ta, với Phó Thần Cương sẽ chính là chuyện cả đời. Cậu ta sẽ tin nhiệm đối phương vô điều kiện, coi như giao cả mạng sống vào tay đối phương cũng được... Cũng bởi vì như vậy, nên Thạch Dự Thạc mới càng lo lắng hơn.

“Cô ta cũng chỉ là bảo mẫu mà thôi! Sao tự nhiên cậu lại hi vọng con trai của mình giống như cô ta? Điều này nói lên ý gì đây? Cậu định giữ người ta cả đời bên cạnh để làm bảo mẫu ư? Hay là định làm bà xã cả đời vậy?”

Làm bà xã cả đời ư?

Thạch Dự Thạc nói một câu rất đơn giản đã làm cho Phó Thần Cương tỉnh ra. Đúng vậy, sao anh không nghĩ tới nhỉ, nếu như Khang Hoa Hiên gả cho anh, vậy thì anh sẽ có thể danh chính ngôn thuận giao Huân Triết cho cô dạy dỗ, hơn nữa anh cũng có thể danh chính ngôn thuận dựa vào trong ngực cô, hoặc không cần bất kỳ cơ gì, khi cần anh có thể được ôm cô một cái thật sâu, thậm chí nhiều hơn nữa...

Ba mươi lăm năm qua, chưa bao giờ anh từng giống như bây giờ, anh mơ tưởng có một người phụ nữ như vậy, mơ tưởng có thể cùng cô tay trong tay cả đời.

Anh đã bị cô mê hoặc đến mức phải xoay quanh sao? Có lẽ đúng là như vậy. Nhưng cứ cho là như vậy đi, vậy thì đã làm sao? Bây giờ anh không cách nào tưởng tượng được, nếu như trong cuộc đời anh thiếu Khang Hoa Hiên, ngày tháng kế tiếp cuộc sống của anh sẽ trải qua như thế nào...

“Tớ có tính toán của tớ.” Anh chỉ có thể nói với bạn tốt như vậy.

Thạch Dự Thạc vỗ trán thở dài, thậm chí, quả nhiên là rất thảm.

“Vậy còn Tâm Lôi thì sao? Cậu và cái cô bảo mẫu nhỏ đó mới biết nhau mấy tháng, trong đó quen biết Tâm Lôi đã hơn hai năm, cậu cảm thấy Tưởng đại tiểu thư có thể chấp nhận sao?”

“Cô ấy không chấp nhận cũng phải chấp nhận. Dù sao tớ đây cũng không phải là người duy nhất mà cô ấy qua lại, đúng không? Ngoại trừ không chịu được việc bị mất thể diện, cô ấy cũng không có gì bị tổn thất.”

“À, nếu đã nói như thế thì không sai chút nào. “Nhưng cô ấy lại luôn là một người rất cố chấp, cậu chủ động nói chia tay, không khác gì không cho cô ấy bậc thang để đi xuống dưới, cô ấy sẽ không tha thứ cho cậu đâu.”

“Tôi biết.”

Nhìn bạn tốt trở thành người có bộ dạng như vậy, Thạch Dự Thạch lo lắng nhìn bạn mình.

Hì vọng cậu ta thật sự biết mình nên như thế nào mới phải.

31. Chương 31

Đêm đó, Phó Thần Cương hẹn với Tưởng Tâm Lôi dùng cơm ở tầng lầu cao nhất của một nhà hàng. Nơi đó bình thường người qua lại cũng không ít, cũng có không ít nhân vật có mặt mũi đến nhà hàng này ăn uống. Vì vậy anh biết, vì sĩ diện, tuyệt đối cô ta sẽ không có những hành động luống cuống ở nơi như thế này.

“Tâm Lôi, chúng ta chia tay đi!”

Tay nâng ly rượu lên, hơi ngừng lại một chút, Tưởng Tâm Lôi liếc anh một cái đầy khó hiểu, sau đó tiếp tục uống một hớp rượu đổ về đáy ưu nhã.

Cô ta biết trái tim của anh lâu nay đã không còn đặt ở trên người mình, chẳng qua mấy tháng gần đây lại càng rõ ràng hơn. Nhất là từ lúc anh có đứa con trai không rõ lai lịch đó, anh đã tốn không ít thời gian với nó, “hoạ vô đơn chí” lại càng làm cho quan hệ của bọn họ vốn đã lạnh nhạt lại càng xa cách hơn.

Vốn dĩ, cô cũng không nghĩ quá nhiều, dù thế nào đi nữa anh không muốn bảo cô đi chăm sóc “cái đồ mềm nhũn” kia là tốt rồi. Cô cho rằng cứ để như thế, quan hệ giữa cô và Phó Thần Cương cũng sẽ chẳng có gì thay đổi quá lớn, bởi vì cô vẫn là người phụ nữ duy nhất gần gũi bên cạnh anh.

Đối với anh mà nói, công việc vĩnh viễn quan trọng hơn tình cảm. Hơn nữa là người ít ham muốn, anh chưa từng để tâm vào những chuyện nam nữ trăng hoa. Cô không cho là ở bên cạnh anh sẽ xuất hiện những phụ nữ khác, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, đại khái cô cũng không cần căng thẳng cất bỏ đối với mối quan hệ này.

Cho nên, dẫu cuộc có cái gì đã làm thay đổi suy nghĩ của anh?

“Tại sao đang yên đang lành lại đột nhiên nói chuyện này?”

“Tôi không có cách nào sống chung cùng với em được nữa.”

“Từ trước đến giờ rõ ràng chúng ta vẫn rất tốt kia mà. Anh cứ việc sống cuộc sống của anh, em cứ tiếp tục rong chơi với cuộc sống của em, hai bên đều bình an vô sự, chẳng phải như thế hay sao?”

“Bởi vì chúng ta quá giống nhau.”

“Anh đang nói cái gì vậy?”

“Tôi là người ích kỷ, mà em cũng vậy. Sống chung với em, tôi sẽ cảm thấy giống như mình đang soi gương vậy.” Anh lạnh lùng nói: “Cho nên, ban đầu vì chúng ta đều muốn đạt được một mục đích gì đó nên mới thuận cùng nhau ở chung một chỗ. Em có được một người bạn trai để nở mày nở mặt, tương lai có thể là một người chồng để tin tưởng. Còn tôi, sẽ thu được cơ hội hợp tác với cha của em, tương lai, có thể sẽ được thừa kế sản nghiệp của cha em nữa.”

Tưởng Tâm Lôi nhíu mi lại không nói. Đây chính là sự thật, mặc dù trước đây hai người bọn họ cũng không nói toạc ra, nhưng cô thật sự đã cư xử với Phó Thần Cương như thế, mà cô cũng biết, anh đến với cô là có dụng ý khác.

“Tôi vốn cũng cho rằng, sống chung cùng với em không có gì là không tốt. Nhưng, bây giờ chúng ta quá giống nhau, hai người giống nhau người ở chung một chỗ sẽ không vui vẻ, cũng sẽ không hạnh phúc.”

Tưởng Tâm Lôi không phải là loại phụ nữ sẽ quẩn quít chặt lấy đàn ông. Chẳng qua là vì cha cô đã sớm coi anh như rể hiền, phần lớn những người cùng giới ở bên ngoài, tất cả bọn họ nhìn hai người đều thấy tốt đẹp như vậy, nếu như anh chia tay, mặt mũi của cô sẽ bị vứt vào đâu?

“Em cảm thấy cứ như thế này em cũng đã rất vui vẻ rồi, có người làm bia đỡ đạn, ba em sẽ không nổi cáu bắt em đi tìm đối tượng có cá tính chừng chặc nữa. Anh cũng không ghét em, vậy chúng ta cứ dựa theo kế hoạch đã định đi, kết hôn với em. Sau khi cưới, hai chúng ta lại sống riêng cuộc sống của mình như thế. Em sẽ không quan tâm anh làm cái gì, anh cũng không cần để ý tới việc em rong chơi như thế nào.”

“Không, tôi sẽ không kết hôn với em.”

Thấy anh không thay đổi tâm ý, Tưởng Tâm Lôi bắt đầu bốc lửa, “Em cũng đã chấp nhận nhượng bộ lớn với anh như vậy, anh còn muốn như thế nào nữa?”

“Đây không phải là cuộc sống mà tôi muốn.”

“Vậy anh muốn cuộc sống thế nào?” Tưởng Tâm Lôi hừ lạnh một tiếng, lúc này cô mới phát hiện ra hôm nay Phó Thần Cương có chút kỳ quái, anh không phải là người chịu khó giải thích như vậy. “Anh có người phụ nữ khác phải không?” Cái giả thiết này mặc dù khả năng rất thấp, nhưng cũng chỉ có khả năng này mới có thể khiến anh nói nhiều như vậy.

“Tôi và em chia tay là bởi vì chúng ta không hợp nhau, cũng không liên quan gì tới những người khác.”

Vừa nghe, Tưởng Tâm Lôi giống như con sư tử mẹ bị chọc giận, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên dữ tợn. “Anh đã có người phụ nữ khác? Người kia là ai?”

Cô có thể chịu được tình cảm của bọn họ càng lúc càng xa, cũng có thể chịu được việc anh không có bất kỳ ý định gì với mình. Nhưng, cô lại không cách nào chịu được việc người đàn ông của mình lại bị những người phụ nữ khác cướp đi. Đối với cô mà nói, đây quả thực là một vũ nhục qua lớn.

“Tôi đã nói, chuyện này không liên quan đến bất kỳ một ai.” Anh vẫn luôn rất tỉnh táo.

“Đừng có gạt người.” Cô cười lạnh, “Nếu như không có những người phụ nữ khác, chúng ta vẫn có thể tiếp tục sống như vậy cho đến lúc cùng đi vào lễ đường! Chắc chắn là do anh đã có những người phụ nữ khác, nên mới có thể mở miệng nói ra những lời này với em. Nói đi, cô ta là ai?”

“Đã nói là tự tôi muốn chia tay với em mà, chuyện này không liên quan đến bất kỳ một người nào hết.”

“Vậy sao?” Nhưng Tưởng Tâm Lôi hoàn toàn không tin như thế. Cô ta hiểu đàn ông rất rõ, cô muốn thân hình có thân hình, muốn chiều cao cũng có chiều cao, ngay cả gia thế bối cảnh cũng không chê vào đâu được. Nếu như không phải có người phụ nữ khác, một người đàn ông làm sao có thể buông tha cô đây?

“Người phụ nữ kia có biết rằng mình mấy chục năm sau này sẽ phải nhẫn nhịn chịu đựng sự vắng vẻ, bởi vì người chồng của mình hoàn toàn “không làm ăn được gì” hay không?”

Phó Thần Cương siết chặt hai quả đấm, anh biết cô ta cố ý dùng phép khích tướng buộc anh há miệng, thậm chí không tiếc vạch trần vết thương lòng của anh ra, vì muốn nhìn anh phát điên.

“Tùy em muốn nói sao cũng được.” Anh thông thả đứng dậy, “Về phần bác Tưởng, tôi sẽ giải thích với ông ấy, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, đối với những suy đoán của người ngoài, tôi sẽ xử lý sao để giảm mức độ tổn thương xuống đến thấp nhất, sẽ nói là em là người chủ động nói lên lời chia tay là được.” Vì để bảo vệ danh tiếng của phụ nữ, quy tắc căn bản này anh luôn biết cách làm.

“Phó Thần Cương.” Biết tâm ý của anh đã định, ngay cả việc dọn dẹp những chuyện xảy ra sau đó anh cũng đã nghĩ thấu đáo giúp cho cô rồi. Tưởng Tâm Lôi chỉ có thể lạnh lùng chăm chú nhìn anh: “Anh, thật con mẹ nó, đừng có giả bộ thân sĩ! Vì muốn chia tay với tôi để anh ở chung một chỗ với người phụ nữ khác, chuyện gì anh cũng làm được sao?”

“Đúng vậy.” Anh khê thở dài, thừa nhận. “Bởi vì nếu như không có cô ấy, tôi sẽ không sống nổi.”

Cuối giờ chiều, Khang Hoa Hiên đang trong ở vườn hoa xem lại mấy luống hoa thường phát triển tốt trong mùa Hạ. Huân Triết đang ngồi trong xe tập đi lắc lư ở bên cạnh cô, thỉnh thoảng lại tò mò chạy đến bên

cô gọi ô ô. Cô nhìn lại nơi mình vừa sửa sang xong xuôi tỏ ý hài lòng liền thu dọn lại dụng cụ, chuẩn bị ôm con trai vào nhà.

Lúc này có một bóng phụ nữ mang một chiếc kính mát to, trên người xách túi lớn túi nhỏ, không ngừng đảo mắt nhìn quanh ở phía ngoài cửa đã thu hút sự chú ý của cô.

Mặc dù có vẻ như không quá giống người xấu, nhưng cô cũng hòa nhã hỏi một câu: “Xin hỏi, có chuyện gì không?” Cô gái kia quệt quệt tay, tiến lên hỏi thăm.

“Phó Thần Cương ở đây phải không?”

“Phó tiên sinh ở công ty, buổi tối mới trở về.”

32. Chương 32

Cô gái gật đầu một cái, nhìn chăm chăm vào Huân Triết nhìn trên xe tập đi: “Đứa nhỏ này thật đáng yêu, là con trai của cô à?”

“Hả?” Khang Hoa Hiên mở to hai mắt, sợ hết hồn, lắc đầu xua tay: “Không phải, không phải đâu, tôi, tôi chỉ là...”

Cô gái kia thấy bộ dạng Khang Hoa Hiên hoảng hốt quá độ, trong lòng nổi lên sự nghi ngờ, nhưng cô ta cũng không chọc phá thêm, tiếp tục hỏi: “Không phải là con trai của cô à? Vậy đây chính là đứa trẻ của Phó tiên sinh phải không?”

“Vâng, xin hỏi rốt cuộc cô là...”

“Không có gì, không có gì.” Cô gái kia lại phát tay một cái, chuyển sang đề tài khác: “Phó tiên sinh tối nào cũng rất khuya mới trở lại sao?”

“Nếu như cô cần hỏi ngài ấy, phải gọi điện thoại đến công ty hẹn trước thời gian gặp gỡ. Tôi không biết được hành trình của ngài ấy, nói lung tung với cô, hại cô lỡ việc sẽ không tốt.”

Cô gái kia hơi sững sốt, vội vàng nói: “Tôi cũng biết là Phó tiên sinh bận nhiều việc, không biết bình thường ngài ấy có cô gái nào khá... thân thiết hay không?”

Hả? Khang Hoa Hiên bắt đầu nghi ngờ.

Chỉ thấy cô gái kia móc trong túi ra một phong bì, làm bộ lơ đãng để lộ ra tiền mặt ở bên trong.

“Cô là bảo mẫu được Phó tiên sinh mời về, bình thường có gặp họ không, dù chỉ là một lúc thôi... Kể cho tôi nghe một chút nhé, chúng tôi có tiền thưởng rất nhiều. Nghe nói ông ta có một đứa con riêng, có chính xác hay không?”

Là chó săn sao? Khang Hoa Hiên nhất thời sững sờ đứng nguyên tại chỗ, không biết nên làm thế nào mới phải. Cô chưa từng gặp phải tình huống thế này bao giờ, là ai muốn tới đào bới những chuyện riêng tư của anh vậy? Ngay cả chuyện của cục cưng cũng đã biết rồi sao?

Càng nghĩ cô càng thấy bất an, ôm lấy cục cưng muốn đi vào nhà.

“Đợi một chút, cô kể cho tôi nghe một chút! Cô biết mẹ của đứa trẻ là ai chứ?”

“Không, tôi không biết...”

“Có thật không? Còn nữa gần đây Phó tiên sinh đã khá thân thiết với ai vậy? Cô không cần phải nói quá rõ, chỉ cần tiết lộ tên họ hoặc nơi làm việc là được.”

“Tôi không biết gì hết!”

“Hả?” Đối phương nhìn cô gần như không muốn phối hợp, liền buông tay, làm bộ nghi ngờ lắm bả nói nhỏ, “Nhưng sao tôi lại nghe nói, có người tự xưng là mẹ của đứa trẻ kia nhỉ!”

“Ai vậy?” Khang Hoa Hiên nghe vậy, tò mò quay đầu, “Là người nào?”

Quả nhiên! Đối với chuyện bát quái của người chủ thuê mình, sao có người làm thuê nào có thể không có một chút tin tức nội bộ chứ? Dùng cách thả con tép, bắt con tôm chính là như vậy. Cho dù là không có cũng có thể từ dấu vết của những lời đối thoại để dò xét ra được một chút gì đó.

“Hóa ra cô không biết sao? Thật đáng tiếc nhỉ...”

Khang Hoa Hiên không hiểu, ngoài cô ra làm sao có thể có người phụ nữ thứ hai tự xưng là mẹ của cục cưng chứ? Huống chi, về đối ngoại Phó Thần Cương luôn luôn nói năng thận trọng, tại sao đột nhiên lại có phóng viên chạy đến nhà, hỏi những câu sâu như vậy?

“Cô muốn biết sao?” Phong bị được lấy ra một lần nữa, “Vậy cô hãy nói cho tôi biết gần đây có những cô gái nào hay ra vào ở nơi này, tôi sẽ nói cho cô biết mẹ đứa trẻ kia là ai.”

Càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, Khang Hoa Hiên vốn dĩ cũng không muốn biết ai là người đã giả mạo làm mẹ đẻ của cục cưng, mà chỉ muốn cho cái loại người chuyên đặt điều này một cái tát vỡ mặt, cô mím chặt môi lại, ôm lấy con trai quay người bỏ đi.

“Này, cô đừng đi! Cô đi tôi phải làm thế nào với nhiệm vụ của khách hàng giao cho đây...”

“Cô hãy mau rời đi. Nếu cô vẫn còn không đi nữa, tôi sẽ mời cảnh vệ tới đây: ”Đứng ở cửa, Khang Hoa Hiên nói vọng ra bên ngoài rất lớn, chỉ thấy đối phương sờ sờ đầu, tự cảm thấy mất mặt rồi đi.

Sau khi đóng cửa lại Khang Hoa Hiên thấy trong lòng lo lắng không thôi. Đối phương thật sự đã biết được những gì rồi? Cô rất nghi ngờ, bởi vì thái độ của đối phương đối với cô, phảng phất như cô chỉ là nhân vật râu ria nhỏ bé, hoàn toàn không có liên quan gì tới cục cưng hết...

Hơn nữa, tại sao có người đột nhiên tìm đến Phó Thần Cương, lại còn nói cho cô biết mẹ của cục cưng là ai?

Cô có nên nói chuyện này nói cho Phó Thần Cương biết không?

Suy đi nghĩ lại về sự quấy rầy của đối phương, bữa cơm tối hôm nay Khang Hoa Hiên ăn mà trong lòng có chút không yên. Ngay cả khi cô nhét vào miệng mình đồ ăn của cục cưng mà cũng không hề hay biết.

“Hoa Hiên!” Phó Thần Cương nhìn thấy cô có điều gì đó không thoải mái, liền vội vã lấy lại đồ ăn ở trên tay cô ra để ở một bên, “Cô làm sao vậy? Quá mệt mỏi sao?”

“Không có.”

Nói thì nói như thế, nhưng khi cô lại một lần nữa dùng nước sôi để nguội để pha sữa tươi cho Huân Triết uống thì Phó Thần Cương cũng không chịu được nữa. Anh lấy bình sữa trong tay cô ra, kéo cô sang một bên: “Rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì?” Anh sờ tay lên trán cô kiểm tra độ nóng ấm: “Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Khang Hoa Hiên yên lặng nhìn anh, đột nhiên không kìm nổi nữa liền hỏi một câu, “Thần Cương, nếu như hôm nay đột nhiên mọc lên một cô gái, nói cô ta là mẹ của cục cưng, anh sẽ làm gì?”

Phó Thần Cương nhíu mày một cái, nhẹ nhõm trả lời, “Phải xem xem cô ta muốn cái gì đã.”

“Có ý tứ gì?”

“Nếu như cái cô ta cần chính là tiền, được thôi, tôi sẽ cho cô ta một khoản tiền hợp lý. Còn nếu như cái cô ta cần chính là cục cưng, rất xin lỗi, gặp nhau ở tòa án.”

“Nếu như... cái cô ta muốn không phải là tiền, cũng không phải là bé cưng thì sao?”

“Vậy thì cô ta muốn cái gì?”

Khang Hoa Hiên ngây người: “Hừm, tôi cũng không biết.”

“Có người đã đến đây nói cái gì sao?”

Cô lắp bắp kể lại cho anh nghe chuyện hôm nay có người tìm đến hỏi chuyện của anh.

“Người kia là ai?”

“Tôi không biết, có lẽ là chó săn.”

“Sau này nên cẩn thận một chút.” Anh lo lắng vuốt ve gương mặt của cô: “Có chuyện gì, hãy gọi điện thoại cho tôi, biết không?”

“Vâng, tôi biết rồi...” Vốn đang thảo luận chính sự, trong lúc bất chợt, chẳng biết tại sao cô không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

33. Chương 33

“Chỉ có điều, tại sao phóng viên lại biết được chuyện này?” Phó Thần Cương cau mày suy tư.

“Bọn họ không hề biết sao?”

“Rất ít người biết được.” Tiện tay anh bế Huân Triết ở trên giường trẻ con lên, đặt con trai ở trên đùi, mặc cho con trai lăn lộn nghịch ngợm ở trên người mình: đi-ễn-đà-n lê-quý-đôn “Chỉ có điều, cũng không ngoài khả năng nếu có quá nhiều người biết, họ cũng sẽ khó mà giữ kín được miệng.”

“Liệu có phải là các chị gái của tôi không?” Cô nói đầy căng thẳng.

“Không phải đâu.” Phó Thần Cương vỗ vỗ vai cô: “Nếu như là các cô ấy sẽ không khách khí như thế. Tôi xem ra đối phương dường như cũng chưa từng biết được tình hình của chúng ta đâu. Tôi nghĩ, rất có thể đây là có người cố ý muốn đối nghịch với tôi, nếu không sao không tới tìm tôi trước, mà lại chạy tới đây để thăm dò hư thật.”

Một ý nghĩ vụt đến, anh nhíu mi lại: “Không phải là...”

“Ai vậy?” Cô khẽ hỏi đầy căng thẳng.

“Tôi đang suy nghĩ, liệu có phải Phó Shena hay không? Nhưng mà việc này rất không có khả năng, bởi vì khoảng cách quá xa. đi-ễn-đà-n lê-quý-đôn Huống chi, bây giờ sợ rằng cô ta tránh tôi còn không kịp, sẽ không hề đồ tới mức mò tới đây đâu.” Kể từ năm trước, sau khi anh thắng kiện trên tòa, anh đã thuận tiện sai người hầu đưa cấm lệnh tới cho Phó Shena, nói chỉ cần cô dám bước lên lãnh thổ Đài Loan một bước, nhất định anh sẽ sắp xếp cho cô cái chết đầy đủ!

“Tại sao anh lại phải đối phó với cô ấy như thế? Hai người không phải là anh em sao?”

“Chúng tôi không có quan hệ huyết thống.” đi-ễn-đà-n lê-quý-đôn Anh khom người thả con trai trở lại trên chiếc giường trẻ.

“Cho dù tình cảm không tốt, cũng không nên làm ầm ĩ đến mức quá cứng rắn như vậy chứ!”

Phó Thần Cương nhìn cô chằm chằm, không tin rằng cô lại có biểu cảm không ủng hộ mình như thế. Anh chợt nhận ra thiếu chút nữa anh lại lỗi toàn bộ những ân oán tình thù với người nhà họ Phó từ khi anh còn bé ra để thổ lộ với cô.

Anh đưa bàn tay đặt lên gương mặt của cô, che kín hai mắt của cô lại, làm cho Khang Hoa Hiên kêu oa oa loạn lên: “Không phải tôi nghĩ dùng lời nói để lôi kéo anh đâu, bây giờ anh không lừa được tôi nữa rồi.”

Kéo bàn tay to của anh xuống, Khang Hoa Hiên phiền muộn nói: “Không phải là tôi muốn dùng lời để lôi kéo anh đâu, chỉ là tôi lo lắng cho anh mà thôi.”

“Lo lắng cho tôi?” Phó Thần Cương cười nhẹ, anh là một người đàn ông mạnh mẽ, chưa bao giờ cần người khác lo lắng, huống chi lại là một cô nhóc như vậy, sự lo lắng của cô có thể giúp anh đỡ được bao nhiêu bận rộn?

Vậy mà, lại chỉ vì một câu nói lo lắng của cô, trái tim anh đã ấm lên.

Anh thuận tay kéo cô vào ngực mình: “Cô lo lắng cho tôi sao?”

“Dĩ nhiên rồi!” Không ngờ cánh tay dài của anh vừa duỗi một cái đã quấn mình vào trong vòm ngực cường tráng của anh, Khang Hoa Hiên sợ hết hồn, thử định đẩy anh ra, nhưng lại càng bị anh ôm chặt hơn.

“Em định đi đâu?”

“Tôi...” Cô đỏ lên mặt, gắng sức nhắc nhở mình chớ ngẩng đầu lên với anh khiến bốn mắt giao nhau.

Không đếm xỉa đến cô đang xấu hổ, Phó Thần Cương cứ vây quanh cô vững vàng như thế. Cũng tựa như mấy lần trước, lúc anh đang ôm cô, một lần nữa tự nhiên anh lại nhẹ nhàng kể lại: “Ngày tôi còn là đứa trẻ mẹ tôi đã nhét tôi vào cửa nhà họ Phó rồi bỏ đi.”

Khang Hoa Hiên sửng sốt, cô không ngờ sự thật lại như thế này. Cô vẫn cho là Phó Thần Cương tuy là con nuôi của nhà họ Phó, nhưng có lẽ do Phó lão tiên sinh có quan hệ gì đó nên mới có thể thu nhận anh để nuôi dưỡng.

“Ở trong quần áo của tôi có một phong thư, do mẹ tôi viết, bà ấy nói không nuôi nổi tôi, cho nên đặt tôi ở cửa nhà người giàu có, hi vọng được nhìn thấy bọn họ có thể đối đãi tốt với tôi...”

Giọng nói của anh rất lạnh, lạnh đến mức cô có chút phát run.

“Nhưng, cũng như em đã biết đấy, khi còn bé, địa vị của tôi ở nhà họ Phó còn không bằng người làm công. Cho tới tận bây giờ tôi cũng không hề có yêu cầu xa vời được sống cuộc sống xa hoa phú quý... Cũng không biết có biết bao lần tôi đã từng nằm mơ rằng, có một ngày nào đó khi tỉnh lại, mẹ của tôi sẽ đến đón tôi ra, thế nhưng giấc mơ thì không bao giờ có thể trở thành hiện thực. Cho nên, tôi chỉ có thể hàng ngày phải chịu đối, bị mắng, bị mọi người cười nhạo không ngừng.”

“Mãi đến khi tôi hiểu được giấc mơ của tôi vĩnh viễn không bao giờ có thể trở thành hiện thực, thì tôi đã không còn hy vọng mẹ sẽ tới đón tôi nữa, ngược lại, lúc này tôi lại hận bà ấy. Nếu như không phải tại bà ấy tôi sẽ không phải ở lại chỗ này, ở cái nơi bị người khác bắt nạt, đến ngay một bến cảng để tránh gió cũng không có. Bà ấy là một người phụ nữ vô trách nhiệm, cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho bà ấy.”

Khang Hoa Hiên cảm thấy lực ôm của cánh tay anh như chặt hơn, anh nói tiếp: “Cho nên cũng như vậy, lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy Huân Triết thì tôi đã biết nó là con trai của tôi. Tôi thề, tôi tuyệt đối sẽ không để cho cuộc đời của nó có một chút ân hận nào ... cho dù nó không có mẹ đẻ.”

“Thần Cương...” Đối với lời nói lạnh cứng của anh Khang Hoa Hiên cảm thấy có một chút sợ hãi.

Nhưng Phó Thần Cương lại nói tiếp: “Không cần lo lắng cho tôi, tôi đã quen rồi” Anh vỗ vỗ vào tay của cô rồi buông cô ra, dùng một ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn cô: “Nói với em nhiều như vậy, chỉ là tôi muốn cho em biết rằng, bất kể mẹ đẻ của Huân Triết là ai, cũng không thay đổi được quyết tâm của tôi đối với em.”

Đọc được tình ý nổi lên ở trong ánh mắt của anh, Khang Hoa Hiên vừa mừng vừa sợ. Cô rất muốn tiến lên để ôm lấy anh lần nữa, nhưng nghĩ đến Tương Tâm Lôi, cánh tay giơ lên giữa không trung nhất thời dừng lại.

“Anh đã có bạn gái, chúng ta như vậy... không được sao?” Cô không muốn mình thành người thứ ba, nếu như tình hình không cho phép, cô tình nguyện chôn thật sâu tình yêu vào trong lòng, không cho mầm mống yêu đương nảy sinh, như vậy nếu sau này có phải rời đi mới sẽ không phải chịu đau đớn.

“Nếu như tôi nói, hai chúng tôi đã chia tay thì sao?”

“Chia tay ư?” Khang Hoa Hiên cả kinh, ngẩng đầu nhìn anh, “Tại sao?”

“Hai chúng tôi ở chung một chỗ vốn dĩ không phải là bởi vì yêu nhau, mà chỉ là để tốt cho tất cả mọi người”

34. Chương 34

“Nhưng không phải hai người đã bàn về chuyện kết hôn rồi sao?” Cô đã có mấy lần gặp Tưởng Tâm Lôi, đó là một cô gái rất đẹp, khi giơ tay nhắc chân luôn rất thông dong ưu nhã, tràn đầy tự tin, cùng đứng chung một chỗ với Phó Thần Cương quả thực đúng là một đôi trời đất sinh. Một người đàn ông xuất sắc như anh, bên cạnh phải có một người phụ nữ như vậy mới phù hợp... Chứ không phải là người như cô...

“Hôn nhân chỉ là một thủ đoạn lừa gạt, để hai chúng tôi cùng đạt được mục đích của mình. Nhưng cả hai chúng tôi cho tới tận bây giờ cũng chưa có một ai cố gắng xóa đi khoảng cách thực tế đó.”

“Tại sao?”

“Cái gì mà tại sao?” Anh cười khổ bởi cô bám riết chuyện này không tha: “Đại khái là vì, cô ta không muốn bị tôi trói chặt, còn tôi, cũng thật sự không đến mức cực kỳ cần thiết phải dựa vào hôn nhân để đổi được lợi ích.”

Nhưng cô lại cho rằng cái cười khổ kia của anh lại tràn đầy bất đắc dĩ. “Anh thật sự rất khổ sở phải không?” Cô nhẹ nhàng đặt tay lên tay anh.

“Khổ sở ư?”

“Dù sao, hai người đã từng lui tới với nhau lâu như vậy, ít nhiều gì cũng sẽ có tình cảm chứ.”

Nhìn chăm chăm vào đôi mắt to đầy nghiêm túc lẫn thương cảm của cô, lần đầu tiên anh có ý định muốn trêu đùa cô: “Nói không có, đúng là gạt người.”

Miệng mím lại, Khang Hoa Hiên biết mình không nên động tâm với anh. Nhưng vừa nghe thấy anh nói có chút nhớ nhung đối với người tình cũ, ngực cô vẫn không khỏi bị nhéo đau một cái.

“Vậy anh hãy từ từ nhớ về cô ấy đi.” Một nỗi phiền muộn không khỏi dâng lên trong ngực cô, lời này vừa nói ra, ngay chính cô cũng sợ hết hồn, vội vàng nhanh chóng đứng dậy định rời khỏi anh.

“Tôi rất khó chịu, em không ôm tôi một cái sao?” Anh kéo tay cô, thoải mái nhìn cô, muốn có một cái ôm. Cô có nên ôm anh không? Trong đầu còn chưa kịp suy nghĩ về vấn đề này, thân thể của cô cũng đã sớm từng bước có đáp án.

Cô khom người ôm lấy anh, vốn chỉ định nhẹ nhàng ôm đầu của anh, không ngờ Phó Thần Cương đột nhiên kéo cả người cô xuống. Nhất thời không đứng vững nên cô ngã nghiêng người, tựa vào trên ghế salon. Anh thuận thể đè lên cô, hai người ngực sát ngực, chân áp chân, giữa hai người không có một chút khe hở.

Khang Hoa Hiên thở dốc vì kinh ngạc, chống cùi chỏ định nhóm dậy đẩy anh ra, không ngờ anh lại giả mồm tuyên bố: “Như thế này mới đạt yêu cầu.”

... Được rồi. Nếu anh đã “khổ sở” như vậy cô cũng đành chỉ cô gắng “đem hết toàn lực” để an ủi anh cho tốt.

Cô chấp nhận buộc chặt hai cánh tay, tạm thời không hề để tâm đến chuyện ghen tuông kia nữa, muốn mang toàn bộ năng lượng trong thân thể mình truyền sang cho anh. Chỉ có điều... sao cô cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng lắm... Đường như cô càng dùng sức truyền sang thì có một nơi trên người anh lại càng...

“Anh... Chẳng phải anh đã nói, anh rất khó chịu mà...?” Khang Hoa Hiên đỏ mặt, lúc này cô mới phát hiện ra anh đã dùng một tư thế vô cùng mập mờ áp ở trên người mình.

“Tôi lừa gạt em đấy.”

“Anh... Vậy anh...”

“Tôi rất vui về?”

“Vui về gì cơ?”

“Bởi vì em đang ở trong ngực của tôi.”

Cô mềm nhũn cả người, không cưỡng quít đẩy anh ra nữa. Cô vừa xấu hổ vừa mừng rỡ nghe anh khẽ thì thầm bên tai.

“Hoa Hiên, em là người con gái đầu tiên làm cho anh thấy ham muốn tuyệt đối.”

“Việc này...” Cô cắn cắn cánh môi hồng, “Còn Tưởng tiểu thư thì sao? Hai người đã ở chung một chỗ lâu như vậy...”

“Đã lâu lắm rồi anh không hề đụng đến cô ấy.” Tựa vào trên vai cô, Phó Thần Cương lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt và làn môi của cô, nói cho cô biết bí mật mà mình đã chôn giấu từ lâu: “Hơn một năm trước, tự nhiên anh hoàn toàn bị mất hứng thú đối với chuyện nam nữ, cho dù đã thử qua nhiều cách khác nhau nhưng cũng không hề khởi sắc. Nhưng cô ấy lại là người thích chơi trò tình ái, cho nên từ đó về sau, bọn anh dường như đã trở thành người lạ.”

“Làm sao có thể chứ?” Cô kêu lên. Nhớ tới cái đêm “chế tạo” ra Huân Triết kia, rõ ràng anh... Ặc, không, đừng nói là khi đó, ngay lúc này, nhiệt độ trên người anh cùng với ánh mắt khẩn cầu kia, đừng có nói anh không có “tính thú” nhé, cho dù thế nào cô cũng sẽ không tin. “Nhưng bây giờ anh...”

“Đó là bởi vì em. Chỉ có em, em là người con gái duy nhất khiến anh thật lòng muốn có được.” Phó Thần Cương nâng bàn tay của cô lên đặt vào đó một nụ hôn.

35. Chương 35

Khang Hoa Hiên cũng đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt của anh, khi đầu ngón tay cô phớt qua bờ môi của anh thì đột nhiên bị anh nắm lấy.

Chỉ thấy anh chôn mặt vào cổ của cô, khàn khàn thì thầm ở bên tai cô, “Chờ anh dỗ Huân Triết ngủ nhé.”

Khang Hoa Hiên đỏ mặt, vội vàng đẩy anh ra, từ trên ghế salon cô nhảy dựng lên, không dám nhìn anh nữa. Cô quay đầu liếc thấy Huân Triết đang cười nhìn cô rất vô tư. Lúc này cô mới nhận ra mình và Phó Thần Cương dám đương nhiên hôn nhau ở ngay trước mặt con trai...

Cô cúi đầu định chạy đi, không ngờ cánh tay dài của anh lại kéo một cái ôm cô vào trong ngực một lần nữa.

“Anh làm cái gì vậy?” Chẳng phải là anh muốn cô đợi anh sao? Hiên giờ tại sao lại dùng ánh mắt này để nhìn cô nhỉ?

Cô gái nhỏ này, rốt cuộc có phải là trời cao đã phái tới để sưởi ấm cho anh không? Lại còn tới để khiêu khích anh đến cực hạn nữa chứ? Anh đã bị cô chọc làm cho cơ thể muốn bốc lửa lên rồi, vậy mà cô lại còn dùng vẻ mặt cực kỳ vô tội kia mà nhìn anh ...

“Cho anh một cái hôn, anh sẽ thả em lên lầu.” Anh khàn khàn nói.

Khang Hoa Hiên ngẩng người ra một chút, đang ôm mặt của anh, cô liền áp môi mình vào má anh làm một cái hôn thật nhanh ...

Chỉ như vậy thôi sao?

Đối với anh như vậy là không đủ, mặc dù là hôn nhanh, nhưng anh vẫn không chịu bỏ qua cho cô.

Cô nhìn anh vẫn giữ tay của mình đầy khó hiểu, chỉ thấy anh lại khẽ nói một lần nữa: “Cái đó không tính, hôn lại.”

Lần này, cô phải dừng lâu hơn một chút, nhưng hiển nhiên cô vẫn không hiểu cái anh cần là gì.

Khi môi của cô vừa rời đi, chỉ nghe thấy anh hừ nhẹ một tiếng, nháy mắt một cái, một bóng đen liền đè lên trên.

Khi bị người trước mặt làm cho cô lâm vào tình cảnh sống chết do bị thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, khi tất cả không khí tụ tập trung lên đến não bộ, rốt cuộc lúc này Khang Hoa Hiên đã hiểu ra, anh muốn một cái hôn nhưng là loại hôn...

Mãi sau, cho đến lúc cô sắp ngạt thở, giùng giàng đẩy anh ra, quay đầu há to miệng ra để hít thở luồng không khí mới mẻ thì anh mới cười, buông cô ra.

“Em vừa rồi... Sắp chết ngạt...”

“Chờ một chút anh sẽ dạy em lấy hơi thế nào.” Anh cười nói, hơi thở ấm áp phun trên mặt nàng, dường như lại càng làm cho gương mặt cô đỏ rực thêm nữa.

Khang Hoa Hiên kêu lên nũng nịu một tiếng, chạy đi thật nhanh. Cô núp ở trong thang lầu, nghe Phó Thần Cương bắt đầu dùng ngôn ngữ trẻ con để nói chuyện với cục cưng, dường như đã đạt được nhận thức chung gì đó, anh ôm bé cưng đi vào phòng trẻ.

Mà hiện tại cô nghĩ nên làm cái gì nhỉ?

Cô ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn lại người mình một chút... Chỉ là một chiếc áo T-shirt bình thường, ở phía trên còn mờ mờ dấu vết sữa do bé cưng ới ra nữa... Cô phiền muộn cau mày, trên người cô chắc sẽ không đến nỗi toàn là mùi sữa của bé cưng chứ?

Suy nghĩ một chút, cô liền đi vào phòng tắm, ý định tắm rửa sạch sẽ người mình, ít nhất cũng không để cho anh ngửi thấy mùi vị của sữa chua này nữa.

Nước ở vòi chảy ra đã ấm một chút, cô vừa mới cởi chiếc váy ra, đang định cởi áo chợt nghe thấy một giọng nói vang lên ở sau lưng...

“Em đang làm gì vậy?”

Xoay người nhìn lại, thiếu chút nữa Khang Hoa Hiên kêu thét lên thành tiếng, vội vàng cầm lấy chiếc váy vừa mới cởi ra để ở bên cạnh che kín bắp đùi: “Anh... Anh vào đây làm gì?”

Phó Thần Cương mắt sáng như đuốc, nhưng từ đầu tới cuối cũng chỉ nhìn chăm chú vào gương mặt của cô, không hề nhìn vào những nơi khác, hơi dừng lại, sau đó anh hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

“Em...” Cô nhìn thân thể của mình, “tắm mà...”

“Tại sao lại phải tắm?”

Mặc dù luống cuống, nhưng anh hỏi vấn đề này đã làm cho đôi lông mày vòng cung của cô thoáng nhíu lại: “Đương nhiên là vì hôm nay em vẫn chưa tắm thôi!”

Nghe cô nói với vẻ mặt đây là chuyện đương nhiên, Phó Thần Cương cười ra thành tiếng. Vừa mới rồi thiếu chút nữa anh đã cho rằng cô là một cô gái giỏi về tâm kế, nghĩ hết cách để khơi mào dục vọng của anh, sau đó còn hiểu rõ phải đi tắm trước đã... Hiện tại, anh cũng không biết rốt cuộc cô là trong sáng chân thật hay là kỹ xảo của cô đã đạt mức quá cao siêu rồi nữa?

“Anh cười cái gì?” Rốt cuộc cảm thấy xấu hổ, Khang Hoa Hiên dùng một tay định đẩy anh ra ngoài cửa. “Anh mau đi ra đi!”

“Trùng hợp thế nhỉ?” Anh mỉm cười chống đỡ lại, cầm tay của cô xoay lại một cái, để cho cô dựa vào ngực mình. “Anh cũng chưa tắm.”

Đột nhiên bị anh một xoay tròn một vòng, Khang Hoa Hiên không biết làm sao, cô tựa vào trong ngực anh, nhận ra trống ngực anh đang vô cùng chấn động, hơn nữa ngụ ý của anh không phải là muốn cô...

“Chúng ta cùng nhau tắm nhé!” Anh cười nhìn cô, phun ra một câu nói như vậy.

36. Chương 36

Cô nên cự tuyệt, nên đẩy anh ra, nhưng cũng giống như cái đêm hôm đó, cô không thể từ chối anh.

Gặp Phó Thần Cương là ngoài ý muốn của cô. Ngày hôm đó cô đến quán ăn đêm là để hỗ trợ cho bạn của mình.

Ngày thường cô vẫn đến làm thuê ở một nhà hàng cho nên bạn bè quen biết khá nhiều, JoJo là một trong số những người bạn đó. Về sau JoJo từ bỏ công việc làm ở nhà hàng, đến làm ở quán ăn đêm. Do quán ăn đêm này trả lương khá cao, cho nên thỉnh thoảng JoJo cũng lôi kéo cô đến làm hỗ trợ.

Nhưng do cô không có ngoại hình “người cao đáng chuẩn” như JoJo, nên chỉ nhận việc quét dọn trong quán và đóng cửa sau khi quét dọn xong.

Ngày đó, Phó Thần Cương đến đúng vào lúc cô đang thu dọn trong quán ăn.

Thông thường, làm việc ở quán ăn đêm khó tránh khỏi sẽ gặp phải những kẻ say xỉn. Gặp cảnh này, các nhân viên nam làm part-time trong quán sẽ hợp lực kéo đối phương ra khỏi quán, gọi taxi đưa về nhà.

Nhưng hôm nay, cô đã sớm nhận ra người nọ chính là Phó Thần Cương, bởi vậy cô nhìn đi nhìn lại anh đến mấy lần, nhớ lại ngày trước.

Từ nhỏ cô đã sống cùng với nơi mẹ cô làm việc. Cô nhớ ở đó có một anh lớn, rõ ràng nhà họ rất có tiền, các anh chị em trong nhà ai cũng được an nhàn sung sướng, muốn cái gì có cái ấy. Nhưng chỉ có anh ấy không bao giờ được mặc quần áo như mấy anh chị em nhà mình, việc ăn uống hàng ngày cũng bữa có bữa không. Thậm chí cô còn nhớ, dường như mỗi lúc đêm về, mẹ đều ôm cô đến phòng bếp, nói phải nấu mì cho anh lớn ăn.

Lúc ấy cô còn nhỏ, không hiểu vì sao cùng là anh chị em của nhà họ Phó, vậy mà anh lại vừa bé nhỏ vừa gầy gò? Thậm chí cánh tay của anh cũng chỉ to bằng bắp chân của cô mà thôi.

Mặc dù anh không thích nói chuyện, nhưng lại không kiêu ngạo giống như những người khác của nhà họ Phó, ngay cả chơi với cô họ cũng không muốn. Thỉnh thoảng lúc cô ngồi đợi mẹ nấu mì thì anh lớn sẽ ôm cô, nói chuyện với cô, không hề để ý cô toàn nói chuyện trẻ con.

Có một đêm anh vẫn như trước, lại ngồi yên lặng ở phòng bếp ngoảnh mặt chờ mẹ. Hôm nay gương mặt anh hơi bị sưng, khóe miệng cũng chảy máu, bên cạnh mắt bị tím bầm, mặc dù bình thường anh cũng có vài vết thương lớn nhỏ vết, nhưng hôm nay hình như xem ra đặc biệt nghiêm trọng.

Sau khi mẹ cẩn thận từng ly từng tý bôi thuốc cho anh, rồi xoay người nấu cho anh bát mì, cô tiến đến bên cạnh anh tò mò hỏi: “Anh ơi, anh có đau hay không?”

Anh lạnh lùng liếc nhìn cô một cái: “Em xem bị đánh thế này, nhìn cũng biết là có đau hay không rồi.”

Bởi vì miệng anh bị thương, nên cô hoàn toàn không biết anh đang ậm ừ ở ô a nói cái gì đó. Chỉ có điều, nghe cách nói khó khăn, nhìn ánh mắt dữ tợn kia, chắc chắn là anh rất đau rồi.

Lúc ấy cô mới gần bốn tuổi, một mình cố bò lên trên người anh, khiến anh rên lên một hồi.

“Anh đau lắm không?”

“Nói nhảm!” Anh nhìn cô chằm chằm: “Mau đi xuống đi!”

“Là Hiền Hiền muốn cho cháu một cái ôm thôi!” Trang Vân Mỹ không quay đầu lại, nhưng bà biết cô gái nhỏ của mình muốn làm cái gì. “Cháu hãy cho nó ôm một chút đi.”

“Không thích.” Cậu thiếu niên lắc đầu vẻ khó chịu.

“Cho Hiền Hiền ôm đi.” Cô bé con giang hai cánh tay, thoải mái ôm cậu con trai, cái đầu nhỏ nhỏ tựa vào vai anh, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả ra ở trên cổ anh.

Khóe miệng cậu thiếu niên cứng ngắc, giật giật. Dường như cậu không có thói quen có người khác thân thiết với mình như thế. Bàn tay xinh xắn mềm mại bám vào cổ anh, phảng phất nếu như cậu không cố

gắng giữ giữ lấy cô bé, không cẩn thận cô bé sẽ rớt xuống luôn...Cậu hơi ôm lấy cô bé, lúc này cậu mới nhận thấy, thì ra cô bé ấm áp như vậy...

Lúc lấy lại được tinh thần thì cậu thiếu niên mới nhận ra không biết mình đã khóc từ lúc nào.

“Ngoan ngoan, không khóc mà, cái đau bay đi.” Cô bé con vỗ vỗ vào đầu của cậu, cho rằng bởi vì vết thương đau nên cậu mới rơi nước mắt...

Không bao lâu, mẹ cô bị những người khác phát hiện đã vụng trộm tự ý nấu đồ cho anh ăn. Một ngày sau, mẹ liền dẫn ba chị em cô rời khỏi nhà họ Phó. Sau này, cô cũng từng nhiều lần nghe thấy tin tức trên báo chí nói về chuyện của nhà họ Phó, cũng chỉ biết rằng cậu thiếu niên lạnh lùng năm đó, dường như đã trở thành một người rất rất giỏi.

Nhưng lúc này... tại sao anh lại đến nơi này uống rượu một mình vậy?

Lại nói, quán rượu này thuộc loại lớn thì cũng không phải là lớn, nói nhỏ thì... thật sự cũng có chút hơi nhỏ. Nhưng một nhân vật lớn như anh, lúc này nên đi đến Câu Lạc Bộ được trang hoàng tao nhã để mượn rượu giải sầu mới phải chứ? Anh tới loại quán rượu hạng tép riu này để làm cái gì?

Cầm cây lau nhà, Khang Hoa Hiên thật tò mò, thừa dịp anh còn có chút tỉnh táo liền dựa vào quá khứ để hỏi anh: “Ngài là... Phó Thần Cương à?”

“Mẹ nó chứ! Cô hỏi làm gì” Không ngừng đầu, đối phương hung tợn quát lại.

Cô bị dọa sợ liền vội vàng lùi lại mấy bước, chạy trốn chết.

Nhưng khi anh ngừng đầu lên, gương mặt đó, đích xác là Phó Thần Cương không sai. Cô đã từng nhìn thấy anh ở tờ bìa của tạp chí tin tức. Cô nghĩ, bình thường ước chừng ít có người uống rượu say mà vẫn giữ được vẻ hăng hái, phần chần như vậy.

Cho đến lúc cô gần như đã dọn dẹp trong quán xong, anh vẫn còn nằm gục ở trên quầy bar, nhìn thấy mấy người phục vụ chuẩn bị ném anh ra ngoài đường thì cô lại mềm lòng, kéo tay anh chàng phục vụ lại.

“Hắn là bạn của cô à?”

Nhìn Phó Thần Cương say ngời phịch ở trên ghế sa lon, Khang Hoa Hiên gật đầu một cái.

“Vậy cô có biết nhà hắn ở đâu không?”

“À...”

Cô còn đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, thì mấy tửu khách ở bên cạnh lại vì một lời nói không hợp nên quay ra đánh nhau. Nhóm nhân viên phục vụ rượu liền ào ra như ong vỡ tổ xông về trước, giúp một tay ngăn chặn khách say rượu gây chuyện, ngay cả quản lý cũng chạy đến rồi.

“Vậy... Vậy còn người này?” Khang Hoa Hiên sững sờ đứng nguyên tại chỗ, chỉ chỉ Phó Thần Cương.

“Giao cho cô đấy! Hắn không phải là bạn của cô sao?”

Phía trước đang có chuyện gay go, người phục vụ bất chấp người khách say rượu đang co quắp hất anh sang cho cô, chạy đi.

Khang Hoa Hiên gãi gãi đầu, trong lòng suy nghĩ làm sao để đưa được anh về nhà... Lần trước cô đến nhà anh đã là chuyện cách đây mười mấy năm trước, làm sao cô có thể nhớ được chứ?

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, thử dùng ngón tay chọc chọc... anh không có phản ứng?

Cô thở dài, đúng lúc đụng phải JoJo đến tìm cô. JoJo nói với cô, ném người lên tắc xi, nói tài xế đưa hắn đi tới khách sạn là được.

“Nhưng...” Cho dù thế nào đi nữa, Phó Thần Cương cũng là nhân vật có mặt mũi! Ngộ nhỡ có sai sót gì chẳng phải là xong đời sao?

“Cậu sợ cái gì chứ? Hắn một người đàn ông trưởng thành, còn có thể xảy ra chuyện gì không may được đây?”

“Rất khó nói. Xã hội bây giờ, chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

37. Chương 37

JoJo đảo cặp mắt trắng dã, “VẬY cậu đi cùng với hắn không được sao? Nhét hắn vào khách sạn xong sau đó sẽ rời đi, được chưa?”

Được rồi, dù sao cũng là chỗ quen biết cũ, mặc dù có chút phiền toái, nhưng nếu có thể bảo đảm cho tính mạng con người và tài sản được an toàn, chút phiền toái này đối với cô cũng chẳng là gì.

Ngồi lên tắc xi, cô nói với tài xế đưa bọn họ đến một khách sạn. Nhờ có bác tài xế tốt bụng giúp đỡ, cô mới mang được Phó Thần Cương vào trong phòng. Nếu không với vóc người chênh lệch giữa hai người, chỉ sợ cô đã bị anh đè bẹp dí từ lâu.

Phó Thần Cương nằm ở trên giường còn có chút mơ màng, miệng vẫn lải nhải không biết nói cái gì. Cô lấy chiếc khăn lông lau mặt giúp anh, đột nhiên anh mở mắt, thỉnh thoảng nắm chặt lấy cổ tay của cô. Cô bị dọa sợ liên tục chiếc khăn lông xuống đất.

“Phó tiên sinh...” Anh tỉnh chưa vậy? Thật tốt quá! Ách... Nhưng liệu anh có trách cô đã đưa anh đến nơi này mà không giải thích gì không nhỉ?

“Cô là ai...”

“Tôi là... A ...” Còn chưa kịp trả lời, Khang Hoa Hiền đã bị anh phun đầy người, quần áo cô đã không tránh khỏi kiếp nạn.

Cô xanh mặt nhảy về phía sau mấy bước, đến khi tỉnh táo lại, nhìn anh nằm ở trên giường rên rỉ, lại hốt ha hốt hải tìm thùng rác, mang đến hốt dọn sạch sẽ, dùng khăn lông lau sạch sẽ cho anh.

Rõ ràng anh mới là người uống rượu say, xui xẻo thế nào mà cô lại là người bị hứng toàn bộ thể nhỉ? Trên người anh ngoại trừ mùi rượu ra thì chẳng sao hết, đầu giống như cô, khắp người nhìn thật kinh khủng

Quần áo dơ bẩn hết, biết làm sao bây giờ? Khắp người cô từ trên xuống dưới toàn mùi rượu và đồ dơ bẩn anh nôn vào, thế này thì làm sao cô về nhà được đây?

Khang Hoa Hiền áo nảo đi vào phòng tắm, muốn rửa ráy cho mình sạch sẽ một chút, liếc thấy bên cạnh có chiếc máy sấy quần áo, cô vừa lẩm bẩm, vừa quay đầu lại nhìn Phó Thần Cương đang ngủ đến bất tỉnh nhân sự... Thế này cô đã đủ an toàn chưa nhỉ?

Cô cởi quần áo ra, giặt giũ sạch sẽ, sau đó ném vào bên trong chiếc máy sấy để hong quần áo cho khô. Đứng trong phòng tắm, cô lạnh đến mức không sao chịu nổi muốn gào khóc lên. Hiện tại mùa đông vẫn chưa qua, bên trong gian phòng có lò sưởi, nhưng trong phòng tắm lại không có... Cô nhón chân, nín thở, ghé đầu ra ngoài nhìn Phó Thần Cương một chút ... tốt lắm, anh hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Khang Hoa Hiền chạy thật nhanh chạy tới mép giường, cầm chiếc ga trải giường lên bọc kín người mình lại giống như chiếc quai chèo, núp ở góc chiếc ghế sa lon sát giường quan sát anh. Sau khi cô xác định anh cũng không hề nhúc nhích mới yên tâm xoay người tìm trong phòng chiếc điều khiển TV, dự định xem ti vi để giết thời gian

Đêm đã khuya, cô gần như đã bị ngủ gật mấy lần. Cô híp mắt một cái dự định tắt TV, nhưng trên màn hình TV chợt lóe hình ảnh hiện ra gương mặt quen thuộc...

Đó không phải là Phó Thần Cương sao? Lúc này anh đã lên TV rồi sao? Cô liếc mắt nhìn về phía sau lưng ... anh vẫn còn đang ngủ.

Cô vểnh tai, cẩn thận nghe tin tức... Hình như là cô em gái của anh, Phó Shena, hiện đang ở nước Mỹ xa xôi, có ý vụ khổng anh. Khoảng ba năm trước đây, anh nguyên là Tổng giám đốc của Tường Đạt Quang Điện, nhưng không quan tâm đến đạo đức nghề nghiệp, đã bán toàn bộ tài liệu về khách hàng và tài liệu kinh

doanh cơ mật của Tường Đạt Quang Điện cho Ngân Thụy Thực Nghiệp. Sau này anh đã làm cho Tường Đạt Quang Điện thay hình đổi dạng, bây giờ trở thành Thiên Dự Quang Điện... Còn Phó Thần Cương, bây giờ là Phó Tổng giám đốc của Thiên Dự Quang Điện.

Ở trước ống kính Phó Shena tiếp tục vừa khóc vừa tố cáo. Cô ta còn nói, hơn nữa, dù biết cha cô ta đã bị trúng gió nhưng Phó Thần Cương vẫn giam lỏng ông ở Hokkaido Nhật Bản, hàng ngày sống cuộc sống đầy lo sợ không thể chịu nổi... Phó Thần Cương là con nuôi của nhà họ Phó, nhà họ Phó đã nuôi dưỡng anh ta suốt mấy chục năm, giúp đỡ, quan tâm đến anh ta, thế nhưng Phó Thần Cương lại dùng cách này để báo đáp nhà họ Phó...

Anh mà lại là một người hám lợi như vậy sao?

Tắt TV, Khang Hoa Hiên quay đầu lại quan sát anh. Cô biết tin tức đăng trên báo không thể tin 100%. Chỉ có điều, anh từ Tổng giám đốc của Tường Đạt Quang Điện bây giờ trở thành Phó tổng giám đốc Thiên Dự cũng là sự thật... Nhưng nếu như anh thực sự bị mất trí như Phó Shena đã chỉ trích kia, thì tại sao anh lại mua say ở quán rượu nhỏ này?

Kéo theo cái ga giường quần trên người, cô chậm rãi di chuyển đến bên cạnh anh, nghe anh lẩm bẩm trong giấc mơ, lại thấy anh chau mày, rõ ràng là mùa đông, vậy mà trên trán của anh lại toát ra những giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu...

Khang Hoa Hiên dùng chiếc ga giường lau chút mồ hôi cho anh. Cô biết anh khó chịu, vì cô hiểu cảnh đối xử lúc nhỏ của anh ở nhà họ Phó. Có lẽ, anh cũng không phải là người máu lạnh vô tình như lời bên ngoài đã nói... Có lẽ, anh chỉ là có chút khó tính, có chút...

Ai!

Cô thở dài, biết mình lại bệnh cũ tái phát, chỉ cần biết người bên cạnh gặp nạn, cho dù trong bụng họ không được tốt lắm, cô cũng sẽ nhiều chuyện mà muốn đến an ủi người ta.

“Được rồi, được rồi, không sao đâu...” Cô ngồi vào bên cạnh anh, khom người ghé vào tai anh khẽ thì thầm.

Chỉ thấy anh rên lên một tiếng, một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, Khang Hoa Hiên sửng sốt, theo bản năng giang hai cánh tay ra, ôm chặt lấy anh, hoàn toàn không hề nhận ra thân thể của mình đang dán chặt ở trước ngực anh.

Một dòng nước ấm cuộn cuộn không dứt khuếch tán vào trong cơ thể người đàn ông. Dường như đây là lần đầu tiên có người dùng cái ôm ấm áp đầy vô tư để ôm anh... Thì ra là, một khi ta có, nếu nhìn thấy sẽ không thể buông tay, không thể bỏ đi nổi...

Phó Thần Cương giống như người chết đuối bắt được cọc, ôm cô thật chặt không buông, còn cô gái có thân thể nhỏ nhắn dịu dàng ở trong ngực anh đã rất nhanh quỳn rũ dục vọng của anh ngóc dậy, cộng thêm chất cồn trong rượu thúc dục... Việc đầu tiên là anh mở mắt ra, sau đó lật người nằm sấp đè lên cô ở phía dưới.

“Á!” Khi Khang Hoa Hiên nhận ra có gì đó không đúng lắm, muốn giãy giụa thoát thân thì Phó Thần Cương đã lật người, dùng cả trọng lượng cơ thể nặng nề của mình đè lên trên người cô. Cô đẩy anh một cái, đang định từ dưới người anh trườn ra thì anh lại tiếp tục che phủ lên cô, gương mặt tuần tú chôn vào trong ngực cô.

“Đừng đi, hãy ở lại bên cạnh tôi...”

Giọng nói trầm trầm đầy phiền muộn, trong khoảng khắc khiến cô quên mất động tác vừa rồi, vì vậy cô đã dễ dàng bị anh cuốn vào trong ngực.

Khang Hoa Hiên chưa bao giờ bị người khác phả ra vào xâm nhập. Đối với tình dục cũng không một chút kháng cự. Cho dù ngay lập tức cô nhận ra đã mình gặp nguy hiểm, nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt nóng bỏng và ngập tràn dục vọng của anh, cũng đủ làm cho cô mềm yếu đến không thể động dậy.

Khi Phó Thần Cương đặt một nụ hôn xuống, cô liền say luôn hơi thở lẫn sự dịu dàng bên trong của anh. Chút xiu của sự cảnh giác và sợ hãi còn sót lại trong đầu óc cô cũng đã bị lửa nóng của anh hòa tan. Rất nhanh đã khiến cô vứt nốt chút lý trí duy nhất còn lại sang một bên...

Khi Phó Thần Cương tỉnh táo, anh nhiệt tình và dịu dàng hơn so với lần đầu khi say rượu, lúc ấy anh đầy mơ hồ và khó chịu... Mặc dù tối nay lần đầu tiên có chút gấp gáp, nhưng lần tiếp theo, anh lại giống như con mèo lười nhác, thỉnh thoảng mới cọ sát vào cơ thể của cô... Anh hôn lên gương mặt của cô, cho đến khi vật nam tính kia thức dậy lần nữa, anh lật người một cái, thiêu đốt cô hầu như không còn một mảnh...

Chỉ cần nhìn vẻ mặt của Phó Thần Cương thôi, cũng đã đủ để cho cả người cô phát run lên, toàn thân mềm nhũn ra.

Mà Phó Thần Cương dường như si mê sự ấm áp trên người cô, luôn luôn ôm cô vào trong ngực, dùng phương thức giống như quỳ lạy, dịu dàng hôn khắp người cô.

“Nếu không có em, anh phải làm sao đây?” Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, anh buột miệng thốt lên một câu như thế.

38. Chương 38

Anh cần cô sao? Anh cần ở cô cái gì mới được chứ? Khang Hoa Hiên tự nhận thấy mình không có gì nổi bật, cũng không có gì đáng để quyến rũ người khác, trong khi anh thuộc loại “rồng giữa đám người” như thế, cô có thể làm gì cho anh được đây?

Bình tĩnh sau trận kích tình, lúc này cô mới nhận ra mình đang bám chặt ở trên người anh, giống như một cô gái không biết liêm sỉ.

Đúng vậy, hơn một năm trước, chính cô đã chủ động ôm anh, sau đó còn sinh con, rồi vứt con của mình lại để cho anh chăm sóc.

Mà cô, rõ ràng là bảo mẫu mà anh mời tới để chăm sóc cho con trai của mình, bây giờ lại lên giường của anh một cách tự nhiên như thế...

Khang Hoa Hiên không dám nhìn anh, rút hết tay chân của mình lại, vừa mới xoay người định trở về căn phòng của cô và Huân Triết, cô đã bị Phó Thần Cương lật người ngăn lại.

“Chờ một chút, cho anh ôm một cái nữa.” Giọng nói của anh khàn khàn đầy thỏa mãn, cho dù cơn buồn ngủ dày đặc, nhưng anh vẫn không muốn buông sự mềm mại và ấm áp ở trong ngực mình ra.

Khang Hoa Hiên rúc vào trong ngực anh không dám cử động mặc cho anh ôm, một lúc lâu sau cô mới nói: “Em phải trở về phòng, Huân Triết vẫn đang ở phòng cách vách.”

“Nó đã khá lớn rồi, có thể ngủ một mình.” Phó Thần Cương mắt nhắm nghiền, nhưng cánh tay không chút có ý định để cô rời đi. “Đêm nào em cũng ngủ cùng với nó, hôm nay lại không thể ngủ cùng với anh hay sao?”

Khang Hoa Hiên thấy buồn cười, bây giờ anh lại còn ghen với cả con trai của mình nữa chứ!

Tiếng hít thở dần dần bình ổn lại theo quy luật, anh kéo sát thân thể của cô vào bên cạnh mình, tìm một tư thế vững chãi tựa vào bên cạnh cô: “Ngủ thôi!”

Sáng sớm thức dậy, Phó Thần Cương cảm thấy từ trước đến nay chưa bao giờ thấy được thỏa mãn và hạnh phúc như thế, anh xoay người lại... bên cạnh không có người nào...

Anh đứng dậy xuống giường, nghe dưới lầu vọng tới tiếng xào nấu thức ăn. Anh cười khẽ, sau đó nhanh chóng rửa mặt, mặc bộ quần áo sạch sẽ xuống lầu.

Anh lặng lẽ chạy tới sau lưng Khang Hoa Hiên, thừa dịp cô đang pha cà phê liền đưa tay vòng quanh hông của cô.

“Chào buổi sáng.” Anh vùi mặt vào mái tóc ngắn của cô, chiếc cằm đầy râu không biết vô tình hay cố ý cứ cọ cọ vào cổ của cô khiến cả người cô trở nên ngứa ngáy.

“Chào...” Nhớ tới sự nhiệt tình buổi tối hôm qua, Khang Hoa Hiên thật không dám bốn mắt giao nhau với anh.

Ngược lại Phó Thần Cương không chút kiêng kỵ, xoay mặt cô lại đối diện với mình, sau đó摸摸 những cái hôn nho nhỏ ở trên gương mặt cô.

“Đừng như vậy, lát nữa anh còn phải đi làm đấy.”

“Ừ, vậy hôm nay anh sẽ về sớm một chút...”

Cẩn cẩn môi, từ sau lưng anh, Khang Hoa Hiên thử hỏi một câu qua loa nhưng đầy ẩn ý: “Tối thứ ba anh có thể về sớm một chút được không?”

“Có chuyện gì không?”

“Anh hãy về sớm một chút.” Cô cười thần bí: “ Sinh nhật Huân Triết.”

“Sinh nhật Huân Triết sao?” Phó Thần Cương thoáng sửng sốt, “Thứ ba này là sinh nhật Huân Triết?”

“Đây là lần đầu tiên chúng ta tổ chức sinh nhật cho Huân Triết.” Cô vui vẻ cầm tay của anh, “Anh về sớm một chút, em mua bánh gato nhé, có được không?”

Cũng do từ trước đến nay anh chưa từng bao giờ được ai tổ chức sinh nhật cho mình, hơn nữa, thật sự anh cũng không biết sinh nhật của con trai vào ngày nào.” Ngày 12, thứ ba tuần này???”

“Đúng thế.”

“... Sao em biết?”

39. Chương 39

Khang Hoa Hiên ngáy người nhìn anh, không hiểu sự nghi ngờ của anh, “Trong thư có ghi mà.”

Anh nhíu mày lại.

Không phải chứ? Cô nhớ ngày ấy... hẳn là cô sẽ không quên ghi lại ngày sinh nhật của con trai vào trong thư chứ... Lẽ nào, quả thật cô đã quên mất không ghi sao?

“Ặc!” Tuy không hiểu ở đây có điều gì đó hơi khác thường, nhưng nếu cô đã nói như vậy, thì cứ cho là như vậy đi, phụ nữ luôn tỉ mỉ hơn đàn ông bọn anh mà.“Hóa ra là trong thư có ghi...” Chỉ có điều, anh không nhớ rõ là có cho cô xem qua lá thư mà mẹ đẻ của Huân Triết để lại hay không?

“Vậy anh thích bánh gato hương vị gì? Chocolate hay nước trái cây?” Cô nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác.

“Tất cả tùy em thôi.” Anh không hề để ý gì đến sự nghi ngờ nho nhỏ vừa rồi, vuốt vuốt mái tóc của cô: “Vậy em thích ăn cái gì?” Chỉ cần cô vui vẻ, chút chuyện nhỏ này, cứ để cho cô quyết định là được.

Buổi sáng đến công ty, việc đầu tiên Phó Thần Cương làm chính là phái người đi điều tra người nào đã lảng vảng ở trước nhà anh chiều hôm qua. Cho dù đối phương là phụ nữ, hay chỉ là sự tò mò của “chó săn”, nhưng chỉ cần nghĩ tới Khang Hoa Hiên và Huân Triết ở nhà cả ngày anh lại không ngừng lo lắng.

Khu nhà anh ở, cửa nhà nào cũng lắp camera quan sát, muốn tìm được người cũng không khó. Buổi trưa, anh nhận được thông báo của người quản lý phân xã thu thập thông tin của khu nhà mà anh quen biết, nói đã tìm được người.

Việc này cũng thật quá nhanh chóng! Anh thật sự bội phục hiệu suất làm việc của đối phương.

Người quản lý phân xã thông tin của khu nhà đưa tay gãi gãi đầu, qua điện thoại nói với giọng vô cùng có lỗi: “Hôm nay khi xem lại băng ghi hình chúng tôi cũng sợ hết hồn... Nhưng cũng phải chờ xác định xong xuôi mới dám báo cáo lại với ngài... Cô ấy không phải là chó săn gì đó đâu! Cô ấy là nhân viên làm việc trong phân xã thông tin của chúng tôi, ngày hôm qua cô ấy chỉ đi dò hỏi mà thôi.”

Nhân viên của phân xã thông tin sao? Người nào muốn thu thập tin tức ở nhà anh vậy?

“Có biết là ai yêu cầu không?”

“Là... tiểu thư Tưởng Tâm Lôi.”

Là cô ta? Mặc dù Phó Thần Cương có chút kinh ngạc, nhưng cũng không để lộ ra ngoài: “Cô ta muốn biết điều gì?”

“Nghe nói tiểu thư muốn biết tình hình quan hệ của ngài.”

Phó Thần Cương hừ lạnh một tiếng, anh biết cô ta không lần ra cái gì mới giờ trò này. “Cô ta có hỏi được điều gì không?”

Quản lý cân nhắc một chút, sau đó mới quyết định nói phát hiện mới nhất cho anh biết... dù sao chỉ có đại gia mới chịu tốn tiền, người nào chịu bỏ ra khoản thù lao kha khá đương nhiên sẽ lấy được kha khá tin tức.

“Ách, gần nửa năm qua, người thường xuyên lui tới với ngài nhiều nhất, dĩ nhiên là tiểu thư Khang Hoa Hiên... Sau đó chúng tôi phát hiện, Khang tiểu thư... cô ấy...”

“Các người đi điều tra cô ấy sao?” Phó Thần Cương gầm nhẹ, từ trên ghế đứng bật dậy: “Không được phép lại đến quấy rầy cô ấy! Biết không?”

Đầu điện thoại bên này chợt yên lặng một lúc. Thời gian viên quản lý phân xã thông tin quen biết với Phó Thần Cương không phải là ngắn. Anh ta biết Phó Thần Cương rất ít khi bị mất khống chế, hiện giờ Phó Thần Cương lại vì một cô bảo mẫu nho nhỏ mà phòng mang trộn mép rống to như thế, quả thực không phải là chuyện bình thường.

Khi đi thám sát, việc quan trọng nhất là phải rất nhạy cảm. Hôm qua nữ nhân viên kia cũng rất nhạy cảm, cho nên đã nhận ra Khang Hoa Hiên không phải loại người tầm thường. Vì thế hôm nay, anh ta tự mình đảm nhận công việc đi thu lượm tin tức, nếu như anh ta bị thua cô nhân viên nhỏ kia, không phát hiện ra sự bất thường của Phó Thần Cương, thì anh ta thật quá không chuyên nghiệp rồi.

“Với mối quan hệ hợp tác giữa Phó tiên sinh và chúng tôi, dĩ nhiên là chúng tôi sẽ không nói thêm điều gì với Tưởng tiểu thư. Nhưng đối với quá khứ của Khang tiểu thư... Phó tiên sinh chẳng lẽ ngài hoàn toàn không thêm để ý gì sao?”

Cổ họng Phó Thần Cương chợt căng thẳng, anh ta nói lời này là có ý tứ gì đây? Cô nhóc đơn thuần kia liệu sẽ có quá khứ gì được chứ? Chẳng phải là cô ấy cố gắng làm việc, cố gắng kiếm tiền, ngơ ngác ngây ngốc, sau đó vì dì Trang bệnh mới đến nhà anh làm việc hay sao?

“Anh có ý gì?”

“... Ba mươi vạn.” Ở cùng thương nhân thì phải nói lời thương lượng, cho dù quen biết thế nào đi chăng nữa cũng phải thương lượng cho rõ ràng.

Ba mươi vạn chỉ phí cho một tin tức tình báo mà nói không phải là rẻ, vì thế, Phó Thần Cương chân chờ một chút, không phải là anh tiếc tiền, mà là sự nghi ngờ về quá khứ của Khang Hoa Hiên, có đáng giá để cho đối phương sử dụng công phu sư tử ngọam như vậy không?

Dường như cảm thấy sự nghi ngờ của anh, viên quản lý lại lên tiếng, “Bởi vì muốn tìm hiểu cô ấy, nên tôi phải đến bệnh viện để tạo mối quan hệ, tôi cũng đã tốn không ít tiền...”

Bệnh viện sao? Phó Thần Cương nhướn mày: “Buổi chiều cầm đồ tới đây, tôi sẽ ký chi phiếu cho anh.”

Buổi chiều, Khang Hoa Hiên ở nhà đọc sách, nhìn chữ nhiều mỏi mắt nên cô ôm Huân Triết đến vườn hoa đi dạo một chút. Sau khi Huân Triết đã ngủ thiếp đi, cô cũng trở về đến thư phòng, mở máy vi tính, liên kết đến trang Web phòng nói chuyện phiếm trong quán con Cò.

Cò lớn màu đỏ thuộc tầng lớp trên. Thành thật mà nói, Khang Hoa Hiên hơi sợ sệt nếu đụng phải cô, bởi vì cô luôn luôn rất hung dữ, luôn miệng nói Khang Hoa Hiên quá mềm yếu, phải kiên cường hơn chút nữa.

“Gần đây sống có tốt không?”

“Cũng tạm được ...” Cò nhỏ màu lam nói.

“Em đã tích lũy đủ tiền rồi phải không?” Giọng của Cò lớn màu đỏ đã có chút không nhẫn nại được nữa: “Theo tình hình của em bây giờ, cũng đã có thể đón con trai của em đi từ lâu rồi mới phải chứ?”

“Vâng... Nhưng còn cách ngày hẹn ước còn hơn một tháng nữa...”

Cò lớn màu đỏ đứng đó liếc mắt: “Một tháng? Xin cô, cũng sắp thành công rồi, em vẫn còn ở đó mà ư a cái điều đã không còn quan trọng ấy để làm gì? Thừa dịp hần còn chưa nghi ngờ gì, hãy nhanh chóng mang con trai của em mà chạy thôi!”

“Nhưng mà... em...”

“Cô ấy không bỏ được hần đâu!” Cò lớn màu nâu đột nhiên chen miệng vào: “Vừa nhìn đã biết, cô còn ở đó mà hỏi.”

“Không phải là em đã yêu người ta rồi chứ?”

“Em... Anh ấy đối xử với em rất tốt, cũng rất thương đứa trẻ, em nghĩ...” Cô không biết nên nói như thế nào, “Thật ra thì, các chị có nghĩ tới hay không, nếu cha của đứa bé mà cũng đối với con mình tốt như thế, vậy thì có thể nói thật tình cho bọn họ biết được không?”

40. Chương 40

“Em thật ngốc nghếch, em đã bị tình yêu làm cho u mê đầu óc rồi!”

“Nói cho hần biết ấy hả? Em nghĩ định sống cùng với hần sao?” Cò lớn màu nâu hỏi: “Vậy tại sao em không nói cho hần biết sớm một chút đi? Hiện giờ mới nói cho hần biết, liệu hần có thể chấp nhận không?”

Anh có thể sao? Khang Hoa Hiên do dự. Cô biết cách nhìn của Phó Thần Cương đối với việc tìm kiếm mẹ đẻ của Huân Triết, cho nên, liệu cô có thể nói cho anh biết, cô chính là người đã vứt bỏ Huân Triết không?

Có lẽ có thể nói cô quá nhút nhát, nhưng sau khi hiểu rõ ý nghĩ của Phó Thần Cương, cô lại càng không thể nào thẳng thắn nói với anh, cô chính là người phụ nữ vô trách nhiệm như trong suy nghĩ của anh...

“Cho nên, vì sự tốt đẹp của em và bé cưng sau này, em hãy mau mau đưa con đi thôi.” Cò lớn màu đỏ tiếp tục cổ xúy.

“Đừng có nghĩ bậy bạ.” Cò lớn màu nâu chọc vào một câu: “Còn dám há miệng nói đến người khác nữa hả? Còn cô thì sao? Có dám ôm thằng bé con của cô mà rời đi hay không?”

“Nói đến đây thì quả thực có chuyện đáng giận ... Tôi cũng muốn rời đi sớm một chút đấy chứ! Nhưng mà tôi càng nhìn càng lo lắng, nghĩ không biết làm thế nào mới tốt? Cò lớn màu đỏ thở dài.

“Liệu hần có thể đã biết cô là mẹ của con trai hần hay không?” Cò lớn màu nâu nói.

“Không thể nào?” trong lòng giật thót một cái, nhưng Cò lớn màu đỏ lập tức cố làm ra vẻ trấn tĩnh: “Biết cũng không sao, tôi đây không sợ hần tức giận.”

Khang Hoa Hiên lặng lẽ nhìn chăm chăm vào màn hình. Mặc dù cô rất sợ Cò lớn màu đỏ, nhưng lại không thể không khâm phục Cò lớn màu đỏ rất có dũng khí.

“Cô ở đây dùng vì tính à?”

“A!” Cô sợ hãi, vội vàng đóng lại cửa sổ chất chuyện phiếm, hoảng sợ nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang quan sát mình từ phía sau.

“Là tôi là tôi, cô không cần phải sợ hãi như thế.” Thạch Dự Thạc xua xua tay, bộ dáng vô cùng thoải mái.

“Anh làm tôi giật cả mình!” Khang Hoa Hiên kháng nghị.

Đang ngon giấc ngủ trưa Huân Triết bị tiếng kêu sợ hãi của cô đánh thức, ngoác miệng ra, bắt đầu phát ra tiếng khóc nức nở.

Khang Hoa Hiên không thể làm gì khác hơn đành ôm lấy bé cưng, vừa dỗ dành con, vừa thử làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy Thạch Dự Thạc. Nhưng mỗi lần khi Thạch Dự Thạc tới, Phó Thần Cương đều ở đây. Anh cũng không để cô ở lại mà thường nói chuyện một mình với Thạch Dự Thạc. Phó Thần Cương cũng từng nhắc nhở cô, nói miệng lưỡi Thạch Dự Thạc rất ngọt, phải cẩn thận đối với anh ta.

Cô cũng không cho rằng Thạch Dự Thạc sẽ làm chuyện gì đó đối với cô, nhưng cô cũng không muốn anh ta cứ lén lút lút đi vòng ở phía sau lưng người khác như vậy.

“Có chuyện gì không? Thần Cương vẫn chưa về.”

Nghe cô thay đổi cách gọi đối với Phó Thần Cương, Thạch Dự Thạc nhú hai đầu mày lại, xem ra, bạn tốt của mình sắp có chuyện vui rồi đây.

“Không liên quan đến cậu ta, tôi đến tìm cô.” Thạch Dự Thạc vô cùng tự nhiên tìm ghế sofa trong thư phòng ngồi xuống, tiếp đó còn thân thiết vỗ vỗ vào chiếc ghế sa lon đơn ở bên cạnh: “Đến đây, ngồi đi! Nói chuyện với tôi một chút.”

Khang Hoa Hiên thuận theo ngồi vào một bên. Vốn dĩ cô vẫn đang chuyên tâm dỗ dành bé cưng, nhưng lúc này ánh mắt của Thạch Dự Thạc nhìn thẳng vào cô, làm cho cô cảm thấy không được thoải mái.

“Có chuyện gì không?”

“Hừm, chỉ là tôi đang nghĩ... Rốt cuộc cô có điểm nào mà thắng được Tâm Lôi đây?” Diện mạo của cô nhóc này không có gì khác biệt lắm, nhưng được cái thanh thuần sạch sẽ và xinh đẹp phóng khoáng. Còn vóc người thì có sự chênh lệch rất rõ không cần phải nói. Thật không biết Phó Thần Cương đang nghĩ ngợi gì nữa, chẳng lẽ cậu ta chuyên chọn cở non để ăn sao?

Khang Hoa Hiên cũng giật mình, thật ra đây không chỉ là nghi vấn của Thạch Dự Thạc mà cũng là nghi vấn của cô

“Tôi... tôi cũng không biết.”

“Cô thật sự không biết sao?” Thạch Dự Thạc tò mò hỏi: “Hai người lui tới với nhau, ít nhiều cô cũng phải biết một chút gì chứ, cậu ta cũng không nói với cô sao?”

Ngẩng đầu lên, Khang Hoa Hiên suy nghĩ một chút, sau đó trả lời vô cùng nghiêm túc, “Tôi nghĩ, có thể là bởi vì... cái ôm chẳng!”

“Cái gì?” Ôm?

“Bởi vì, tôi thường ôm anh ấy để động viên... À, nhưng chỉ có điều, trong cái ôm này không có dự tính gì hết, tôi cũng thường ôm người khác như vậy...” Cô vừa nói vừa nghĩ.

“Ôm... ôm người khác?” Anh có nghe lầm không? Đây là chiêu thức gì vậy?

“Đúng vậy.” Phải! Đúng là như vậy đấy, không hề sai.

Rốt cuộc là thật hay là giả đây? Thạch Dự Thạc hơi bán tín bán nghi.

Hôm nay anh cố ý tan giờ làm việc trước một giờ, chính là vì muốn tới xem cô bảo mẫu nhỏ trong truyền thuyết này một chút... Ách, nói thật ra, anh, Tưởng Tâm Lôi và Phó Thần Cương đều là bạn bè cũ, bọn họ chia tay, Tưởng Tâm Lôi lôi kéo anh hỏi như điên cuồng. Mặc dù anh không hề tiết lộ gì, nhưng kỳ thật trong lòng cũng rất tò mò, rốt cuộc cô bảo mẫu nhỏ còn trẻ đó đã sử dụng thủ đoạn gì vậy?

Tuổi trẻ sao?... Anh vốn nghĩ, thủ đoạn của các cô gái trẻ chẳng phải là cơ thể thanh xuân hay sao? Nhưng nhìn ánh mắt chân thực, chính trực và đơn thuần của Khang Hoa Hiên, trong nháy mắt những ý nghĩ tà ác đã tan biến hết.

Đặt Huân Triết đã ngủ xuống giường, Khang Hoa Hiên đi về phía trước, hào phóng ôm Thạch Dự Thạc.

Lúc mới bắt đầu anh có chút không được tự nhiên, nhưng sống ở nước ngoài một thời gian dài, anh đã quen rất nhanh. Cái ôm của cô bất quá cũng giống như cái ôm của người nhà hay của bạn bè mà thôi, cũng chỉ là gần hơn một chút nữa mà thôi... Ủ, chẳng qua cũng chỉ có vậy mà thôi...

Đợi một chút... lúc này anh cảm thấy như có một cái gì đó rất ấm áp lan sang thì phải?

Nơi cổ họng của Thạch Dự Thạc chợt xông lên một nỗi thương tâm. Khi anh hồi phục lại tinh thần thì chợt thốt lên: “Thật ra thì hôm nay tôi đến đây là bởi vì muốn nhìn người phụ nữ mà Phó Thần Cương thích một chút, muốn xem là dạng người như thế nào.”

Sức lực trong ngực không hề dao động chút nào, thật kỳ quái, anh lại tiếp tục nói chuyện: “Lúc đầu cậu ta nói chọn Tâm Lôi, tôi cũng không nghĩ gì hết, bởi vì cô ấy rất đẹp, gia thế lại không tệ... cho nên tôi cũng đành phải êm đẹp mà rút lui... Chúng tôi là bạn tốt đã biết nhau nhiều năm... Thật ra thì cậu ta rất giống cha tôi... Ở trong nhà tôi là con út, mẹ tôi rất thương tôi, nhưng cha tôi lại luôn chê tôi không chịu cố gắng.

“Còn có cách nào đây? Tôi chỉ có như vậy thôi... Mà Thần Cương đúng là người có một không hai, đối với người khác rất nghiêm nghị, điểm này quả thực cực kỳ giống cha tôi, mặc dù có chút cổ chấp, nhưng cậu ấy đúng là một người bạn rất tốt... Nhưng tôi cũng biết rõ là không thể nào... Ở kia, rốt cuộc tôi đang nói cái gì vậy nhỉ?”

Có phải anh đã nói ra hết bí mật mà anh đã chôn sâu ở trong lòng nhiều năm nay rồi hay không?

Thật hồngбет! Theo lý mà nói, anh cũng cần phải bài xích tình trạng này mới phải chứ nhỉ? Nào ngờ, lời vừa mới thốt ra khỏi miệng lại tựa như súng bắn liên hồi, dường như muốn ngừng mà không được, cũng không hề suy tính đối tượng là ai nữa... Dường như do bị kìm nén quá lâu, anh lại nói tiếp: “Cũng chỉ với cậu ta tôi mới có loại cảm giác này, thật ra thì đây không phải là tình yêu... Cho nên lúc ban đầu tôi mới có thể giúp cậu ta làm những chuyện vô đạo đức kia... Những người kia dù sao cũng là người nhà của cậu ấy, nhưng... Ai dè, nên nói như thế nào đây nhỉ? Cậu ấy cũng đã phải nhẫn nhịn suốt một thời gian rồi, nếu không cho cậu ấy một lối thoát, cậu ấy sẽ điên mất.”

Giống như người vừa xưng tội xong, Thạch Dự Thạc thở phào nhẹ nhõm. Sau khi lấy lại tinh thần, anh mới phát hiện ra tự nhiên mình lại kể cho cô gái này nghe hết những suy nghĩ của mình đối với Phó Thần Cương, những điều không thể để cho ai biết, anh không khỏi xanh mặt, đẩy cô ra.

Anh nuốt nước miếng một cái, nói: “Cô... Làm sao cô lại...”

“Có lúc sự kìm nén quá lâu sẽ không tốt cho cơ thể của mình.” Cô vỗ vỗ vào vai anh, “Muốn khóc, thì anh cứ khóc lên đi.”

Ặc, sao lại có thể có cô gái ngọt ngào thế này được nhỉ!

Đây chính là một sự thần kỳ, cho dù là cái ôm rất gần gũi, nhưng một người háo sắc như anh lại cũng không hề có bất kỳ ý nghĩ bất lương nào... Cô quả thực là một người mà bất cứ ai trong lòng cũng đều tha thiết mơ ước được cô chữa trị!

Bỏ qua tất cả công danh lợi lộc, bỏ qua tình dục, tâm cơ, tình cảm... Không thể nghi ngờ, cô chính là một bến cảng tránh gió thần kỳ nhất.

Một sự rung động không sao bày tỏ được, Thạch Dự Thạc lại nghiêng người lên trước, ôm lấy cô lần nữa, nói ra điều vẫn ghim sâu lớn nhất của mình: “Tôi không phải là gay! Chỉ là tôi có chút hâm mộ cậu ta mà thôi, tôi vẫn luôn thích phụ nữ...”

Không ngờ anh lại đột nhiên ôm mình, Khang Hoa Hiên có chút giật mình, nhưng vẫn là dịu dàng vỗ vỗ vai anh.

Thạch Dự Thạc đã hiểu, thì ra đây mới chính là điều mà cô đã khiến Phó Thần Cương động tâm.

Đúng vậy, sự ấm áp này, trên người anh, Phó Thần Cương tuyệt nhiên không tìm được, mà ở trên người Tưởng Tâm Lôi lại càng không có.

41. Chương 41

“Các người đang làm gì vậy?”

Giọng nói quen thuộc vang lên ở ngoài cửa, Thạch Dự Thạc sợ hết hồn, vội vàng rời khỏi Khang Hoa Hiên, nhìn thấy ánh mắt của Phó Thần Cương - anh gào khóc ở trong lòng: Thảm rồi!

Thoạt nhìn vẻ mặt của Phó Thần Cương có cái gì đấy không đúng lắm. Hơn nữa hiện tại mới hơn năm giờ, còn sớm như vậy mà cậu ta đã tan làm trở về nhà, dường như cũng cái gì đó không đúng lắm thì phải?

Từ lúc bắt đầu vừa vào cửa, ánh mắt của Phó Thần Cương không hề rời khỏi Khang Hoa Hiên. Trong ánh mắt anh chứa đựng sự nghi ngờ và tức giận từ trước tới giờ chưa từng thấy.

Trong lòng Thạch Dự Thạc than lớn, không ổn rồi, vừa mới định mở miệng nói gì đó, Phó Thần Cương nói với anh vẻ lạnh nhạt: “Ở đây không có chuyện của cậu, cậu về trước đi.”

Không được, anh phải bảo vệ những người yếu ớt chứ! Phó Thần Cương không phải là loại người vì quá ghen mà sẽ nổi giận... nhưng mà cậu ta đang giận cái gì nhỉ?

“Cậu bình tĩnh một chút đi. Cậu có biết nét mặt của cậu lúc này thật dọa người biết bao không?” Quả thật anh giống như một gã đã uống rượu say đến phát điên!

Thạch Dự Thạc nghĩ thế, nhưng anh nhìn bàn tay của mình thì lại hình như không giống như say rượu. Chỉ có điều nhìn con người anh có cái gì đó rất khác thường. Cả khuôn mặt đỏ bừng, mặt mũi cứng ngắc, cặp mắt hiện đầy tia máu, dường như đang trong cơn thịnh nộ vậy.

Dưới tình huống này, làm sao anh có thể để một mình Khang Hoa Hiên và cục cưng nhỏ kia đối diện với anh được đây?

“Cậu ra khỏi nhà tôi đi, chuyện này không liên quan đến cậu.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Anh Thạch, không sao đâu, anh hãy về nhà trước đi.” Mặc dù Khang Hoa Hiên bị Phó Thần Cương nhìn chằm chằm, cả người có cái gì đó không đúng, nhưng cô cũng biết nếu như có người ngoài ở đây, Phó Thần Cương sẽ không nói gì hết.

“Chỉ là tâm tình của anh ấy không tốt một chút thôi, không có chuyện gì đâu.”

Tốt nhất là không sao! Thạch Dự Thạc định nói như vậy, nhưng anh rất hiểu tính khí Phó Thần Cương. Cho dù rất lo lắng, nhưng nếu như đây là vấn đề giữa hai người bọn họ, anh cũng không rồi việc.

Anh vỗ vỗ vào tay Khang Hoa Hiên, “Có chuyện gì hãy gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào.” Sau đó bỏ đi với vẻ không yên lòng.

Mãi sau khi Thạch Dự Thạc đã rời đi, Phó Thần Cương vẫn còn đứng ở chỗ đó, cũng vẫn không hề nhúc nhích nhìn cô chằm chằm. Trong lúc nhất thời cô có chút luống cuống, nghĩ thầm có lẽ nên ôm anh một cái sẽ khá hơn một chút chẳng.

Tiến về phía trước, cô vốn định ôm lấy anh, nhưng vừa mới chạm đến cơ thể anh, sự căng thẳng từ người anh đã truyền sang cô nóng rực, càng làm cho cô thêm lo lắng. Mặc dù biết hiệu quả có hạn, nhưng cô vẫn cứ ôm anh.

“Rốt cuộc anh làm sao vậy?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Nếu như anh giận bởi chuyện vừa xong, vậy thì chuyện này không có gì đáng tức giận, bởi vì tâm tình của anh Thạch không tốt, cho nên em mới...”

“Bất kể là ai, chỉ cần tâm tình không tốt, em cũng sẽ cho họ một cái ôm sao?” Bỏ chiếc túi giấy trên tay xuống, ánh mắt anh đầy phức tạp nhìn cô đang tay ra: “Tới đây ôm anh.”

Mặc dù bình thường cô có chút ngốc nghếch, nhưng không phải không thể phân biệt được nguy hiểm. Nhưng với Phó Thần Cương đang ở trước mắt, sự nguy hiểm được tuyên bố rất rõ, không được đến... giống như chỉ cần đến gần anh thôi sẽ bị ngọn lửa giận đang hừng hực cháy kia thiêu chết, nhưng... cô vẫn làm theo.

Khang Hoa Hiên ôm anh thật chặt, càng thấy rõ tâm tình của anh không tốt, cô lại càng muốn truyền năng lượng tăng gấp bội sang cho anh. Nhưng lần này cho dù cô có cố gắng thế nào chăng nữa, trên người anh tựa hồ có một bức tường chắc chắn lạnh lẽo đã được xây lên, ngăn cản sự ấm áp của cô ở lại bên ngoài.

“Thần Cương, không nên tức giận.” Khang Hoa Hiên hơi mệt mỏi, trên trán toát ra một lớp mồ hôi mỏng, nói yếu ớt.

“Em có biết tại sao tôi tức giận không?”

Lắc đầu một cái, cô ngẩng đầu nhìn anh, hi vọng được nghe đáp án từ miệng của anh.

“Em còn có chuyện gì giấu diếm không nói cho tôi biết?” Anh nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của cô, tựa như đang cẩn thận cầm một vật gì đó quý giá.

“Anh hỏi như vậy là có ý tứ gì?” Cô hơi mỉm cười nói lại, cảm thấy có chút bất an.

“Đáng chết! Tại sao lại là em...” Anh gầm nhẹ.

Phó Thần Cương cụng trán vào cô, một tay đỡ vào phía sau gáy cô, chợt ôm ngang người cô, dùng sức đá văng cánh cửa thư phòng, sau đó thô lỗ đi vào trong phòng ngủ, nhét thẳng cô vào trên giường lớn.

“Thần Cương...” Cô có chút sợ hãi, dùng cả tay chân định lui về phía sau.

Anh tiến đến gần cô hơn, áo sơ mi vẫn chưa cởi hết hoàn toàn, vẫn còn lại cái máy chiếc cúc áo bên dưới, nhưng anh cũng không quan tâm, dùng toàn bộ sức nặng ân đè lên cô, sau đó nặng nề hôn lên môi của cô.

Anh gần như chiếm đoạt cô một cách ngang ngược, bất kể là đôi môi, hoặc là nơi ngực, đều bị bàn tay to lớn của anh thiêu đốt, bởi vì kích động, nhiệt tình, nên lực đạo cũng tăng thêm một chút.

Cô hơi bị đau không khỏi kêu tên anh: “... Thần, Thần Cương... Đừng như vậy...”

Đột nhiên anh va chạm chôn thật sâu vào trong cơ thể cô. Cô rên lên một tiếng, thở hổn hển nặng nề, hai tay vẫn vây quanh anh thật chặt như cũ.

Anh muốn như thế này phải không? Nếu quả thật làm thế này mà khiến anh dễ chịu hơn một chút, cô cũng nguyện cam lòng...

“Cha của đứa nhỏ là ai?” Giữa lúc đó, đột nhiên anh chất vấn cô, giọng nói trầm đục khàn khàn.

Thân thể Khang Hoa Hiên cứng đờ, hoảng sợ nhìn anh.

“Đứa nhỏ mà em đã sinh ra ở bệnh viện một năm trước đây, hiện nay đâu rồi?”

Trong nháy mắt nước mắt Khang Hoa Hiên liền rơi xuống. Cô hốt hoảng bịt miệng lại che giấu tiếng khóc, nghiêng người muốn rút ra khỏi người anh, lại bị anh túm trở lại.

“Trả lời tôi!” Nắm chặt nơi bả vai của cô, Phó Thần Cương giữ chặt cô ở trên giường, quay mặt cô về phía mình, lửa nóng vẫn cuồng ngạnh chôn ở trong cơ thể cô.

Anh đã biết rồi ư? Hơn nữa anh còn biết...

Khang Hoa Hiền bị dọa sợ đến cử động cũng không dám cử động, nhanh chóng nhắm mắt lại, gần như không sao mở miệng nói ra một chữ.

“Là Huân Triết phải không?” Nhìn phản ứng của cô, có lẽ anh cũng đã xác định: “Đứa trẻ mà em đã sinh ra kia có phải là Huân Triết không?”

Cô khóc gật đầu một cái, không dám nhìn anh nữa.

“Tại sao lại là em... Tại sao lại là em...” Ngực của anh đầy đau khổ, tì trán vào trán cô, hơi thở nóng rực phả vào mặt cô, cả người anh nóng rực.

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...” Cô chảy nước mắt, thật sự chân thành cầu xin sự tha thứ của anh.

Anh rên lên một tiếng, rút ra khỏi người cô, cúi đầu ngồi ở mép giường một lúc lâu, sau đó đi vào phòng tắm...

42. Chương 42

Ra ngoài, trên người anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm, mái tóc ngắn lẫn cơ thể anh vẫn còn nước đang nhỏ giọt.

Khang Hoa Hiền đã sửa sang lại bản thân xong xuôi đang dỗ Huân Triết uống sữa tươi. Cô lặng lẽ ngồi ở mép giường, nhìn thấy Phó Thần Cương đi ra ngoài, cũng chỉ dám giương mắt liếc trộm anh một cái.

Tại sao cô vẫn còn ở lại nơi này?

Phó Thần Cương nhìn chằm chằm cô, nghĩ đến đứa nhỏ trong ngực, rõ ràng bọn họ là người thân thiết nhất của anh ở trên thế giới này, tại sao lúc này đột nhiên anh lại có cảm giác bọn họ xa lạ như thế?

Nếu như anh là Khang Hoa Hiền, khi bí mật mà mình chôn giấu lâu nay đã bị phơi bày, nhất định anh sẽ thừa dịp đối phương đi tắm cho tỉnh táo lại, sẽ mang con rời đi không quay đầu trở lại nữa. Nhưng sao cô lại vẫn còn ở nơi này...

“Chuyện kia, xảy ra từ lúc nào?”

“Năm trước... Ngày đó, anh uống say.” Anh không nói lời nào, Khang Hoa Hiền thử giúp anh nhớ lại: “Ngày đó, anh và Phó Shena ra tòa tranh tụng rất hung, tâm tình dường như không được tốt lắm.”

“Ở đâu?”

“Anh say té ngã ở một quán rượu, bởi vì em biết anh, cho nên... Lúc đầu em chỉ định đưa anh đến khách sạn để nghỉ ngơi mà thôi, nhưng không ngờ...”

“Tôi không nhớ rõ lắm.” Anh chỉ nhớ sáng hôm sau khi thức dậy, đầu đau muốn chết.

Có lẽ là do say rượu nên chung quy sáng sớm hôm sau anh có chút mơ hồ, mặc dù tỉnh lại ở một nơi xa lạ, nhưng vì không hề bị mất mát gì, ví tiền, điện thoại di động cũng còn nguyên, vì thế trong lòng anh cũng không nhớ gì hết.

Chính là cái buổi tối đó sao? Tại sao anh lại không hề có ấn tượng gì cả nhỉ?

“Không nhớ cũng là chuyện bình thường...” Cô cắn môi dưới, ngay cả bản thân mình cũng còn không muốn nhớ lại cái đêm đầy xấu hổ đó nữa là... Cô thật sự không muốn như vậy, nhưng chuyện ấy đã xảy ra...

“Đêm đó, là lần đầu tiên của em sao?”

Khang Hoa Hiền mở to hai mắt nhìn anh, nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị và lạnh lẽo kia, lòng cô đã lạnh đi một nửa. Cô biết đã đến lúc cô phải chịu sự trừng phạt mà ông trời dành cho mình, trừng phạt lời nói dối của cô, trừng phạt lòng tham của cô.

“Có phải hay không cũng không sao cả! Dù sao anh cũng không cần phải quan tâm đâu.”

Trời ạ, cô lại thờ ơ như vậy! Đáng chết, nhưng anh lại rất quan tâm!

Anh biết trong chuyện này không thể trách cô toàn bộ. Một cô gái yếu đuối chống cự lại một người đàn ông đã uống rượu đến say xin liệu nắm chắc được mấy phần phần thắng đây? Nhưng không ngờ nằm ngoài dự kiến của anh, câu trả lời của cô lại đầy bén nhọn.

“Nếu là ngoài ý muốn, tại sao em còn muốn giữ lại đứa con này?”

“Hôm sau, em đã từng đến nhà thuốc để mua thuốc, nhưng mà... nó vẫn còn ở lại. Bác sĩ nói, tác dụng của thuốc tránh thai không phải là đảm bảo một trăm phần trăm... Nếu mang thai, cho dù không phải ngoài ý muốn, cuối cùng nó vẫn là đứa trẻ của mình.”

Anh biết cô rất dễ mềm lòng, anh cũng hiểu tính tình cô vốn dịu dàng, giàu lòng nhân ái, nhưng những điều này là thật sao?

Anh cũng không khỏi bắt đầu nghi ngờ sự động tâm của mình đối với cô, rốt cuộc có phải là mưu kế của cô hay không.

Bắt đầu từ cặp mắt to thanh thuần vô tội kia, rồi đến cái ôm vô tư chết tiệt...nọ, tất cả những thứ này từ đầu tới cuối liệu có phải là kế hoạch hoàn hảo của cô không?

Trên đời làm sao có thể lại có thứ năng lượng thần kỳ như vậy chứ? Lẽ ra anh cần phải hoài nghi ngay từ lúc mới bắt đầu, cũng không nên tin tưởng cô, không nên chìm đắm vào trong hương vị ôn nhu của cô mới phải!

“Đã như vậy, tại sao em lại muốn quảng nó cho tôi?” Anh nhíu mày, “Quảng cho tôi chăm sóc coi như xong, lại còn chủ động chạy tới xin làm bảo mẫu cho con... Rốt cuộc em có chủ ý gì vậy?”

“Bởi vì, em thiếu tiền... Lần đầu tiên gặp mặt, chẳng phải em đã nói cho anh biết rồi sao?”

“Vì thế, em cho rằng đã sinh con trai cho tôi, khiến tôi yêu em, từ đó có thể “mẫu bằng tử quý” (mẹ giàu có nhờ con), mượn cơ hội này để bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng sao?” Anh đưa tay giật lấy con trai từ trong tay cô: “Em nghĩ ra cách rất tuyệt vời đấy chứ!”

Anh đã từng một lần cho rằng rốt cục đã có người nguyện ý yêu thương anh vô điều kiện, rốt cục anh đã có thể không còn phải sống một mình nữa... Nhưng người ấy, tại sao lại làm ra chuyện khiến anh không thể... tha thứ...

“Không, chưa bao giờ em từng có ý nghĩ như vậy!” Anh tại sao đột nhiên như thay đổi thành người khác, đương nhiên nói cô như vậy chứ? Khang Hoa Hiên rất sợ, giữ Huân Triết thật chặt, không muốn để cho anh ôm con trai đi: “Bây giờ anh lại coi em là người như thế hay sao?”

“Nếu không thì tôi nên coi em là người thế nào đây?” Giằng co qua lại, Phó Thần Cương cũng không muốn buông con trai ra, còn Khang Hoa Hiên cũng không chịu thả tay

“Tôi vốn là người như vậy đấy, cô không biết sao? Lẽ ra ngay từ lúc mới bắt đầu tôi không nên tin tưởng cô, cô cho rằng tôi thiếu bảo mẫu thật sao? Thiếu một phụ nữ có thể chăm sóc cho Huân Triết chẳng? Cô sai rồi, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể thay thế cô được.”

Cô hoàn toàn không còn tâm trí để phản bác lại lời chỉ trích của anh, cô nín lấy đôi chân của con trai, chỉ muốn không cho anh cướp mất con ở trong ngực mình mang đi: “Đưa bé cưng cho em...”

Huân Triết bị sự giành giật giằng co qua lại làm cho cả người khó chịu, lòng mày nhíu lại bắt đầu gào khóc lớn.

Da thịt mềm mại của bé cưng bị hai người lớn túm chặt co kéo hai ba lượt không ngừng, trên người đã in hằn mấy vết đỏ bầm nhìn rất đáng sợ. Hơn nữa tiếng khóc của bé con làm Khang Hoa Hiên không khỏi mềm lòng, cô buông lỏng tay ra, để cho Phó Thần Cương tóm lấy con trai ôm thật chặt vào trong ngực mình, đứng cách xa cô mấy mét.

Thấy thế, trong lòng cô quính lên, lo anh sẽ không trả lại con cho mình: “Van cầu anh, hãy đưa bé cưng lại cho em đi...”

“Loại phụ nữ như cô hoàn toàn không có tư cách làm mẹ của nó, càng không tư cách chăm sóc nó.” Anh kéo xa con trai cách xa cô hơn: “Từ cô đặt nó lại ở cửa nhà tôi thì cô đã không còn là mẹ của nó nữa rồi.”

Khang Hoa Hiên khóc ròng không dứt, ban đầu cô giao Huân Triết cho anh là bởi vì cô thật sự không nuôi nổi con nữa, anh tuyệt đối không thể hiểu được tình cảnh, khi ôm đứa con yêu quý trong ngực, nhưng lại không vắt ra nổi nữa giọt sữa cho con, chỉ có thể cho con uống nước lọc lớt dạ thì người mẹ sẽ có tâm tình thế nào.

Cả đêm hôm ấy, cô vừa khóc vừa dỗ cục cưng ngủ, nắm lấy cánh tay con càng ngày càng gầy hơn, cô biết mình là một người mẹ vô trách nhiệm...

“Em giao con cho anh bởi vì em biết, chỉ có anh mới có thể cho con cuộc sống tốt hơn...”

“Điểm này cô tuyệt đối không cần lo lắng.” Anh vẫn ôm con trai như cũ, giữ một khoảng cách nhất định với cô: “Tôi sẽ không để cho nó chịu uất ức dù chỉ một chút xíu!”

Ánh mắt quyết tuyệt kia của anh trước nay cô chưa từng thấy, điều này nói lên gì đây?

43. Chương 43

Lúc này anh thật sự mong muốn cô rời khỏi đây chẳng? Rời khỏi anh cũng là rời khỏi Huân Triết?

Đột nhiên cô ý thức được điểm này: “Không! Em không muốn rời khỏi con.”

“Cô như vậy có thể nuôi sống con sao?”

“Em, em có một khoản tiền gửi ngân hàng, em sẽ không để cho con bị đói đâu.” Cô chỉ còn thiếu nước quỳ xuống để cầu xin anh.

Đôi mắt đầm lệ của cô chăm chú nhìn Huân Triết ở trong ngực anh, hi vọng chuyện này có cơ hội chuyển biến.

“Chỉ với số tiền còn con ít ỏi của cô, cô cảm thấy quan toà sẽ xử giao con cho ai đây?” So với tiếng ghen ngào cầu xin tha thứ của Khang Hoa Hiên và tiếng khóc khàn cả giọng của Huân Triết, giọng của Phó Thần Cương chỉ thấy tràn ngập sự lạnh lẽo: “Nếu như cô còn cố gắng muốn tranh giành quyền giám hộ Huân Triết, vậy chúng ta gặp nhau ở tòa án. Đừng quên trên người cô còn có một tội danh “vứt bỏ con” nữa đấy.”

“Không!” Giọng của Khang Hoa Hiên không kìm chế nổi uất ức run rẩy: “Anh không thể đối xử với tôi như vậy...”

“Tại sao không được? Cô là gì của tôi? Là mẹ của con trai tôi sao? Loại phụ nữ này tôi tùy tiện chọn đâu cũng có.” Cẩn rằng một cái, anh chỉ tay ra phía ngoài cửa.

“Đi ra ngoài, nếu như sau này cô vẫn còn hi vọng tôi còn coi cô là mẹ của Huân Triết, bây giờ cô hãy đi đi.”

“Anh... tại sao anh lại có thể như vậy?” Khang Hoa Hiên giận dữ nhìn anh chằm chằm, những giọt nước mắt thương tâm cứ từng giọt, từng giọt một lần xuống.

“Sau này, tôi sẽ kết hôn với người phụ nữ khác, sinh ra những đứa con khác của chúng tôi. Nếu như cô còn hi vọng Huân Triết có thể tiếp tục ở bên cạnh tôi, ngay bây giờ cô hãy lập tức rời đi, biến mất ngay khỏi nhà tôi!”

“Không, anh không được làm những chuyện như vậy, Huân Triết cũng là con trai của anh cơ mà.”

“Người đàn ông không như phụ nữ, cho dù ngay cả con trai ruột của mình, nếu đã có thể sinh ra nó, thì lúc này cũng có thể làm như chưa từng sinh ra.” Anh cười lạnh: “Vì thế, nếu muốn cho con trai được yên ổn, rốt cuộc bây giờ cô hãy rời khỏi đây ngay lập tức.”

Khang Hoa Hiên sững sờ đứng ngây người ở nơi đó suốt mấy phút, rốt cục từ từ đón nhận sự thật.

Thì ra dù đã từng trải qua mấy tháng chung sống, cuối cùng cô vẫn không thể thay đổi được Phó Thần Cương. Từ trước đến nay anh vẫn giữ nguyên vẹn như thế... Vậy mà cô còn ngu ngốc cho rằng anh đã thay đổi...

44. Chương 44

“Được, tôi đi.” Cô lau sạch nước mắt, ánh mắt vẫn tập trung vào trên người con trai: “Nhưng tôi xin anh, hãy ho tôi được ở cùng với con một đêm cuối cùng, ít nhất cũng để cho tôi dỗ con ngủ... Nếu như anh không yên tâm, anh có thể theo dõi chúng tôi cũng không sao.”

Phó Thần Cương do dự, anh luôn luôn là một người dứt khoát, nếu cần phải đoạn tuyệt, anh nhất định phải làm gọn gàng sạch sẽ, nhưng đối với cô, anh vẫn có một chút mềm lòng.

Chỉ là một chút mà thôi.

“Sáng sớm ngày mai cô phải đi ngay.”

Vì đã nói muốn dỗ Huân Triết ngủ, nên cô đã ở bên cạnh con cả một đêm không hề nhắm mắt.

Huân Triết vừa mới học nói gọi mẹ. Vốn dĩ còn muốn dạy con học gọi ba ba nữa, chờ khi con đã học nói được toàn bộ sẽ cho Phó Thần Cương một sự bất ngờ. Không chỉ như vậy, cô còn muốn dạy con viết chữ, dạy con khiêu vũ... Còn rất nhiều thứ nữa, nhưng cô đã không kịp dạy con nữa rồi...

Không chỉ có Khang Hoa Hiên không ngủ, Phó Thần Cương cũng ở bên cạnh bọn họ cả đêm, không hề nói một câu.

Cũng giống như rất nhiều đêm trước, anh vẫn ngồi ở chỗ đó, nhìn chăm chăm vào gương mặt của Huân Triết khi ngủ, rồi nhìn sang dung nhan của cô... Trải qua đêm nay, tất cả sẽ trở thành ký ức.

Sáng sớm, Khang Hoa Hiên dùng chút thời gian còn lại trở về phòng để sắp xếp lại hành lý, cũng giống như ngày cô mới tới cô chỉ đeo một chiếc ba lô, cộng thêm một chiếc túi đeo bên cạnh, hai túi hành lý đơn giản, cô tới thế nào cũng rời đi như thế.

Tắc xi đã đợi ở bên ngoài. Cuối cùng cũng đã tới lúc rời đi, Khang Hoa Hiên trước khi đi, vẫn không quên dặn dò anh: “Lúc ngủ Huân Triết sợ nhất bị ẩm ỉ, nó cũng sợ tiếng sấm nổ... Hiên giờ nó cũng không còn nói kiểu ngôn ngữ trẻ con nữa, cho nên anh có thể thử dạy nó nói những từ đơn giản từng chữ một...”

Bị vẻ mặt lạnh lùng của anh nhìn chăm chăm, giọng của Khang Hoa Hiên càng nói càng nhỏ.

“Anh... Cũng phải chăm sóc mình cho tốt.” Cúi đầu, cô hít hít mũi, không muốn để anh phát hiện ra mũi mình đang cay xè.

“Anh không nên thức đêm thường xuyên như thế, Huân Triết ở nhà, anh nên tan việc sớm một chút trở về nhà nghỉ ngơi, thân thể của con người không phải làm bằng sắt, cần nghỉ ngơi thì nên nghỉ ngơi...”

“Sau đâu cô dự định đi đâu?” Phó Thần Cương cắt ngang lời nói của cô. Cả đêm anh không hề mở miệng nói một câu, giọng nói lúc này của anh trở nên khàn khàn, trầm đục.

“Chưa biết.” Cô hơi nhún vai, cười khổ: “Có lẽ sẽ trở về miền Nam thôi. Mẹ tôi giờ đây cũng chỉ còn một mình, chị gái tôi phải đến Nhật Bản để học, tôi cần trở về để giúp đỡ mẹ tôi.”

Anh cũng không có nói nữa, cả đêm không ngủ, hai mắt của anh cũng đã hiện đầy tia máu.

“Thời gian còn sớm, anh đi vào nghỉ một chút đi.” Cô nói rất quan tâm.

Tắc xi ở ngoài đã nhả mấy tiếng còi xe, nhắc nhở bọn họ xe lửa không đợi người.

Xách hành lý lên, Khang Hoa Hiên xoay người đi về phía tắc xi.

“Chờ một chút.” Nơi cổ họng chợt xông ra một nỗi chua xót, Phó Thần Cương kéo tay cô.

Khang Hoa Hiền xoay người nhìn anh, lúc này trong chớp mắt, hai người dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng lại không thể nói ra miệng được lời nào.

“Sau khi về đến nhà bình an hãy gọi điện thoại cho tôi.” Đây là câu duy nhất anh có thể nói.

“Ừ.”

“Phó Thần Cương, cậu điên rồi sao?”

“Không phải.”

“Đang yên đang lành sao cậu lại đuổi người ta đi làm gì? Cô ấy đã trêu chọc cậu cái gì chứ? Thỉnh thoảng có ầm ĩ một chút cũng không cần phải như vậy chứ! Cái tính cố chấp của cậu đến bao giờ mới có thể thay đổi được đây?”

Phó Thần Cương cúi đầu, cầm bình sữa của Huân Triết với tư thế không thuận thực lắm, cũng có chút không nhịn được cứ xoay chuyển thân bình.

“Đi tìm cô ấy về đi.” Thạch Dự Thạc quyết định giúp anh.

“Cô ấy sẽ không trở về đâu.”

“Tại sao?”

“Tớ không cho phép cô ấy bước vào nhà tớ dù nửa bước.”

45. Chương 45

Thạch Dự Thạc ngẩn ngơ: “Cũng bởi vì cô ấy là mẹ đẻ của Huân Triết sao?”

“Đúng thế.”

“Mặc dù sự thật làm người khác phải kinh ngạc, nhưng cậu cũng không cần thiết phải đuổi cô ấy đi, ngược lại, cậu phải cao hứng hơn mới phải chứ.”

“Cao hứng vì cái gì?”

“Cao hứng vì hai người trở thành người một nhà. Cậu đã từng nói rằng, cho dù mẹ đẻ Huân Triết là ai, chuyện này cũng không quan trọng, không phải vậy sao?” Thạch Dự Thạc nhắc nhở bạn tốt.

“Nếu quả thật cô ấy là một người phụ nữ không quan trọng thì một chút cũng không có gì là quan trọng. Nhưng cũng bởi vì cô ấy là Khang Hoa Hiền, lại làm ra chuyện như vậy, tớ càng không thể nào tha thứ cho cô ấy.”

“Cậu quá nghiêm khắc rồi.” Thạch Dự Thạc vò vò mái tóc: “Có lúc quả thật tớ cũng không sao chịu nổi cậu nữa... Một người đã biết lỗi lầm, cậu không thể tha thứ cho cô ấy một lần được sao?”

“Chuyện khác thì có thể. Chuyện này thì không được.”

Thạch Dự Thạc bị sự cố chấp của Phó Thần Cương làm cho sắp phát điên, hiện tại ngay cả Khang Hoa Hiền là người duy nhất chịu được tính tình của cậu ta, cũng đã bị đuổi đi, tương lai còn có ai chịu nổi cậu ta nữa không?

“Tùy cậu thôi.”

Nhặt chiếc áo khoác lên, Thạch Dự Thạc chuẩn bị đi, lại phát hiện Phó Thần Cương mặc dù đang chuyên tâm dứt cho con trai uống sữa tươi, nhưng lại lấy điện thoại đặt ngay ở phía trước mình, mà ánh mắt của cậu ta, từ đầu tới giờ cũng vẫn cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại di động...

“Cậu đang chờ điện thoại sao?”

“Cô ấy nói về đến nhà sẽ gọi lại cho tớ.”

Cô ấy? Là Khang Hoa Hiên sao? “Chẳng phải sáng nay cô ấy đã đáp chuyến xe lửa sớm nhất đi rồi hay sao?” Thạch Dự Thạc kinh ngạc: “Hiện tại đã hơn mười một giờ khuya rồi mà?”

Hai người này đang làm cái gì vậy? diễn đàn lê quý đôn Vì chân tướng thân phận của mẹ đẻ Huân Triết được làm rõ, cho nên làm ra cái bộ dạng đức hạnh này sao? Thạch Dự Thạc nhặt lên điện thoại trên bàn lên, nhét vào tay bạn mình: “Đáng chết! Cậu mau gọi điện thoại cho cô ấy đi.”

“Không gọi.” Phó Thần Cương hiểu tính nết của Khang Hoa Hiên, nếu như cô đã sớm về đến nhà, lại không muốn gọi điện thoại cho anh, chính là không muốn có dính dáng gì đến anh nữa...

Đã biết như thế, vậy mà anh lại đang chờ cái gì đây?

“Rốt cuộc thì cậu còn đang chờ cái gì nữa hả?” Thạch Dự Thạc cũng không chịu được nữa rống to mấy tiếng với anh: “Cậu có thể cố chấp, sĩ diện, nhưng cậu, ngay cả một chút lo lắng an nguy của cô ấy cũng không có hay sao? Nếu như giữa đường cô ấy có xảy ra chuyện gì, cậu cứ ở đó mà chuẩn bị hối tiếc cả đời đi! Có gọi hay không? Cậu không gọi, tớ gọi...”

Thạch Dự Thạc bắt đầu dò danh bạ điện thoại trong di động của mình xem có số điện thoại của Khang Hoa Hiên hay không. Khó lòng gặp được một người xứng đáng làm em gái tốt để cho anh nguyện ý móc tim móc phổi ra như vậy... Ặc, anh muốn nói là một cô gái tốt dịu dàng lương thiện, đương nhiên anh mong muốn cô ấy có thể bình an vô sự.

Xem ra anh và Khang Hoa Hiên cũng đã đánh giá thấp sự cố chấp và máu lạnh của Phó Thần Cương rồi, cho là Phó Thần Cương thật sự đã có thay đổi...

“Chờ một chút.” Có lẽ lời nói vừa rồi của Thạch Dự Thạc đã có tác dụng, vừa nghĩ tới có thể giữa đường cô xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, sắc mặt Phó Thần Cương hơi biến đổi, sau đó liền nhét con trai vào trong ngực Thạch Dự Thạc: “Tớ gọi.”

Thạch Dự Thạc luống cuống tay chân bế Phó Huân Triết... Ặc! Dáng dấp tướng mạo của cục cưng này khá giống Phó Thần Cương, còn nhìn về phía anh cười không ngừng... Ai dà, nếu như Phó Thần Cương cũng cười cười với anh thế này thì tốt biết bao.

“A lô, là tôi...”

Điện thoại vừa thông, Thạch Dự Thạc vểnh tai nghe lên, Phó Thần Cương trừng mắt nhìn anh một cái, đứng dậy đi đến phòng bếp nói chuyện điện thoại.

“Cô về đến nhà rồi sao?”

“Ừ.”

“Tại sao không gọi lại cho tôi?”

“Tôi... Tôi có chút say xe, về nhà liền ngủ quên mất.”

Mi tâm nhú lại, vừa rời khỏi anh và con trai trong lòng cô gái này đã không còn hai cha con anh nữa sao? “Ngay cả gọi điện thoại cũng quên luôn sao?”

“Ừ...”

Giọng của cô nghe có chút buồn buồn, điều này làm cho trái tim của Phó Thần Cương căng thẳng, “Cô đang khóc sao?”

“Không có.” Cô hít hít mũi, hắng giọng: “Chỉ là tôi vừa tỉnh ngủ... Huân Triết có khỏe không?”

“Nó rất tốt, chuẩn bị đi ngủ.”

“Tôi, tôi muốn nghe giọng của nó một chút... Có được không?”

Lần này, Phó Thần Cương không do dự, đi trở về phòng khách, ôm lấy con trai, đặt ống nói ở bên tai Huân Triết.

“Bé cưng, con có nhớ mẹ hay không?”

“Mẹ mẹ...” vừa nghe thấy tiếng của Khang Hoa Hiên, lúc đầu Huân Triết còn tò mò cầm điện thoại di động lẩn qua lộn lại, nhưng dù lật thế nào, vẫn không nhìn thấy người, miệng méo xẹo sau đó gào khóc dữ dội “Mẹ... Mẹ...”

Phó Thần Cương sợ hết hồn, anh không biết Huân Triết đã biết nói, hơn nữa mở miệng nói câu đầu tiên lại là tìm mẹ... Tim dường như đập mạnh một hồi như trống làng.

Anh buồn vui lẫn lộn cầm lấy điện thoại hỏi: “Đây là cô dạy nó à?”

“...” Bên đầu điện thoại kia không trả lời, chỉ truyền tới tiếng khóc mơ hồ.

“Cô không phải là mẹ của nó, vĩnh viễn không phải, rất nhanh nó sẽ quên cô thôi.” Cố dần lại tìm mình, anh cố ý nói như vậy.

Phó Thần Cương cúp điện thoại, ánh mắt nhìn Thạch Dự Thạch đầy trách cứ.

“Tại sao cậu nhất định phải như vậy?” Thấy đứa trẻ nhỏ trong ngực mình khóc lóc mãi không dừng, anh không khỏi thở dài: “Mặc dù cô ấy là người mẹ để vô trách nhiệm của con trai cậu, nhưng chẳng phải cô ấy là người phụ nữ mà cậu yêu hay sao? Tại sao lại phải đối xử tàn nhẫn với cô ấy như vậy?”

“Tớ đã gọi điện thoại cho cô ấy rồi, cô ấy không sao hết.” Phó Thần Cương vứt điện thoại di động xuống một bên: “Không sao là tốt rồi.”

46. Chương 46

Sau khi tan việc, Phó Thần Cương lái xe vòng đến nhà bảo mẫu để đón con.

Cũng giống như mọi ngày, khi anh tới đón Huân Triết đã là hơn mười giờ đêm. Còn Huân Triết phần lớn đều nằm ở trong ngực của bảo mẫu đang ngủ thở phì phò, hốc mắt luôn hơi hồng hồng, đôi môi cũng vậy.

Bảo mẫu vẻ mặt mệt mỏi nói, Huân Triết rất hay khóc, trừ lúc ngủ và ăn, ngoài ra không hề yên lặng được một phút, chỉ cần tỉnh giấc, Huân Triết lại khóc tìm mẹ.

Sau khi Khang Hoa Hiên đi được ba tháng, anh đã đổi bốn lần bảo mẫu rồi, đây là bảo mẫu thứ tư. Huân Triết vẫn vậy, mặc dù đã không còn thường xuyên khóc nữa, nhưng tính khí trở nên bất ổn. Bảo mẫu nói, Huân Triết thường thường cáu giận không lý do, vứt đồ chơi, nếu như có một chút không hài lòng sẽ khóc tìm mẹ.

Hiện giờ anh không muốn thuê bảo mẫu chuyên trách nữa, chấp nhận buổi sáng trước đi làm anh sẽ đưa con trai đến nhà bảo mẫu, tối muộn đi làm về lại qua đón con.

Chỉ có điều, mỗi khi anh ôm Huân Triết khóc mệt mỏi đã ngủ thiếp đi bước vào đến cửa nhà thì không còn ánh đèn chờ đợi anh nữa, cũng không còn hương vị của thức ăn nóng hổi, khi anh thức đêm cũng không có ai lo lắng dặn dò anh giữ gìn sức khỏe.

Hơn một giờ đêm, khi anh bận việc ở thư phòng lại cảm thấy bên người như thiếu thiếu cái gì đó, cảm cái ly ở trên bàn lên, lúc này mới phát hiện anh đã hình thành một thói quen, khi làm việc bên cạnh bao giờ cũng có đồ uống.

Đầu lưỡi phảng phất như có vị trà thất điệp đậm nhạt đăng đăng lại có chút ngòn ngọt... Anh đứng dậy tới phòng bếp, pha cho mình ly trà.

“Trà này em đã ủ sẵn cho anh rồi, lát nữa anh nhớ uống thời nhé”.

Người thấy hương vị trà quen thuộc, hơi nóng của ly trà thấm từ tay vào trong tim, nhưng anh vẫn cảm giác như thiếu đi cái gì đó... Phó Thần Cương nhú chặt lông mày, anh biết mình đã thiếu đi cái gì.

Trên thế giới này, nếu như có người có thể thay thế được được Khang Hoa Hiên, vậy thì không còn có gì có thể tốt hơn nữa, nhưng tất cả hết lần này tới lần khác không thể có.

Anh không chỉ một lần cố gắng thôi miên mình, cô chỉ là thói quen của anh, không có cô thì không thể được, có rất nhiều người có thể thay thế được cô... Nhưng thực ra có phải như thế không?

Ba tháng qua, chỉ có mấy tuần lễ trước là cô gọi điện thoại đến hỏi thăm tình hình của Huân Triết, nhưng gần tháng nay, ngay cả một cuộc điện thoại cô cũng không gọi đến nữa.

Quả thực, con người ai rồi cũng đều sẽ thay đổi, có phải như vậy không?

Cho nên, đến một ngày nào đó anh cũng có thể bắt chước sự vô tình của cô, bắt chước cô quên lãng rất nhanh.

Đáng chết! Rõ ràng người đuổi cô đi là anh, thế nhưng tại sao anh lại có cảm giác như anh bị cô vứt bỏ vậy?

Như giận dữ, anh đổ sạch ly trà nóng vừa mới pha. Anh luôn luôn là người nói một không hai, lần này chính là Khang Hoa Hiên đã đặt mìn phá bỏ, không tuân theo nguyên tắc của anh trước, cho nên, nhất định anh sẽ quên được cô...

...Vào một ngày nào đó.

Tính khí Phó của Thần Cương càng ngày càng khó mà chịu nổi, có lúc ngay cả Thạch Dự Thạc, người đã biết anh nhiều năm cũng không sao chịu nổi anh được nữa.

Nhưng ngày hôm nay, vì chuyện của công ty nên Thạch Dự Thạc đến nhà Phó Thần Cương tìm anh để thương lượng, không ngờ cái đồ gàn bướng cố chấp kia lại không chịu gạt đầu, làm anh tức chết người đi được!

“Nếu đã vậy thì tùy cậu!” Rốt cục Thạch Dự Thạc tức giận: “Tính khí của cậu càng ngày càng tệ hại, cậu hãy mang tính khí thoải tha đó vào trong quan tài đi!” Nói xong, anh dự định lách người đi ra ngoài.

Bên trong lập tức vọng ra tiếng thứ gì đó bị ném vỡ. Thạch Dự Thạc đã sớm mở cửa chuồn ra ngoài, không ngờ vừa mới bước ra lập tức bị va phải một bóng người.

“Xin lỗi, cô không sao chứ?” Định thần nhìn lại, Thạch Dự Thạc thoáng kinh hãi, vốn dĩ anh cho người kia là Khang Hoa Hiên, nhưng nhìn kỹ thì thấy không giống lắm. “Xin hỏi cô là...”

“Tôi là Khang Hoa Chân, chị của Khang Hoa Hiên, xin hỏi Hoa Hiên có ở đây không?”

Chị gái của Khang Hoa Hiên sao? Chẳng lẽ chị gái cô lại không biết cô đã trở về miền Nam từ lâu lắm rồi ư? Sao lại còn tới nơi này tìm cô vậy?

Cổ họng Thạch Dự Thạc căng thẳng, “Khang Hoa Hiên... cô ấy đã rời khỏi đây từ mấy tháng trước rồi.”

Khang Hoa Chân kinh ngạc: “Cô ấy đã đi đâu vậy?”

“Chẳng phải cô ấy đã trở về nhà mẹ ở miền Nam hay sao?”

“Nó về nhà ư?” Về mặt của Khang Hoa Chân đầy thắc mắc: “Không có, nó chưa từng về nhà ... Tuần sau tôi sẽ phải đi Nhật Bản, cho nên hôm nay tôi mới đặc biệt từ miền Nam ngược lên đây để tìm nó!”

“Như vậy là cô ấy chưa hề về nhà?” Cô không về nhà, vậy rốt cuộc cô có thể đi đâu đây? Thạch Dự Thạc xoay người đi trở vào bên trong nhà.

Lần này, thật sự đúng là một đòn búa bổ vào mặt rồi.

Khang Hoa Hiên tựa như bị bốc hơi khỏi thế giới này vậy, mọi người cũng không sao tìm được cô nữa.

Lúc đầu Phó Thần Cương cho rằng sau khi cô rời khỏi nơi này sẽ trở về nhà mẹ ở miền Nam, ngay lúc đó, quả thật cô đã nói như vậy rồi. Nhưng khi Khang Hoa Chân đến đây tìm em gái thì anh mới biết, thì ra cô đã rời khỏi nhà họ Khang từ lâu rồi.

Kể từ lúc cô mang thai, không có một ai trong nhà là không phản đối việc cô kiên trì muốn sinh Phó Huân Triết. Từ ngày đó trở đi, cô đã bị mẹ đuổi ra khỏi nhà, thậm chí, khi đó trong người cô không có một đồng nào... cũng không có ai giúp đỡ cô. Sau khi sinh con, cô một thân một mình ở cữ trong một gian phòng rộng ba mét vuông.

“Biết rõ cô ấy phải trải qua cuộc sống như thế, tại sao cùng là chị em gái mà cô lại không tới giúp cho em mình?”

“Đó là cuộc sống mà chính nó đã lựa chọn!” Khang Hoa Chân nhún vai, không cảm thấy mình có gì sai: “Hơn nữa tôi vẫn còn là sinh viên, tôi còn phải đi học! Vậy thì làm sao có thể giúp nó được chứ? Chúng tôi không chỉ một lần hi vọng nó bỏ đứa nhỏ này đi, những chính nó đã kiên quyết muốn sinh con ra.”

“Sau này tôi cũng có qua lại thăm nó. Anh biết không? Vì muốn sinh con ra mà Hoa Hiên phải chịu rất nhiều bi thảm. Người ta mang thai lẽ ra phải càng ngày càng mập mới đúng. Nhưng khi nó sinh con, lại còn bị gầy hơn so với hồi trước, nghe nói gầy đến nỗi ngay cả sữa cũng không có. Ai dà, anh nói thử xem, vì một đứa trẻ của một người đàn ông không rõ lai lịch, có cần thiết phải làm cho mình trở thành như vậy hay không?”

Nghe thấy thế sắc mặt Phó Thần Cương trở nên xanh mét. Tất cả đều do anh đã quá cố chấp quá mức, tự cho mình là đúng, cứ giữ khư khư cái suy nghĩ ban đầu về Khang Hoa Hiên, cho rằng cô là một cô gái vì muốn có được tình yêu của anh mà không từ thủ đoạn nào.

Nếu quả thật cô là một người thật sự ích kỷ, cũng sẽ không tình nguyện thà chịu khổ sở chứ nhất định không chịu bỏ đứa bé trong bụng, dù sao đó cũng là một sinh mạng, cho dù cha đứa nhỏ và cô không hề yêu nhau.

Có lẽ do cô tuổi còn trẻ, nên mới suy nghĩ không đủ cặn kẽ, không cân nhắc kỹ lưỡng tình hình của mình, cho nên sau cùng mới lựa chọn giao Huân Triết cho anh chăm sóc... Nhưng anh biết, cô thật sự đã rất cố gắng...

Ôm con trai đang bị bỏ tập nói của mình, Phó Thần Cương vui mặt vào trong ngực tràn đầy mùi sữa thơm của cục cưng.

Mấy ngày nay, anh rất nhớ sự ấm áp của cô, thật sự rất nhớ...

Hôm nay, nếu không có Khang Hoa Chân tìm tới cửa, chỉ sợ rằng cả đời này anh cũng không biết cuộc sống trước kia của Khang Hoa Hiên đã phải trải qua tình cảnh thế nào. Rõ ràng đã bị người nhà đuổi đi, vậy mà vẫn còn ngậy ngốc chịu tất cả gánh nặng chi phí giải phẫu cho mẹ, làm cho bản thân mệt mỏi đến không thành người như thế, nhưng cô vẫn mãi mãi lạc quan đơn thuần.

Lần này, anh sẽ không buông tay nữa, bất kể hiện giờ cô đang làm gì, hoặc dùng bất kỳ cách gì để né tránh anh, anh cũng sẽ không để cho cô rời đi.

Bởi vì cô là người con gái mà cả đời này anh yêu thích nhất.

Khang Hoa Hiên yên lặng nằm ở trên ghế khám và chữa bệnh, đây là bệnh viện mà cô đã sinh Huân Triết, sau đó lại đến đây để kiểm tra thai trước khi sinh.

“Thai nhi rất khỏe mạnh.” Nữ bác sĩ đưa cái khăn giấy cho cô lau hết gel trơn trên bụng: “Chỉ có điều em càng ngày càng gầy, như vậy không tốt lắm đâu. Phụ nữ có thai cần phải ăn nhiều một chút, nghỉ ngơi nhiều hơn, nếu không em sẽ không có đủ dinh dưỡng mà bé cưng cũng sẽ cảm thấy khá mệt mỏi, biết không?”

Sờ sờ cái bụng đã hơi đội lên, Khang Hoa Hiên lặng lẽ gật đầu.

Cô lại mang thai, biết làm sao được. Khi bác sĩ nói cho cô biết tin này thì cô vừa lại kinh ngạc lại vừa vui vẻ. Chính cô cũng rất kinh ngạc, rõ ràng cô chỉ cùng với Phó Thần Cương có mấy lần, tại sao lại có thể mang

thai dễ dàng như vậy nhỉ?

Nữ bác sĩ nói cho cô biết, bởi vì cô trẻ tuổi, sức lực khỏe mạnh, lại gặp gỡ vào đúng đỉnh của thời kỳ dễ thụ thai, cho nên việc cô lại tiếp tục mang thai là chuyện xảy ra rất bình thường.

47. Chương 46

Sau khi tan việc, Phó Thần Cương lái xe vòng đến nhà bảo mẫu để đón con.

Cũng giống như mọi ngày, khi anh tới đón Huân Triết đã là hơn mười giờ đêm. Còn Huân Triết phần lớn đều nằm ở trong ngực của bảo mẫu đang ngủ thở phì phò, hốc mắt luôn hơi hồng hồng, đôi môi cũng vậy.

Bảo mẫu vẻ mặt mệt mỏi nói, Huân Triết rất hay khóc, trừ lúc ngủ và ăn, ngoài ra không hề yên lặng được một phút, chỉ cần tỉnh giấc, Huân Triết lại khóc tìm mẹ.

Sau khi Khang Hoa Hiên đi được ba tháng, anh đã đổi bốn lần bảo mẫu rồi, đây là bảo mẫu thứ tư. Huân Triết vẫn vậy, mặc dù đã không còn thường xuyên khóc nữa, nhưng tính khí trở nên bất ổn. Bảo mẫu nói, Huân Triết thường thường cáu giận không lý do, vứt đồ chơi, nếu như có một chút không hài lòng sẽ khóc tìm mẹ.

Hiện giờ anh không muốn thuê bảo mẫu chuyên trách nữa, chấp nhận buổi sáng trước đi làm anh sẽ đưa con trai đến nhà bảo mẫu, tối muộn đi làm về lại qua đón con.

Chỉ có điều, mỗi khi anh ôm Huân Triết khóc một lát đã ngủ thiếp đi bước vào đến cửa nhà thì không còn ánh đèn chờ đợi anh nữa, cũng không còn hương vị của thức ăn nóng hổi, khi anh thức đêm cũng không có ai lo lắng dặn dò anh giữ gìn sức khỏe.

Hơn một giờ đêm, khi anh bận việc ở thư phòng lại cảm thấy bên người như thiếu thiếu cái gì đó, cảm cái ly ở trên bàn lên, lúc này mới phát hiện anh đã hình thành một thói quen, khi làm việc bên cạnh bao giờ cũng có đồ uống.

Đầu lưỡi phẳng phất như có vị trà thất diệu đảm nhàn nhạt đăng đăng lại có chút ngọt ngào... Anh đứng dậy tới phòng bếp, pha cho mình ly trà.

“Trà này em đã ủ sẵn cho anh rồi, lát nữa anh nhớ uống thời nhé”.

Ngửi thấy hương vị trà quen thuộc, hơi nóng của ly trà thấm từ tay vào trong tim, nhưng anh vẫn cảm giác như thiếu đi cái gì đó... Phó Thần Cương nhíu chặt lông mày, anh biết mình đã thiếu đi cái gì.

Trên thế giới này, nếu như có người có thể thay thế được được Khang Hoa Hiên, vậy thì không còn có gì có thể tốt hơn nữa, nhưng tất cả hết lần này tới lần khác không thể có.

Anh không chỉ một lần cố gắng thôi miên mình, cô chỉ là thói quen của anh, không có cô thì không thể được, có rất nhiều người có thể thay thế được cô... Nhưng thực ra có phải như thế không?

Ba tháng qua, chỉ có mấy tuần lễ trước là cô gọi điện thoại đến hỏi thăm tình hình của Huân Triết, nhưng gần tháng nay, ngay cả một cuộc điện thoại cô cũng không gọi đến nữa.

Quả thực, con người ai rồi cũng đều sẽ thay đổi, có phải như vậy không?

Cho nên, đến một ngày nào đó anh cũng có thể bắt chước sự vô tình của cô, bắt chước cô quên lãng rất nhanh.

Đáng chết! Rõ ràng người đuổi cô đi là anh, thế nhưng tại sao anh lại có cảm giác như anh bị cô vứt bỏ vậy?

Như giận dữ, anh đổ sạch ly trà nóng vừa mới pha. Anh luôn luôn là người nói một không hai, lần này chính là Khang Hoa Hiên đã đặt mìn phá bỏ, không tuân theo nguyên tắc của anh trước, cho nên, nhất định anh sẽ quên được cô...

...Vào một ngày nào đó.

Tính khí Phó của Thần Cương càng ngày càng khó mà chịu nổi, có lúc ngay cả Thạch Dự Thạc, người đã biết anh nhiều năm cũng không sao chịu nổi anh được nữa.

Nhưng ngày hôm nay, vì chuyện của công ty nên Thạch Dự Thạc đến nhà Phó Thần Cương tìm anh để thương lượng, không ngờ cái đồ gàn bướng cố chấp kia lại không chịu gạt đầu, làm anh tức chết người đi được!

“Nếu đã vậy thì tùy cậu!” Rốt cục Thạch Dự Thạc tức giận: “Tính khí của cậu càng ngày càng tệ hại, cậu hãy mang tính khí thoải tha đó vào trong quan tài đi!” Nói xong, anh dự định lách người đi ra ngoài.

Bên trong lập tức vọng ra tiếng thứ gì đó bị ném vỡ. Thạch Dự Thạc đã sớm mở cửa chuồng ra ngoài, không ngờ vừa mới bước ra lập tức bị va phải một bóng người.

“Xin lỗi, cô không sao chứ?” Định thần nhìn lại, Thạch Dự Thạc thoáng kinh hãi, vốn dĩ anh cho người kia là Khang Hoa Hiên, nhưng nhìn kỹ thì thấy không giống lắm. “Xin hỏi cô là...”

“Tôi là Khang Hoa Chân, chị của Khang Hoa Hiên, xin hỏi Hoa Hiên có ở đây không?”

Chị gái của Khang Hoa Hiên sao? Chẳng lẽ chị gái cô lại không biết cô đã trở về miền Nam từ lâu lắm rồi ư? Sao lại còn tới nơi này tìm cô vậy?

Cổ họng Thạch Dự Thạc căng thẳng, “Khang Hoa Hiên... cô ấy đã rời khỏi đây từ mấy tháng trước rồi.”

Khang Hoa Chân kinh ngạc: “Cô ấy đã đi đâu vậy?”

“Chẳng phải cô ấy đã trở về nhà mẹ ở miền Nam hay sao?”

“Nó về nhà ư?” Về mặt của Khang Hoa Chân đầy thắc mắc: “Không có, nó chưa từng về nhà ... Tuần sau tôi sẽ phải đi Nhật Bản, cho nên hôm nay tôi mới đặc biệt từ miền Nam ngược lên đây để tìm nó!”

“Như vậy là cô ấy chưa hề về nhà?” Cô không về nhà, vậy rốt cuộc cô có thể đi đâu đây? Thạch Dự Thạc xoay người đi trở vào bên trong nhà.

Lần này, thật sự đúng là một đòn búa bổ vào mặt rồi.

Khang Hoa Hiên tựa như bị bốc hơi khỏi thế giới này vậy, mọi người cũng không sao tìm được cô nữa.

Lúc đầu Phó Thần Cương cho rằng sau khi cô rời khỏi nơi này sẽ trở về nhà mẹ ở miền Nam, ngay lúc đó, quả thật cô đã nói như vậy rồi. Nhưng khi Khang Hoa Chân đến đây tìm em gái thì anh mới biết, thì ra cô đã rời khỏi nhà họ Khang từ lâu rồi.

Kể từ lúc cô mang thai, không có một ai trong nhà là không phản đối việc cô kiên trì muốn sinh Phó Huân Triết. Từ ngày đó trở đi, cô đã bị mẹ đuổi ra khỏi nhà, thậm chí, khi đó trong người cô không có một đồng nào... cũng không có ai giúp đỡ cô. Sau khi sinh con, cô một thân một mình ở cữ trong một gian phòng rộng ba mét vuông.

“Biết rõ cô ấy phải trải qua cuộc sống như thế, tại sao cùng là chị em gái mà cô lại không tới giúp cho em mình?”

“Đó là cuộc sống mà chính nó đã lựa chọn!” Khang Hoa Chân nhún vai, không cảm thấy mình có gì sai: “Hơn nữa tôi vẫn còn là sinh viên, tôi còn phải đi học! Vậy thì làm sao có thể giúp nó được chứ? Chúng tôi không chỉ một lần hi vọng nó bỏ đứa nhỏ này đi, những chính nó đã kiên quyết muốn sinh con ra.”

“Sau này tôi cũng có qua lại thăm nó. Anh biết không? Vì muốn sinh con ra mà Hoa Hiên phải chịu rất nhiều bi thảm. Người ta mang thai lẽ ra phải càng ngày càng mập mới đúng. Nhưng khi nó sinh con, lại còn bị gầy hơn so với hồi trước, nghe nói gầy đến nỗi ngay cả sữa cũng không có. Ai dè, anh nói thử xem, vì một đứa trẻ của một người đàn ông không rõ lai lịch, có cần thiết phải làm cho mình trở thành như vậy hay không?”

Nghe thấy thế sắc mặt Phó Thần Cương trở nên xanh mét. Tất cả đều do anh đã quá cố chấp quá mức, tự cho mình là đúng, cứ giữ khư khư cái suy nghĩ ban đầu về Khang Hoa Hiên, cho rằng cô là một cô gái vì muốn có được tình yêu của anh mà không từ thủ đoạn nào.

Nếu quả thật cô là một người thật sự ích kỷ, cũng sẽ không tình nguyện thà chịu khổ sở chứ nhất định không chịu bỏ đứa bé trong bụng, dù sao đó cũng là một sinh mạng, cho dù cha đứa nhỏ và cô không hề yêu nhau.

Có lẽ do cô tuổi còn trẻ, nên mới suy nghĩ không đủ cặn kẽ, không cân nhắc kỹ lưỡng tình hình của mình, cho nên sau cùng mới lựa chọn giao Huân Triết cho anh chăm sóc... Nhưng anh biết, cô thật sự đã rất cố gắng...

Ôm con trai đang bị mồ hôi ướt của mình, Phó Thần Cương vui mừng tràn đầy mùi sữa thơm của cục cưng.

Mấy ngày nay, anh rất nhớ sự ấm áp của cô, thật sự rất nhớ...

Hôm nay, nếu không có Khang Hoa Chân tìm tới cửa, chỉ sợ rằng cả đời này anh cũng không biết cuộc sống trước kia của Khang Hoa Hiên đã phải trải qua tình cảnh thế nào. Rõ ràng đã bị người nhà đuổi đi, vậy mà vẫn còn ngậm ngùi chịu tất cả gánh nặng chi phí giải phẫu cho mẹ, làm cho bản thân mệt mỏi đến không thành người như thế, nhưng cô vẫn mãi mãi lạc quan đơn thuần.

Lần này, anh sẽ không buông tay nữa, bất kể hiện giờ cô đang làm gì, hoặc dùng bất kỳ cách gì để né tránh anh, anh cũng sẽ không để cho cô rời đi.

Bởi vì cô là người con gái mà cả đời này anh yêu thích nhất.

Khang Hoa Hiên yên lặng nằm ở trên ghế khám và chữa bệnh, đây là bệnh viện mà cô đã sinh Huân Triết, sau đó lại đến đây để kiểm tra thai trước khi sinh.

“Thai nhi rất khỏe mạnh.” Nữ bác sĩ đưa cái khăn giấy cho cô lau hết gel trơn trên bụng: “Chỉ có điều em càng ngày càng gầy, như vậy không tốt lắm đâu. Phụ nữ có thai cần phải ăn nhiều một chút, nghỉ ngơi nhiều hơn, nếu không em sẽ không có đủ dinh dưỡng mà bé cưng cũng sẽ cảm thấy khá mệt mỏi, biết không?”

Sờ sờ cái bụng đã hơi dẹt lên, Khang Hoa Hiên lặng lẽ gật đầu.

Cô lại mang thai, biết làm sao được Khi bác sĩ nói cho cô biết tin này thì cô vừa lại kinh ngạc lại vừa vui vẻ. Chính cô cũng rất kinh ngạc, rõ ràng cô chỉ cùng với Phó Thần Cương có mấy lần, tại sao lại có thể mang thai dễ dàng như vậy nhỉ?

Nữ bác sĩ nói cho cô biết, bởi vì cô trẻ tuổi, sức lực khỏe mạnh, lại gặp gỡ vào đúng đỉnh của thời kỳ dễ thụ thai, cho nên việc cô lại tiếp tục mang thai là chuyện xảy ra rất bình thường.

48. Chương 47: Chương 46

Thời điểm cô rời khỏi nhà của Phó Thần Cương, thật sự cô rất khổ sở, cộng thêm phải đi tìm chỗ thuê nhà, tìm việc làm, sự đau thương và gánh nặng cuộc sống thực tế đã đè ép tới mức cô không thở nổi. Vì vậy cô đã mơ mơ màng màng bỏ qua kỳ kinh nguyệt lần đầu tiên, rồi đến tháng thứ hai, tháng thứ ba...

Chương X - phần 2

Cô nhớ Huân Triết, nhớ Phó Thần Cương, nhưng cô cũng biết mình không cách nào có thể trở lại bên cạnh bọn họ được nữa. Trong bụng cô đã có một sinh mạng mới, đối với cô mà nói, đây chính là sự khích lệ lớn nhất.

Cô rất thích trẻ con, vì vậy mới nghĩ đến xin làm việc ở trung tâm bảo mẫu. Nhưng đến vòng phỏng vấn, phần lớn đều ngại cô tuổi còn quá nhỏ, không có kinh nghiệm, vì vậy cô chỉ có cách quảng lý lịch đi, đến phòng khám bệnh của khoa phụ sản, nơi hồi còn là sinh viên cô đã tới đây để làm việc công ích.

Các nữ y tá và nữ bác sĩ ở Phòng khám bệnh đối xử với cô cũng rất tốt. Cô cũng phát huy tinh thần bác ái của mình, khi có thể đều cho mọi người một cái ôm ấm áp. Chính nhờ có ưu điểm này, nên cô đã được nhận làm việc ở chỗ này, xem ra cũng không tệ lắm.

Các đồng nghiệp sau khi biết cô mang thai, cũng thường trợ giúp cho cô không ít. Ít nhất lúc này cũng làm cho cô không còn cảm giác bất lực nữa.

Cho dù biết cô mồ côi cha mẹ, các đồng nghiệp cũng không hề nhìn ngó cô với ánh mắt khác thường, mà ít nhiều còn có chút thông cảm với cô. Cô biết làm một người mẹ đơn thân rất khổ cực, nhưng cô tin mình sẽ chống đỡ được tới cùng.

“Bây giờ chẳng những mọi người kết hôn muộn, lại còn sinh đẻ ít, cứ đợi đến khi khả năng kinh tế cho phép mới muốn sinh con, nhưng khả năng con người cũng có hạn. Em có thấy không, mấy ngày trước tỉ lệ sinh đẻ đã giảm xuống đấy rồi đấy. Ai dà, sau này vẫn còn phải dựa vào các cô gái trẻ của thế hệ các em để tăng tỷ lệ sinh cho đất nước đây!” Là người luôn luôn rất quan tâm tới cô, nữ bác sĩ này luôn miệng ca cẩm như vậy.

“Có chuyện chị vốn định nói với em từ lâu, sau lại biết em mang thai, lại gác lại một chút...” Đang lúc nghỉ trưa, nữ bác sĩ nữ kéo cô qua một bên, nói chuyện: “Sau khi sinh con ra, việc gì cũng đều phải dùng đến tiền, quả thật so với những người bình thường khác em có chút khổ cực hơn. Em có định suy tính chuyển từ vừa làm vừa học sang làm viên chính thức hay không? Mặc dù thời gian làm việc có bị kéo dài hơn một chút, nhưng cuộc sống cũng tương đối có bảo đảm hơn.”

“Có thật không ạ?” Khang Hoa Hiên vội vàng gật đầu, “Tốt quá, nếu như có thể chuyển thành chính chức, vậy thì không có gì có thể tốt hơn rồi.”

“Chị cũng biết em sẽ đồng ý mà.” Nữ bác sĩ nữ vỗ vỗ vai cô: “Chị đã làm giúp cho em giấy cam đoan rồi, từ tháng sau em đã bắt đầu trở thành nhân viên chính thức của phòng khám bệnh chúng ta rồi đó.”

Công việc của một nhân viên chính thức so với sinh viên làm việc công ích đúng là nặng hơn, bụng của cô càng ngày càng to hơn, sức ăn cũng nhiều hơn trước, nhưng cô luôn cảm thấy dễ mệt mỏi, thời gian ngủ cũng dài hơn so với hồi trước.

Bác sĩ nói đây là hiện tượng bình thường, càng đến giai đoạn sau của kỳ mang thai, triệu chứng lại càng rõ ràng hơn. Bởi vì một cơ thể lại phải cung cấp chất dinh dưỡng cần thiết cho hai người, thì nhất định sẽ phải ăn nhiều ngủ nhiều hơn, đó là chuyện bình thường.

Bởi vì bận rộn lẫn mệt mỏi, cuối cùng cô cũng đã bớt đau thương một chút, nhưng dù sao mỗi khi nhìn vào cái bụng của mình đang nhô lên thì cô lại nhớ tới Huân Triết và cha của nó.

Bọn họ hiện giờ có được khỏe hay không? Cô hi vọng bọn họ sẽ được trải qua một cuộc sống vui vẻ.

Kể từ sau khi biết mình mang thai, cô đã ép mình không được gọi điện thoại liên lạc với Phó Thần Cương nữa. Cô rất sợ, nếu như không cẩn thận bị anh phát hiện ra cô lại mang thai, không biết liệu anh có lại mang con đi cách xa cô nữa hay không...

Nếu bàn về khả năng kinh tế anh tốt hơn cô rất nhiều, nhưng nếu quả thật đúng như theo lời của anh, quyền giám hộ đối với con lúc này đều thuộc về anh, vậy thì cô làm sao đây?

Cho nên, cho dù có khổ cực thế nào, cô vẫn giữ lại bé cưng ở bên cạnh mình.

Cũng giống như bao đêm trước, Khang Hoa Hiên kéo cơ thể mệt mỏi về đến nhà. Khu nhà mà cô thuê là một khu nhà nhỏ cũ kỹ không có thang máy, cô chỉ có thể cực khổ bò lên bốn tầng thang bộ để vào nhà.

Bụng cô càng lớn, việc đi lại càng không dễ dàng. Có lúc nửa đêm cô còn có thể bị chuột rút chân rất đau làm cho tỉnh giấc. Hồi trước, thời gian cô mang thai Huân Triết do dinh dưỡng không đầy đủ, căn bản bụng cũng không to thế này, nên triệu chứng cũng không thấy rõ ràng lắm.

Sau khi tắm rửa qua loa, cô liền ngã xuống giường mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Trong lúc đầu óc hỗn loạn bàn chân lại truyền tới một trận co rút đau đớn làm cô nhúu mày lại.

Mặc dù chuyện rút gân nửa đêm đã thành thói quen, nhưng bây giờ cô đang cực kỳ mệt mỏi nên tuyệt đối không thể bỏ dậy nổi để chườm nóng, chỉ kéo cái gối kê vào nửa người dưới, duỗi thẳng bắp chân để từ từ giãn gân, hi vọng có thể giảm bớt đau đớn một chút.

“Em không thoải mái sao?”

“Ừ, bị rút gân.”

Là cô đang ảo giác sao? Sao cô lại cảm thấy gian phòng sáng lên một chút thế nhỉ?

Tiếp theo, một dòng áp lực ấm áp từ bắp chân của cô bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển xuống, bắp thịt cứng ngắc của cô chậm rãi giãn dần ra, mặc dù đang ngủ, nhưng Khang Hoa Hiên vẫn thở ra một hơi dài đầy thỏa mãn.

“Đã khá hơn chút nào chưa?”

“Ừ.” Lầu bầu một tiếng, cô xoay người đưa lưng về phía ánh sáng, chân cũng rút lại.

Phó Thần Cương tựa vào bên cạnh cô, chăm chú nhìn vẻ mặt cô đang ngủ rất bình yên, quả thật anh không thể tin được, anh thật sự đã tìm được cô.

Năm tháng trời, cô đã rời khỏi anh được hơn năm tháng, cuối cùng hiện tại anh đã tìm được cô.

Thoáng nhìn, người cô có vẻ hơi gầy đi, nhưng gương mặt của cô so với ký ức trước đây lại thấy tròn bóng hơn không ít. Mấy tháng nay, cô không gọi một cuộc điện thoại nào thì cũng coi như xong, nhưng chẳng lẽ trong lòng cô lại không có bất kỳ vương vấn nào, ngược lại còn ăn uống rất thoải mái sao?

Phó Thần Cương có chút bất mãn, kéo chăn một góc chui vào bên cạnh cô, vừa mới định ôm cô thì thấy giữa hai người có sự cách trở, làm cho anh ngăn người ra.

Nhắc chiếc chăn mỏng trên người cô ra, trong nháy mắt anh liền hít một hơi dài, nhìn chằm chằm vào cái bụng của cô đã nhô lên, quan sát một hồi. Mãi đến khi cô phát ra tiếng lầu bầu đầy bất mãn, đoạt lại chăn, cọ cọ mấy cái rồi đặt vào bên gò má.

Cô mang thai sao? Tại sao cô lại mang thai nhỉ?

Phó Thần Cương quả thực không sao tiêu hóa nổi tin tức này. Bất quá anh và Khang Hoa Hiên cũng chỉ mới ở chung một chỗ hai lần... Vậy mà... Thế nào mà cô đã là mẹ của hai đứa bé rồi nhỉ?

Bên phân xã thu tin cũng có nói trong thời gian này cô không hề có qua lại với bạn trai mới!

Chẳng lẽ đứa bé này... Lại là của anh sao?

Anh mặc kệ, rốt cuộc bất kể đứa bé này là con ai, anh cũng nhất định phải có cô.

Quả thực lâu nay anh đã nghe ngóng rất nhiều, thậm chí không tiếc vận dụng các mối quan hệ đặc biệt để điều tra những tài liệu có liên quan đến cô... cho dù là thẻ tín dụng, ghi chép chữa bệnh... Cuối cùng ở trong tài liệu của cục thuế anh mới phát hiện ra, tháng này cô bắt đầu làm việc ở một phòng khám bệnh của khoa phụ sản.

Vừa biết được chỗ làm việc và chỗ ở của cô, cả đêm anh đã lái xe xuôi xuống vùng ngoại thành của Đài Trung, mặc dù phải tốn không ít thời gian để tìm đường đi trong ngõ hẻm, nhưng cuối cùng anh đã tìm được nơi ở của cô.

Cửa nhà cũ nát, ngay cả chút các biện pháp bảo đảm an toàn cũng không có. Ngay cả phòng của cô - “Khụ”- anh không có chìa khóa, nhưng cũng có thể tìm người đến mở khóa.

Anh ngang ngược chui vào chăn cùng với cô, kéo thân thể của cô vào trong ngực. Thân thể của cô từ trước đến giờ luôn ấm áp mềm mại, mặc dù ở giữa có chút phiền toái nhỏ, nhưng điều này không đủ làm anh bỏ đi quyết tâm muốn có cô.

Đến lúc đó, cô sẽ nguyện ý trở lại bên cạnh anh sao?

Hừ, không muốn cũng không liên quan, dù thế nào đi nữa trong tay anh còn có Huân Triết là át chủ bài, anh biết cô dễ mềm lòng, nhất định sẽ trở lại bên cạnh anh.

49. Chương 47: Chương 46

Thời điểm cô rời khỏi nhà của Phó Thần Cương, thật sự cô rất khó xử, cộng thêm phải đi tìm chỗ thuê nhà, tìm việc làm, sự đau thương và gánh nặng cuộc sống thực tế đã đè ép tới mức cô không thở nổi. Vì vậy cô đã mơ màng màng bỏ qua kỳ kinh nguyệt lần đầu tiên, rồi đến tháng thứ hai, tháng thứ ba...

Chương X - phần 2

Cô nhớ Huân Triết, nhớ Phó Thần Cương, nhưng cô cũng biết mình không cách nào có thể trở lại bên cạnh bọn họ được nữa. Trong bụng cô đã có một sinh mạng mới, đối với cô mà nói, đây chính là sự khích lệ lớn nhất.

Cô rất thích trẻ con, vì vậy mới nghĩ đến xin làm việc ở trung tâm bảo mẫu. Nhưng đến vòng phỏng vấn, phần lớn đều ngại cô tuổi còn quá nhỏ, không có kinh nghiệm, vì vậy cô chỉ có cách quảng lý lịch đi, đến phòng khám bệnh của khoa phụ sản, nơi hồi còn là sinh viên cô đã tới đây để làm việc công ích.

Các nữ y tá và nữ bác sĩ ở Phòng khám bệnh đối xử với cô cũng rất tốt. Cô cũng phát huy tinh thần bác ái của mình, khi có thể đều cho mọi người một cái ôm ấm áp. Chính nhờ có ưu điểm này, nên cô đã được nhận làm việc ở chỗ này, xem ra cũng không tệ lắm.

Các đồng nghiệp sau khi biết cô mang thai, cũng thường trợ giúp cho cô không ít. Ít nhất lúc này cũng làm cho cô không còn cảm giác bất lực nữa.

Cho dù biết cô mồ côi cha mẹ, các đồng nghiệp cũng không hề nhìn ngó cô với ánh mắt khác thường, mà ít nhiều còn có chút thông cảm với cô. Cô biết làm một người mẹ đơn thân rất khổ cực, nhưng cô tin mình sẽ chống đỡ được tới cùng.

“Bây giờ chẳng những mọi người kết hôn muộn, lại còn sinh đẻ ít, cứ đợi đến khi khả năng kinh tế cho phép mới muốn sinh con, nhưng khả năng con người cũng có hạn. Em có thấy không, mấy ngày trước tỉ lệ sinh đẻ đã giảm xuống đấy rồi đấy. Ai dè, sau này vẫn còn phải dựa vào các cô gái trẻ của thế hệ các em để tăng tỷ lệ sinh cho đất nước đây!” Là người luôn luôn rất quan tâm tới cô, nữ bác sĩ này luôn miệng ca cẩm như vậy.

“Có chuyện chị vốn định nói với em từ lâu, sau lại biết em mang thai, lại gác lại một chút...” Đang lúc nghỉ trưa, nữ bác sĩ nữ kéo cô qua một bên, nói chuyện: “Sau khi sinh con ra, việc gì cũng đều phải dùng đến tiền, quả thật so với những người bình thường khác em có chút khổ cực hơn. Em có định suy tính chuyển từ vừa làm vừa học sang làm viên chính thức hay không? Mặc dù thời gian làm việc có bị kéo dài hơn một chút, nhưng cuộc sống cũng tương đối có bảo đảm hơn.”

“Có thật không ạ?” Khang Hoa Hiên vội vàng gật đầu, “Tốt quá, nếu như có thể chuyển thành chính chức, vậy thì không có gì có thể tốt hơn rồi.”

“Chị cũng biết em sẽ đồng ý mà.” Nữ bác sĩ nữ vỗ vỗ vai cô: “Chị đã làm giúp cho em giấy cam đoan rồi, từ tháng sau em đã bắt đầu trở thành nhân viên chính thức của phòng khám bệnh chúng ta rồi đó.”

Công việc của một nhân viên chính thức so với sinh viên làm việc công ích đúng là nặng hơn, bụng của cô càng ngày càng to hơn, sức ăn cũng nhiều hơn trước, nhưng cô luôn cảm thấy dễ mệt mỏi, thời gian ngủ cũng dài hơn so với hồi trước.

Bác sĩ nói đây là hiện tượng bình thường, càng đến giai đoạn sau của kỳ mang thai, triệu chứng lại càng rõ ràng hơn. Bởi vì một cơ thể lại phải cung cấp chất dinh dưỡng cần thiết cho hai người, thì nhất định sẽ phải ăn nhiều ngủ nhiều hơn, đó là chuyện bình thường.

Bởi vì bận rộn lẫn mệt mỏi, cuối cùng cô cũng đã bớt đau thương một chút, nhưng dù sao mỗi khi nhìn vào cái bụng của mình đang nhô lên thì cô lại nhớ tới Huân Triết và cha của nó.

Bọn họ hiện giờ có được khỏe hay không? Cô hi vọng bọn họ sẽ được trải qua một cuộc sống vui vẻ.

Kể từ sau khi biết mình mang thai, cô đã ép mình không được gọi điện thoại liên lạc với Phó Thần Cương nữa. Cô rất sợ, nếu như không cẩn thận bị anh phát hiện ra cô lại mang thai, không biết liệu anh có lại mang con đi cách xa cô nữa hay không...

Nếu bàn về khả năng kinh tế anh tốt hơn cô rất nhiều, nhưng nếu quả thật đúng như theo lời của anh, quyền giám hộ đối với con lúc này đều thuộc về anh, vậy thì cô làm sao đây?

Cho nên, cho dù có khổ cực thế nào, cô vẫn giữ lại bé cưng ở bên cạnh mình.

Cũng giống như bao đêm trước, Khang Hoa Hiên kéo cơ thể mệt mỏi về đến nhà. Khu nhà mà cô thuê là một khu nhà nhỏ cũ kỹ không có thang máy, cô chỉ có thể cực khổ bò lên bốn tầng thang bộ để vào nhà.

Bụng cô càng lớn, việc đi lại càng không dễ dàng. Có lúc nửa đêm cô còn có thể bị chuột rút chân rất đau làm cho tỉnh giấc. Hồi trước, thời gian cô mang thai Huân Triết do dinh dưỡng không đầy đủ, căn bản bụng cũng không to thế này, nên triệu chứng cũng không thấy rõ ràng lắm.

Sau khi tắm rửa qua loa, cô liền ngã xuống giường mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Trong lúc đầu óc hỗn loạn bàn chân lại truyền tới một trận co rút đau đớn làm cô nhúm mày lại.

Mặc dù chuyện rút gân nửa đêm đã thành thói quen, nhưng bây giờ cô đang cực kỳ mệt mỏi nên tuyệt đối không thể bỏ dậy nổi để chườm nóng, chỉ kéo cái gối kê vào nửa người dưới, duỗi thẳng bắp chân để từ từ giãn gân, hi vọng có thể giảm bớt đau đớn một chút.

“Em không thoải mái sao?”

“Ừ, bị rút gân.”

Là cô đang ảo giác sao? Sao cô lại cảm thấy gian phòng sáng lên một chút thế nhỉ?

Tiếp theo, một dòng áp lực ấm áp từ bắp chân của cô bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển xuống, bắp thịt cứng ngắc của cô chậm rãi giãn dần ra, mặc dù đang ngủ, nhưng Khang Hoa Hiên vẫn thở ra một hơi dài đầy thỏa mãn.

“Đã khá hơn chút nào chưa?”

“Ừ.” Lầu bầu một tiếng, cô xoay người đưa lưng về phía ánh sáng, chân cũng rút lại.

Phó Thần Cương tựa vào bên cạnh cô, chăm chú nhìn vẻ mặt cô đang ngủ rất bình yên, quả thật anh không thể tin được, anh thật sự đã tìm được cô.

Năm tháng trời, cô đã rời khỏi anh được hơn năm tháng, cuối cùng hiện tại anh đã tìm được cô.

Thoáng nhìn, người cô có vẻ hơi gầy đi, nhưng gương mặt của cô so với ký ức trước đây lại thấy trơn bóng hơn không ít. Mấy tháng nay, cô không gọi một cuộc điện thoại nào thì cũng coi như xong, nhưng chẳng lẽ trong lòng cô lại không có bất kỳ vương vấn nào, ngược lại còn ăn uống rất thoải mái sao?

Phó Thần Cương có chút bất mãn, kéo chăn một góc chui vào bên cạnh cô, vừa mới định ôm cô thì thấy giữa hai người có sự cách trở, làm cho anh ngẩn người ra.

Nhắc chiếc chăn mỏng trên người cô ra, trong nháy mắt anh liền hít một hơi dài, nhìn chằm chằm vào cái bụng của cô đã nhô lên, quan sát một hồi. Mãi đến khi cô phát ra tiếng lầu bầu đầy bất mãn, đoạt lại chăn, cọ cọ mấy cái rồi đặt vào bên gò má.

Cô mang thai sao? Tại sao cô lại mang thai nhỉ?

Phó Thần Cương quả thực không sao tiêu hóa nổi tin tức này. Bất quá anh và Khang Hoa Hiên cũng chỉ mới ở chung một chỗ hai lần... Vậy mà... Thế nào mà cô đã là mẹ của hai đứa bé rồi nhỉ?

Bên phân xã thu tin cũng có nói trong thời gian này cô không hề có qua lại với bạn trai mới!

Chẳng lẽ đứa bé này... Lại là của anh sao?

Anh mặc kệ, rốt cuộc bất kể đứa bé này là con ai, anh cũng nhất định phải có cô.

Quả thực lâu nay anh đã nghe ngóng rất nhiều, thậm chí không tiếc vận dụng các mối quan hệ đặc biệt để điều tra những tài liệu có liên quan đến cô... cho dù là thẻ tín dụng, ghi chép chữa bệnh... Cuối cùng ở trong tài liệu của cục thuế anh mới phát hiện ra, tháng này cô bắt đầu làm việc ở một phòng khám bệnh của khoa phụ sản.

Vừa biết được chỗ làm việc và chỗ ở của cô, cả đêm anh đã lái xe xuôi xuống vùng ngoại thành của Đài Trung, mặc dù phải tốn không ít thời gian để tìm đường đi trong ngõ hẻm, nhưng cuối cùng anh đã tìm được nơi ở của cô.

Cửa nhà cũ nát, ngay cả chút các biện pháp bảo đảm an toàn cũng không có. Ngay cả phòng của cô - “Khụ”- anh không có chìa khóa, nhưng cũng có thể tìm người đến mở khóa.

Anh ngang ngược chui vào chăn cùng với cô, kéo thân thể của cô vào trong ngực. Thân thể của cô từ trước đến giờ luôn ấm áp mềm mại, mặc dù ở giữa có chút phiền toái nhỏ, nhưng điều này không đủ làm anh bỏ đi quyết tâm muốn có cô.

Đến lúc đó, cô sẽ nguyện ý trở lại bên cạnh anh sao?

Hừ, không muốn cũng không liên quan, dù thế nào đi nữa trong tay anh còn có Huân Triết là át chủ bài, anh biết cô dễ mềm lòng, nhất định sẽ trở lại bên cạnh anh.

50. Chương 47: Chương 46

Thời điểm cô rời khỏi nhà của Phó Thần Cương, thật sự cô rất khổ sở, cộng thêm phải đi tìm chỗ thuê nhà, tìm việc làm, sự đau thương và gánh nặng cuộc sống thực tế đã đè ép tới mức cô không thở nổi. Vì vậy cô đã mơ mơ màng màng bỏ qua kỳ kinh nguyệt lần đầu tiên, rồi đến tháng thứ hai, tháng thứ ba...

Chương X - phần 2

Cô nhớ Huân Triết, nhớ Phó Thần Cương, nhưng cô cũng biết mình không cách nào có thể trở lại bên cạnh bọn họ được nữa. Trong bụng cô đã có một sinh mạng mới, đối với cô mà nói, đây chính là sự khích lệ lớn nhất.

Cô rất thích trẻ con, vì vậy mới nghĩ đến xin làm việc ở trung tâm bảo mẫu. Nhưng đến vòng phỏng vấn, phần lớn đều ngại cô tuổi còn quá nhỏ, không có kinh nghiệm, vì vậy cô chỉ có cách quảng lý lịch đi, đến phòng khám bệnh của khoa phụ sản, nơi hồi còn là sinh viên cô đã tới đây để làm việc công ích.

Các nữ y tá và nữ bác sĩ ở Phòng khám bệnh đối xử với cô cũng rất tốt. Cô cũng phát huy tinh thần bác ái của mình, khi có thể đều cho mọi người một cái ôm ấm áp. Chính nhờ có ưu điểm này, nên cô đã được nhận làm việc ở chỗ này, xem ra cũng không tệ lắm.

Các đồng nghiệp sau khi biết cô mang thai, cũng thường trợ giúp cho cô không ít. Ít nhất lúc này cũng làm cho cô không còn cảm giác bất lực nữa.

Cho dù biết cô mồ côi cha mẹ, các đồng nghiệp cũng không hề nhìn ngó cô với ánh mắt khác thường, mà ít nhiều còn có chút thông cảm với cô. Cô biết làm một người mẹ đơn thân rất khổ cực, nhưng cô tin mình sẽ chống đỡ được tới cùng.

“Bây giờ chẳng những mọi người kết hôn muộn, lại còn sinh đẻ ít, cứ đợi đến khi khả năng kinh tế cho phép mới muốn sinh con, nhưng khả năng con người cũng có hạn. Em có thấy không, mấy ngày trước tỉ lệ sinh đẻ đã giảm xuống đáy rồi đấy. Ai dè, sau này vẫn còn phải dựa vào các cô gái trẻ của thế hệ các em để tăng tỷ lệ sinh cho đất nước đây!” Là người luôn luôn rất quan tâm tới cô, nữ bác sĩ này luôn miệng ca cẩm như vậy.

“Có chuyện chị vốn định nói với em từ lâu, sau lại biết em mang thai, lại gác lại một chút...” Đang lúc nghỉ trưa, nữ bác sĩ nữ kéo cô qua một bên, nói chuyện: “Sau khi sinh con ra, việc gì cũng đều phải dùng đến tiền, quả thật so với những người bình thường khác em có chút khổ cực hơn. Em có định suy tính chuyển từ vừa làm vừa học sang làm viên chính thức hay không? Mặc dù thời gian làm việc có bị kéo dài hơn một chút, nhưng cuộc sống cũng tương đối có bảo đảm hơn.”

“Có thật không ạ?” Khang Hoa Hiên vội vàng gật đầu, “Tốt quá, nếu như có thể chuyển thành chính chức, vậy thì không có gì có thể tốt hơn rồi.”

“Chị cũng biết em sẽ đồng ý mà.” Nữ bác sĩ nữ vỗ vỗ vai cô: “Chị đã làm giúp cho em giấy cam đoan rồi, từ tháng sau em đã bắt đầu trở thành nhân viên chính thức của phòng khám bệnh chúng ta rồi đó.”

Công việc của một nhân viên chính thức so với sinh viên làm việc công ích đúng là nặng hơn, bụng của cô càng ngày càng to hơn, sức ăn cũng nhiều hơn trước, nhưng cô luôn cảm thấy dễ mệt mỏi, thời gian ngủ cũng dài hơn so với hồi trước.

Bác sĩ nói đây là hiện tượng bình thường, càng đến giai đoạn sau của kỳ mang thai, triệu chứng lại càng rõ ràng hơn. Bởi vì một cơ thể lại phải cung cấp chất dinh dưỡng cần thiết cho hai người, thì nhất định sẽ phải ăn nhiều ngủ nhiều hơn, đó là chuyện bình thường.

Bởi vì bận rộn lẫn mệt mỏi, cuối cùng cô cũng đã bớt đau thương một chút, nhưng dù sao mỗi khi nhìn vào cái bụng của mình đang nhô lên thì cô lại nhớ tới Huân Triết và cha của nó.

Bọn họ hiện giờ có được khỏe hay không? Cô hi vọng bọn họ sẽ được trải qua một cuộc sống vui vẻ.

Kể từ sau khi biết mình mang thai, cô đã ép mình không được gọi điện thoại liên lạc với Phó Thần Cương nữa. Cô rất sợ, nếu như không cẩn thận bị anh phát hiện ra cô lại mang thai, không biết liệu anh có lại mang con đi cách xa cô nữa hay không...

Nếu bàn về khả năng kinh tế anh tốt hơn cô rất nhiều, nhưng nếu quả thật đúng như theo lời của anh, quyền giám hộ đối với con lúc này đều thuộc về anh, vậy thì cô làm sao đây?

Cho nên, cho dù có khổ cực thế nào, cô vẫn giữ lại bé cưng ở bên cạnh mình.

Cũng giống như bao đêm trước, Khang Hoa Hiên kéo cơ thể mệt mỏi về đến nhà. Khu nhà mà cô thuê là một khu nhà nhỏ cũ kỹ không có thang máy, cô chỉ có thể cực khổ bò lên bốn tầng thang bộ để vào nhà.

Bụng cô càng lớn, việc đi lại càng không dễ dàng. Có lúc nửa đêm cô còn có thể bị chuột rút chân rất đau làm cho tỉnh giấc. Hồi trước, thời gian cô mang thai Huân Triết do dinh dưỡng không đầy đủ, căn bản bụng cũng không to thế này, nên triệu chứng cũng không thấy rõ ràng lắm.

Sau khi tắm rửa qua loa, cô liền ngã xuống giường mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Trong lúc đầu óc hỗn loạn bàn chân lại truyền tới một trận co rút đau đớn làm cô nhíu mày lại.

Mặc dù chuyện rút gân nửa đêm đã thành thói quen, nhưng bây giờ cô đang cực kỳ mệt mỏi nên tuyệt đối không thể bỏ dậy nổi để chườm nóng, chỉ kéo cái gối kê vào nửa người dưới, duỗi thẳng bắp chân để từ từ giãn gân, hi vọng có thể giảm bớt đau đớn một chút.

“Em không thoải mái sao?”

“Ừ, bị rút gân.”

Là cô đang ảo giác sao? Sao cô lại cảm thấy gian phòng sáng lên một chút thế nhỉ?

Tiếp theo, một dòng áp lực ầm ầm từ bắp chân của cô bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển xuống, bắp thịt cứng ngắc của cô chậm rãi giãn dần ra, mặc dù đang ngủ, nhưng Khang Hoa Hiên vẫn thở ra một hơi dài đầy thỏa mãn.

“Đã khá hơn chút nào chưa?”

“Ừ.” Lầu bầu một tiếng, cô xoay người đưa lưng về phía ánh sáng, chân cũng rút lại.

Phó Thần Cương tựa vào bên cạnh cô, chăm chú nhìn vẻ mặt cô đang ngủ rất bình yên, quả thật anh không thể tin được, anh thật sự đã tìm được cô.

Năm tháng trời, cô đã rời khỏi anh được hơn năm tháng, cuối cùng hiện tại anh đã tìm được cô.

Thoáng nhìn, người cô có vẻ hơi gầy đi, nhưng gương mặt của cô so với ký ức trước đây lại thấy tròn bóng hơn không ít. Mấy tháng nay, cô không gọi một cuộc điện thoại nào thì cũng coi như xong, nhưng chẳng lẽ trong lòng cô lại không có bất kỳ vương vấn nào, ngược lại còn ăn uống rất thoải mái sao?

Phó Thần Cương có chút bất mãn, kéo chăn một góc chui vào bên cạnh cô, vừa mới định ôm cô thì thấy giữa hai người có sự cách trở, làm cho anh ngẩn người ra.

Nhắc chiếc chăn mỏng trên người cô ra, trong nháy mắt anh liền hít một hơi dài, nhìn chằm chằm vào cái bụng của cô đã nhô lên, quan sát một hồi. Mãi đến khi cô phát ra tiếng lều bều đầy bất mãn, đoạt lại chăn, cọ cọ mấy cái rồi đặt vào bên gò má.

Cô mang thai sao? Tại sao cô lại mang thai nhỉ?

Phó Thần Cương quả thực không sao tiêu hóa nổi tin tức này. Bất quá anh và Khang Hoa Hiên cũng chỉ mới ở chung một chỗ hai lần... Vậy mà... Thế nào mà cô đã là mẹ của hai đứa bé rồi nhỉ?

Bên phân xã thu tin cũng có nói trong thời gian này cô không hề có qua lại với bạn trai mới!

Chẳng lẽ đứa bé này... Lại là của anh sao?

Anh mặc kệ, rốt cuộc bất kể đứa bé này là con ai, anh cũng nhất định phải có cô.

Quả thực lâu nay anh đã nghe ngóng rất nhiều, thậm chí không tiếc vận dụng các mối quan hệ đặc biệt để điều tra những tài liệu có liên quan đến cô... cho dù là thẻ tín dụng, ghi chép chữa bệnh... Cuối cùng ở trong tài liệu của cục thuế anh mới phát hiện ra, tháng này cô bắt đầu làm việc ở một phòng khám bệnh của khoa phụ sản.

Vừa biết được chỗ làm việc và chỗ ở của cô, cả đêm anh đã lái xe xuôi xuống vùng ngoại thành của Đài Trung, mặc dù phải tốn không ít thời gian để tìm đường đi trong ngõ hẻm, nhưng cuối cùng anh đã tìm được nơi ở của cô.

Cửa nhà cũ nát, ngay cả chút các biện pháp bảo đảm an toàn cũng không có. Ngay cả phòng của cô - “Khụ”- anh không có chìa khóa, nhưng cũng có thể tìm người đến mở khóa.

Anh ngang ngược chui vào chăn cùng với cô, kéo thân thể của cô vào trong ngực. Thân thể của cô từ trước đến giờ luôn ấm áp mềm mại, mặc dù ở giữa có chút phiền toái nhỏ, nhưng điều này không đủ làm anh bỏ đi quyết tâm muốn có cô.

Đến lúc đó, cô sẽ nguyện ý trở lại bên cạnh anh sao?

Hừ, không muốn cũng không liên quan, dù thế nào đi nữa trong tay anh còn có Huân Triết là át chủ bài, anh biết cô dễ mềm lòng, nhất định sẽ trở lại bên cạnh anh.

51. Chương 48: Đoạn Kết

Phó Thần Cương đang suy nghĩ, nên dùng cách gì để nói cho cô biết đây?

Khang Hoa Hiên vốn đang cúi đầu chuyên tâm xem tờ tạp chí “Mẹ và con” ở trong tay mình, đột nhiên phát giác ở bên cạnh mình có một ánh mắt tha thiết nóng bỏng

Ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó cô lại yên lặng cúi đầu như trước, qua mấy giây mới đặt quyển tạp chí và chiếc bút chì ở trên tay xuống đi tới bên cạnh anh, nửa quỳ ở trên ghế sa lon, nhẹ nhàng ôm anh vào trong ngực.

“Em làm gì vậy?” Mặc dù anh cũng rất muốn cô ôm mình như thế, nhưng lại cứ thích hỏi lại cô cho rõ ràng.

“Cho anh một cái ôm thôi mà.”

“... Tại sao lại phải cho anh một cái ôm?” Anh bật cười.

“Bởi vì ánh mắt của anh nói cho với em, anh đang muốn một cái ôm.”

Kéo khoảng cách giữa hai người ra một chút, Phó Thần Cương nhìn thẳng vào mắt cô.

“Em lợi hại như vậy sao? Vậy em có nhận ra trong mắt của anh hiện giờ đang nghĩ muốn cái gì không?”

Quan sát anh thật lâu, Khang Hoa Hiên tuyên bố buông tay: “Anh hãy dùng miệng mà nói đi.”

Hay quá, vậy thì anh dùng miệng nói...

“A... Đợi đã, chờ một chút đã nào!” Đẩy cái hôn đầy nóng bỏng và mạnh mẽ của anh ra, ánh mắt Khang Hoa Hiên liếc về phía giường trẻ con. Bên trong, cô con gái nhỏ Phó Quân Nhã đang dùng đôi mắt to đen láy, lúng liếng nhìn bọn họ chằm chằm: “Quân Nhã đang ở chỗ này...”

“Con bé không hiểu gì đâu!”

“Còn Huân Triết thì sao?” Cô lại chỉ về phía cậu con trai lớn đang ngồi xếp những khối gỗ ở cạnh đó.

Thôi được! Phó Thần Cương thở dài, buông hai tay ra, bỏ qua cho cô lần này: “Tối hôm nay không cho phép em lại ngủ cùng với bọn trẻ nữa!”

Cũng chính là vì anh muốn cô ngủ cùng với anh...

“Em biết rồi!” Khang Hoa Hiên đỏ hết cả mặt. Đột nhiên, cô nhớ ra cái gì đó liền nhắc nhở anh: “Anh có muốn thử trước bình rượu đỏ năm 83 mà quán rượu vừa mang tới không? Hôm nay anh Thạch muốn qua đây ăn bữa tối đây, anh có nhớ không?”

“Hắn lại muốn đến đây à?” Phó Thần Cương cắn răng, tuyệt đối không muốn nhớ lại chuyện này: “Tuần nào hắn cũng đến đây, sao hắn lại có thể yếu ớt như vậy nhỉ?”

Khang Hoa Hiên cười khổ, “Đừng có nhìn vẻ ngoài của anh ấy như thế, thật ra nội tâm của anh ấy rất yếu đuối đó.”

“Hắn chỉ là muốn ăn đậu hũ mà thôi.” Hừ!

Từ sau khi Phó Thần Cương đón Khang Hoa Hiên về nhà, sau đó không biết tại sao Thạch Dự Thạc như bị ăn nhầm loại thuốc gì đó, vẫn chạy đến nhà anh, hơn nữa không phải là tìm đến anh mà là tới tìm Khang Hoa Hiên - anh tìm cô đòi một cái ôm!

Không chỉ có Thạch Dự Thạc, còn có bác lái xe, dì quản gia... Cuối cùng ngay cả người làm vườn cũng tới để tham gia náo nhiệt!

Mà Khang Hoa Hiên lại vẫn như cũ không hề thay đổi, cô vẫn hào phóng và nhiệt tình như thế, chỉ cần bạn bè bên cạnh cần đến, cô không hề keo kiệt, đều cho bọn họ một cái ôm, bất kể là nam giới hay là phụ nữ.

Vì vậy Phó Thần Cương cũng đã từng kháng nghị với cô. Bây giờ anh không sao chịu được cảnh cô ôm áp người đàn ông khác... Cho dù anh biết, hai bên đều ôm nhau rất vô tư.

Khang Hoa Hiên cau mày, “Tại sao anh lại nhìn anh Thạch như thế nhỉ? Anh ấy là một con người rất tốt đấy!” Nếu như nói Thạch Dự Thạc muốn ăn đậu hũ, thì phải nói là Thạch Dự Thạc muốn ăn đậu hũ của Phó Thần Cương kia! Ấy! Nhưng do đạo đức lương tâm nghề nghiệp nên cô cũng không thể nói với Phó Thần Cương suy nghĩ của Thạch Dự Thạc. Chỉ có điều nếu như Thạch Dự Thạc biết Phó Thần Cương nghĩ về mình như vậy chắc chắn anh sẽ rất khổ sở.

“Với cái kiểu ôm này của em, sớm muộn cũng sẽ xảy ra tai vạ.”

“Tại sao chứ?” Khang Hoa Hiên vô cùng khó hiểu: “Em lại không nghĩ như vậy.”

“Nhất định sẽ có! Một người đàn ông và một người phụ nữ dán chặt vào nhau, làm sao có thể không phát ra tia lửa điện được chứ?”

“Tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện ấy.” Anh đã nói như vậy, Khang Hoa Hiên cũng không nhận được tức giận: “Cho tới bây giờ em cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, đối phương cũng thế. Từ trước đến nay, em chưa từng nghe qua có ai trải qua cái ôm ấm áp đó xong, sau đó lại suy nghĩ lung tung.”

“Sao lại không có?” Phó Thần Cương tự mình thừa nhận: “Như anh chẳng hạn...”

“Anh ư?” Sắc mặt của Khang Hoa Hiên có chút lúng túng: “Nói đến chuyện này em cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng phải anh đã nói anh bị mất “tính thú” từ lâu rồi đó sao? Sao lại còn có thể...” Cô chỉ chỉ vào hai củ cải nhỏ (hai đứa con) đang ở bên cạnh.

“Đúng vậy đấy. Cho nên anh mới nói, hiện giờ em không nên tiếp tục ôm như vậy nữa.” Vừa nghĩ tới chuyện người đàn ông khác ôm Khang Hoa Hiên lại cũng nổi lên phản ứng giống mình, anh đã thấy tức giận rồi.

“Không phải đâu.” Khang Hoa Hiên cố gắng trốn tránh trách nhiệm, “Rõ ràng chỉ có anh mới như vậy thôi, những người khác đều không thế.”

“Anh không biết, dù sao tất cả chuyện này cũng là lỗi của em, em phải chịu trách nhiệm.”

“Lỗi của em ăy hả?” Cặp mắt mở to đầy ngạc nhiên, Khang Hoa Hiên vẫn thật sự không biết mình đã làm sai điều gì, “Sao lại là lỗi của em?”

“Đương nhiên là lỗi của em rồi, bởi vì một khi đã từng ôm em, anh sẽ không bao giờ còn muốn... đi ôm người khác nữa. Sao, em còn nói đây không phải là lỗi của em nữa không?”

Không tranh luận nổi với anh, Khang Hoa Hiên bắt đầu nổi dóa: “Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào đây?”

“Ngoại trừ em ra, với tất cả những phụ nữ khác anh không chút hứng thú, vậy thì em có thể làm gì khác hơn vẫn tiếp tục ở lại bên cạnh anh thôi.”

“Hiện tại không phải là em vẫn ở bên cạnh anh đó sao?”

“Khụ! Ý của anh là...” Tiến đến gần cô hơn, Phó Thần Cương thì thầm ở bên tai cô: “Gả cho anh.”

Khang Hoa Hiên chờ người ra, cô chưa từng nghĩ tới anh sẽ cầu hôn mình.

Mặc dù ngày đó anh tìm được cô, cô bị anh nửa dụ dỗ nửa lừa gạt mang về Đài Bắc, nói hi vọng cô có thể trở về bên cạnh Huân Triết, trở lại bên cạnh anh, nhưng kết hôn thì...

“Gả cho anh nhé, làm vợ của anh, làm mẹ hai đứa con của anh... Đời này, anh chỉ muốn có một mình em thôi.” Phó Thần Cương nắm lấy bàn tay của cô, đặt lên môi hôn, “Em có đồng ý không?”

Mặc dù Khang Hoa Hiên rất kinh ngạc, nhưng không hề cảm động đến rơi lệ như anh dự đoán ngược lại, cô cúi đầu suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi anh: “Nếu như em kết hôn với anh, em có thể vẫn ôm người khác được không?”

Ách... Sắc mặt Phó Thần Cương thoáng thay đổi, cô... cô vẫn muốn...

Anh thở dài, “Em... xấu tốt gì em cũng suy nghĩ cho tâm tình của chồng em một chút đi.”

“Nhưng mà đây thực sự chỉ là cái ôm bình thường thôi mà...”

Phó Thần Cương nhận ra cô có chút mất mát, thật ra thì anh cũng không phải là người đàn ông nhỏ mọn, anh tin tưởng Khang Hoa Hiên, mà cô cũng thương anh, đã như vậy, có cái gì mà không được nhỉ?

“Thôi được!” Anh nói về nhượng bộ. Nhìn cô trong nháy mắt đã thấy mặt mày hớn hởi, anh lại vội vàng nói thêm điều kiện, “Nhưng ngàn vạn lần em phải rất cẩn thận, tốt nhất là phải có người thứ ba ở đó, đừng cứ thấy có người khác khổ sở liền đến cho người ta cái ôm... Chỉ có những bạn bè quen thuộc một chút mới được... Nếu không hãy hẹn ở nhà chúng ta đi! Nếu như cần, có thể lắp thêm camera theo dõi cũng được, em cũng cần đề phòng loại người lang sói phun thuốc mê vào mình? Còn nữa...”

Khang Hoa Hiên nhìn anh, chớp mắt mấy cái, nghe anh nói dạn dò một đồng cô biết thật lòng yêu cô.

Đột nhiên cô giang thẳng cánh tay, ôm anh một cái thật chặt.

“Cảm ơn anh.” Cô cảm ơn sự tin tưởng của anh.

“Ai bảo anh yêu em chứ?”

“Em cũng yêu anh.” Cô cười hôn lên môi của anh.

Phó Thần Cương thu cánh tay lại, ôm cô vào trong ngực thật chặt.

Đời này, bọn họ có nhau, vậy là đủ rồi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-ba-lanh-lung>